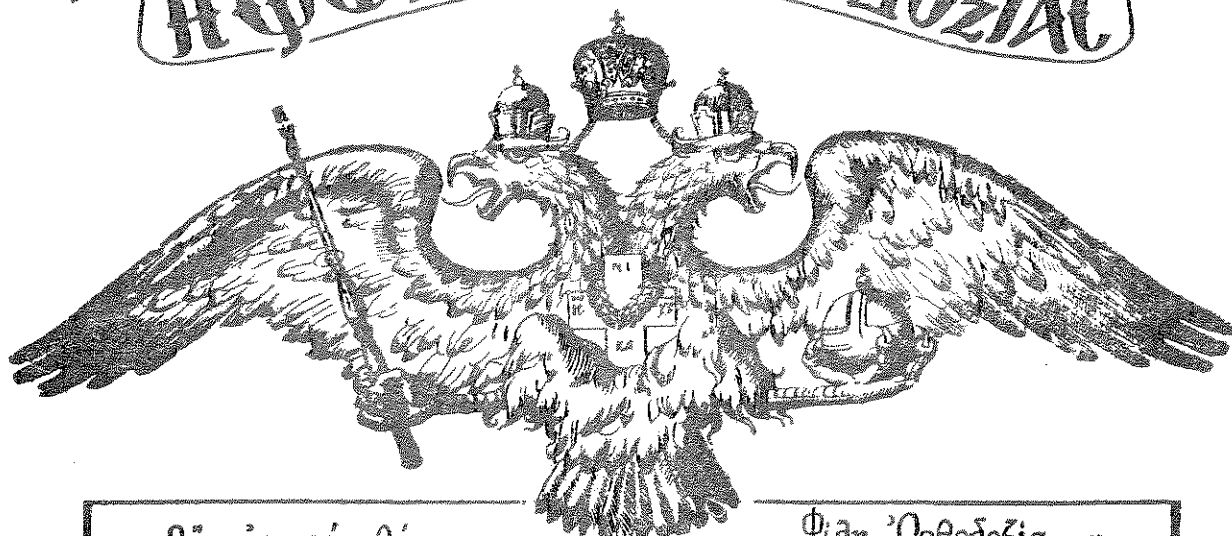

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία...»

Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις . . . (Β' Θεσαλ. Β' 15)

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. — 688 — 689

Ἔτος ΚΗ'.

15 Νοεμβρίου 1973 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φδλλου Δρλ. 3

Γραφεῖα Κέντρου 32 — Ἀθῆναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ἀπὸ τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ Σεβ. Κυκλάδων κ. Γαβριὴλ εἰς Τήνον τὴν 5-10-73

“Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ,,

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς Ι. Μονῆς Ἐσφιγμένου...

Ὅταν τὸ Γένος ἐξηγέρθη κατὰ τοῦ τυράννου, τῇ 1821, οἷον ρόλον διεδραμάτισαν εἰς τὴν Ἐπανάστασιν τῆς Πελοποννήσου ὁ Παλαιὸν Πατρὸν Γερμανὸς καὶ ἡ Μονὴ Ἀγίας Λαύρας, τοιοῦτον διεδραμάτισαν ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου καὶ ὁ ἡγούμενός της Εὐθύμιος Β' (1806—1828) εἰς τὴν Ἐπανάστασιν τῆς Χαλκιδικῆς.

Ὁ ἐκ Σερρών Ἐμμανουὴλ Παπᾶς, ὅστις ἦτο ἡ φυγὴ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκεῖνης, ἔχων ὡς πρῶτον σύμβουλον καὶ συνεργὸν τὸν ἡγούμενον Εὐθύμιον, ἐνῶ προητοίμαζε ψυχολογικῶς καὶ διήγειρε τὸ ἐθνικὸν φρόνημα τῶν κατοίκων τῆς ὑπαίθρου διὰ τῶν θερμῶν πατριωτικῶν κηρυγμάτων του. σὺν τῷ χρόνῳ ἡτοίμαζον ὁμοῦ, ἐν μυστικῇ συνεννοήσει μετὰ πλοιάρχων, ἐμπόρων κλπ. εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, τὰς Σέρρας, τὴν Σμύρνην, τὰς νήσους, τὰ ἐφόδια δι' αὐτήν, μὲ κέντρον ἀνεφοδιασμοῦ τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου. Ἐκ τῶν σωζομένων ἐπιστολῶν, ἀπευθυνομένων πρὸς τὸν ἡγούμενον πρῶτη, ἥτις ἀναφέρεται εἰς τὴν μεταφορὰν μολύβδου διὰ τὸν σκοπὸν τῆς Ἐπαναστάσεως, εἶναι ἀπὸ 7 Ὀκτωβρίου 1812, δηλ. πρὸ τῆς συστάσεως τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας. Χάριν ἀσφαλείας αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἐγράφοντο ἀλληγορικῶς ἢ συνθηματικῶς καὶ ἡ μεταφορὰ ἐφοδίων ἐγίνετο ὡς διὰ συνήθεις σκοπούς, διὰ νὰ μὴ κινήσουν τὴν ὑποψίαν τοῦ καχυπόπτου Τούρκου.

Περὶ τὰ μέσα Μαρτίου 1821 ὁ Ἐμμανουὴλ Παπᾶς ἦτο εἰς τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου καὶ ἐκεῖ, ὁμοῦ μὲ τὸν ἡγούμενον Εὐθύμιον, ἐκάλεσαν τοὺς Προϊσταμένους τῶν ἄλλων Μονῶν εἰς μυστικὴν σύσκεψιν, εἰς ἣν κατεστρώθη τὸ σχέδιον τῆς ἐξεγέρσεως ἅμα ὡς ἐδίδετο τὸ σύνθημα. Θὰ συνελαιμβάνετο ὁ Τούρκος διοικητὴς καὶ ἡ φρουρά, θὰ ἀνελάμβανε διοικητὴς ὁ χαρτοφύλαξ Νικηφόρος Ἰσθρίτης καὶ θὰ ἐστρατολογεῖτο οἱ δυνάμενοι φέρειν ὅπλα, ὄντες ἐκ τῶν προτέρων κατηχημένοι καὶ ἡτοιμασμένοι.

Ὅταν ἐκκρύχθη ἡ Ἐπανάστασις, πρῶτος σταθμὸς τῶν ἐξερχομένων εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Πρόβλακος, παρὰ τὴν Ἱερισόν. ἦτο ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὰ διερχόμενα ἀποσπάσματα ἐπρωμυθεύοντο ὅλα τὰ χρειώδη καὶ τῆς διατροφῆς καὶ τοῦ πολέμου. Συμφώνως πρὸς τὰ συμφωνηθέντα, ἀπὸ τοῦ τέλους Ἀπριλίου 1821 αἱ ἄλλαι Μοναὶ ἤρχισαν νὰ στέλλουν εἰς τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου τρόφιμα δι' ἀνεφοδιασμόν, τὰ ὁποῖα εἶναι ὅλα καταγεγραμμένα λεπτομερῶς μὲ τὰς ἡμερομηνίας τῶν εἰς τὰ κατὰστικα τῆς Μονῆς. Πλὴν ὅμως ἀλεύρου καὶ μερικῶν τυροῦ καὶ ἄλλων ἰχθύων οὐδὲν ἄλλο ἐστελλον αἱ Μοναὶ, ἐνῶ ὅλα τὰ εἶδη ἐλαμβάνοντο ἐκ τῆς Μονῆς. Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀπεξημιώνετο κάποτε ἡ Μονὴ ἀπὸ

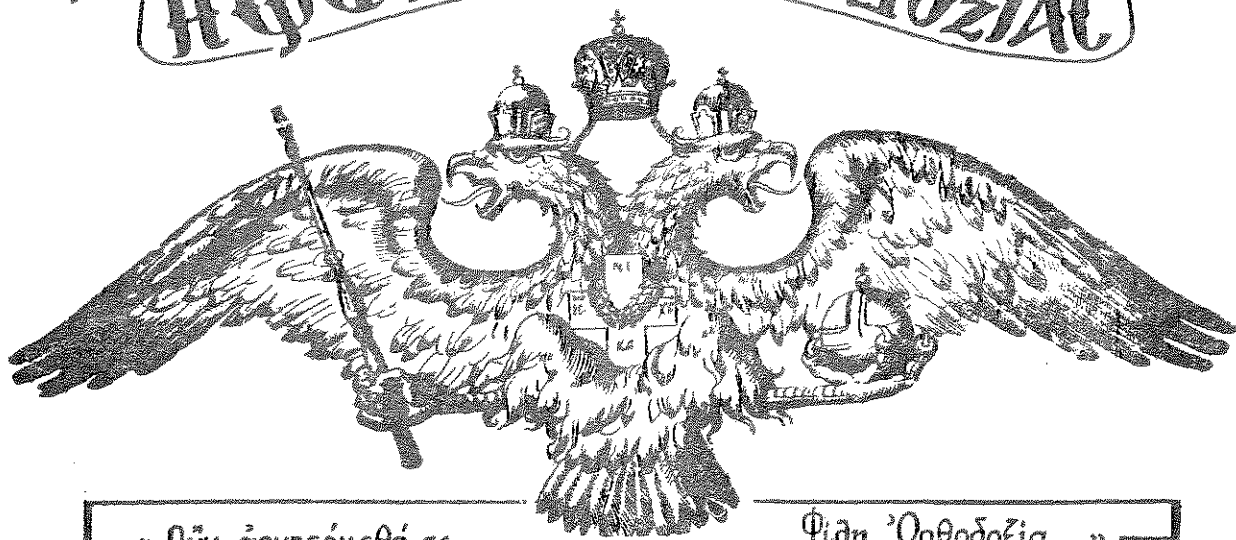
τὸ ἔθνος, κατεγράφοντο λεπτομερέστατα ὅσα ἐδίδοντο εἰς τοὺς διερχομένους ἄνδρας καὶ τοὺς πλοιάρχους, τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς τὸν Ἀγῶνα, ὅχι μόνον οἱ ἄρτοι ποὺ κατεσκευάζοντο συνεχῶς εἰς τὴν Μονήν, τὸ λάδι, τὸ κρασί, τὰ ψαρικά, ρακί, κριθή, ὕσπρια, ἄλας, ἕξος, φασόλια, τυρὸς, τράγοι κλπ., ἀλλὰ καὶ μέχρι τῶν χλωρῶν κρομμύων καὶ σκόρδων ὅλα κατεγράφοντο, μετεφέροντο μάλιστα διὰ τῶν ζώων τῆς Μονῆς. Ἀντὶ ἀποζημιώσεως, ἐπετάχθησαν κατόπιν καὶ τὰ δύο πλοῖα ποὺ εἶχεν ἡ Μονὴ διὰ τὰς χρεῖας τῆς, τὰ ὁποῖα οὕτε ἐπιστράφησαν, οὕτε ἀπεζημιώθησαν.

Ἐπειδὴ τὸ στράτευμα τῆς Χαλκιδικῆς, πλὴν τοῦ ὅτι ἦτο ἀπειροπόλεμον καὶ ὀλιγαριθμὸν ἀπέναντι τοῦ πολυαριθμοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ἔμεινε καὶ ἀδοθήτην ἀπὸ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα, ἐνικήθη, περὶ τὰ μέσα μὲν τοῦ Ἰουνίου εἰς τὴν Ρεντίαν, τέλος δὲ τοῦ Ὀκτωβρίου 1821 εἰς τὴν Κασσάνδραν, ὑποστὰν ὅλον τὸ θάρος τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ἱππικοῦ τῆς Μακεδονίας. Ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖται, ὅτι μεγάλως ἐδοθήθη τὴν Ἐπανάστασιν τῆς κάτω Ἑλλάδος ἡ Ἐπανάστασις τῆς Χαλκιδικῆς, ἥτις καθήλωσε πολλὰς χιλιάδας τουρκικοῦ στρατοῦ καὶ ἱππικοῦ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκχυθοῦν κατὰ τῆς Ἐπαναστάσεως τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Στερεᾶς.

Μετὰ τὴν ἥτταν τῶν Ἑλλήνων οἱ Τούρκοι μὲ ἀρχηγὸν τὸν Ἀβδὸν - Ἀμποῦτ πασὰν ἐστράφησαν κατὰ τοῦ Ἀγίου Ὄρους καὶ ἐλθόντες ἐστρατοπέδευαν εἰς τὴν Κουμίσταν, ἀρχὰς Νοεμβρίου 1821. Ἐκεῖ προσελθόντες ἀντιπρόσωποι τῶν Μονῶν ἐδήλωσαν ὑποταγὴν, δικαιολογούμενοι καὶ δηλοῦντες ὅτι «μόνον ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου Εὐθύμιος μετὰ τοῦ Νικηφόρου Ἰσθρίτου παρέσυραν ὀλίγους ἀπλοικοὺς μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς ἐκ τῶν διαμενόντων προσωρινῶς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει δι' ἐργασίαν, συνεννοούμενοι καὶ μὲ τὸν ἐκ Σερρών Ἐμμ. Παπᾶ...».

Ἐνεκα τῆς προδοτικῆς αὐτῆς στάσεως τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Μονῶν ἐναντι τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ τῆς δηλώσεώς των ἐνώπιον τοῦ πασᾶ, ὅτι «κέντρον ἐφοδιασμοῦ τῶν ἐπαναστατῶν ὑπῆρχεν ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου καὶ ὁ ἡγούμενος αὐτῆς ὁ ἀρχιστασιατὴς, ὅπερ πολὺ κακὴν ἐντύπωσιν ἐνεποίησαν εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν Ἑλλήνων, οἱ Πρόκριτοι τῆς Ὑδρας καὶ ὁ ἐκεῖ εὐρεθεὶς Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Θεόφιλος, δι' ἐγκυκλίων ἐπιστολῶν των, ἐνῶ ἐκφράζονται εὐμενέστατα διὰ τοὺς Ἐσφιγμένους, «οἱ ὁποῖοι ἐδείξαν ἀνέκαθεν μεγάλον ζῆλον καὶ σχεδὸν ἐθυσίασαν τὸν ἑαυτὸν τοὺς διὰ τὴν πρόσδοκ καὶ ἐλευθερίαν τοῦ γένους καθὼς παρὰ πάντων μαρτυρεῖται καὶ διὰ τοῦτο καπετρέχθησαν... καὶ μὲ πολλὴν προθυμίαν φιλοξενίας ἐδοῦλευσαν τὸ γένος καὶ κάθε ἄρμαμένο ἑλληνικὸν ἐκεῖ ἔκαμνε τὸ κατόλισμα, καὶ πολλὰ ὑπεριμάχησαν

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ... Φίλη Ὁρθοδοξία... »

Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις . . . (Β' Θεσαλ. Β' 15)

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. — 688 — 689

Ἔτος ΚΗ'.

15 Νοεμβρίου 1973 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φδλλου Δρλ. 3

Γραφεῖα Κέντρου 32 — Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ἀπὸ τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ Σεβ. Κυκλάδων κ. Γαβριήλ εἰς Τήνον τὴν 5-10-73

“Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ,,

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς I. Μονῆς Ἐσφιγμένου...

Ὅταν τὸ Γένος ἐξηγέρθη κατὰ τοῦ τυράννου, τῷ 1821, οἷον ρόλον διεδραμάτισαν εἰς τὴν Ἐπανάστασιν τῆς Πελοποννήσου ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς καὶ ἡ Μονὴ Ἀγίας Λαύρας, τοιοῦτον διεδραμάτισαν ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου καὶ ὁ ἡγούμενός τῆς Εὐθύμιος Β' (1806—1828) εἰς τὴν Ἐπανάστασιν τῆς Χαλκιδικῆς.

Ὁ ἐκ Σερρῶν Ἐμμανουὴλ Παπᾶς, ὅστις ἦτο ἡ ψυχὴ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκείνης, ἔχων ὡς πρῶτον σύμβουλον καὶ συνεργὸν τὸν ἡγούμενον Εὐθύμιον, ἐνῷ προητοίμαζε ψυχολογικῶς καὶ διήγειρε τὸ ἐθνικὸν φρόνημα τῶν κατοίκων τῆς ὑπαίθρου διὰ τῶν θερμῶν πατριωτικῶν κηρυγμάτων του. σὺν τῷ χρόνῳ ἠτοίμαζον ὁμοῦ, ἐν μυστικῇ συνεννοήσει μετὰ πλοιοάρχων, ἐμπόρων κλπ. εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, τὰς Σέρρας, τὴν Σμύρνην, τὰς νήσους, τὰ ἐφόδια δι' αὐτήν, μὲ κέντρον ἀνεφοδιασμοῦ τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου. Ἐκ τῶν σωζομένων ἐπιστολῶν, ἀπευθυνομένων πρὸς τὸν ἡγούμενον πρῶτη, ἥτις ἀναφέρεται εἰς τὴν μεταφορὰν μολύβδου διὰ τὸν σκοπὸν τῆς Ἐπαναστάσεως, εἶναι ἀπὸ 7 Ὀκτωβρίου 1812, δηλ. πρὸ τῆς συστάσεως τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας. Χάριν ἀσφαλείας αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἐγράφοντο ἀλληγορικῶς ἢ συνθηματικῶς καὶ ἡ μεταφορὰ ἐφοδίων ἐγίνετο ὡς διὰ συνήθεις σκοπούς, διὰ νὰ μὴ κινήσουν τὴν ὑπόψιν τοῦ καχυπόπτου Τούρκου.

Περὶ τὰ μέσα Μαρτίου 1821 ὁ Ἐμμανουὴλ Παπᾶς ἦτο εἰς τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου καὶ ἐκεῖ, ὁμοῦ μὲ τὸν ἡγούμενον Εὐθύμιον, ἐκάλεσαν τοὺς Προϊσταμένους τῶν ἄλλων Μονῶν εἰς μυστικὴν σύσκεψιν, εἰς ἣν κατεστρώθη τὸ σχέδιον τῆς ἐξεγέρσεως ἅμα ὡς ἐδίδετο τὸ σύνθημα. Θὰ συναλαμβάνετο ὁ Τούρκος διοικητὴς καὶ ἡ φρουρά, θὰ ἀνελάμβανε διοικητὴς ὁ χαρτοφύλαξ Νικηφόρος Ἰεηρίτης καὶ θὰ ἐστρατολογοῦντο οἱ δυνάμενοι φέρειν ὅπλα, ὅντες ἐκ τῶν προτέρων κατηχημένοι καὶ ἠτοιμασμένοι.

Ὅταν ἐκηρύχθη ἡ Ἐπανάστασις, πρῶτος σταθμὸς τῶν ἐξερχομένων εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Πρόδλακος, παρὰ τὴν Ἱερισόν, ἦτο ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὰ διερχόμενα ἀποσπάσματα ἐπρομηθεύοντο ὅλα τὰ χρειώδη καὶ τῆς διατροφῆς καὶ τοῦ πολέμου. Συμφώνως πρὸς τὰ συμφωνηθέντα, ἀπὸ τοῦ τέλους Ἀπριλίου 1821 αἱ ἄλλαι Μοναὶ ἤρχισαν νὰ στέλλου, εἰς τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου τρόφιμα δι' ἀνεφοδιασμόν, τὰ ὅποια εἶναι ὅλα καταγεγραμμένα λεπτομερῶς μὲ τὰς ἡμερομηνίας των εἰς τὰ κατὰστιχα τῆς Μονῆς. Πλὴν ὁμοῦ ἀλεύρου καὶ μαρικοῦ τυροῦ καὶ ἄλλων ἰχθύων οὐδὲν ἄλλο ἐστελλον αἱ Μοναὶ, ἐνῷ ὅλα τὰ εἶδη ἐλαμβάνοντο ἐκ τῆς Μονῆς. Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀπεξημίωνετο κάποτε ἡ Μονὴ ἀπὸ

τὸ ἔθνος, κατεγράφοντο λεπτομερέστατα ὅσα ἐδίδοντο εἰς τοὺς διερχομένους ἄνδρας καὶ τοὺς πλοιοάρχους, τοὺς δηηρετοῦντας εἰς τὸν Ἀγῶνα, ὅχι μόνον οἱ ἄρτοι ποὺ κατεσκευάζοντο συνεχῶς εἰς τὴν Μονήν, τὸ λάδι, τὸ κρασί, τὰ φαρικά, ρακί, κριθή, ὕσπρια, ἄλας, ἕξος, φασόλια, τυρὸς, τράγοι κλπ., ἀλλὰ καὶ μέχρι τῶν χλωρῶν κρομμύων καὶ σκόρδων ὅλα κατεγράφοντο, μετεφέροντο μάλιστα διὰ τῶν ζώων τῆς Μονῆς. Ἀντὶ ἀποξημιώσεως, ἐπετάχθησαν κατόπιν καὶ τὰ δύο πλοία ποὺ εἶχεν ἡ Μονὴ διὰ τὰς χρεῖας τῆς, τὰ ὁποῖα οὕτε ἐπιστράφησαν, οὕτε ἀπεξημιώθησαν.

Ἐπειδὴ τὸ στράτευμα τῆς Χαλκιδικῆς, πλὴν τοῦ ὅτι ἦτο ἀπειροπόλεμον καὶ ἐλιγάρθιμον ἀπέναντι τοῦ πολυαριθμοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ἔμεινε καὶ ἀδοθήτην ἀπὸ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα, ἐνίκηθη, περὶ τὰ μέσα μὲν τοῦ Ἰουνίου εἰς τὴν Ρεντινάν, τέλος δὲ τοῦ Ὀκτωβρίου 1821 εἰς τὴν Κασσάνδραν, ὑποστὰν ὅλον τὸ θάρος τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ἱππικοῦ τῆς Μακεδονίας. Ὑπὸ πάντων ἐμολογεῖται, ὅτι μεγάλως ἐδοθήθη τὴν Ἐπανάστασιν τῆς κάτω Ἑλλάδος ἡ Ἐπανάστασις τῆς Χαλκιδικῆς, ἥτις καθήλωσε πολλὰς χιλιάδας τουρκικοῦ στρατοῦ καὶ ἱππικοῦ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκχυθοῦν κατὰ τῆς Ἐπαναστάσεως τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Στερεᾶς.

Μετὰ τὴν ἥτταν τῶν Ἑλλήνων οἱ Τούρκοι μὲ ἀρχηγὸν τὸν Ἀβδὸν - Ἀμποῦτ πασᾶν ἐστράφησαν κατὰ τοῦ Ἀγίου Ὄρους καὶ ἐλθόντες ἐστρατοπέδευαν εἰς τὴν Κομπίταν, ἀρχὰς Νοεμβρίου 1821. Ἐκεῖ προσελθόντες ἀντιπρόσωποι τῶν Μονῶν ἐδήλωσαν ὑποταγὴν, δικαιολογούμενοι καὶ δηλοῦντες ὅτι «μόνον ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου Εὐθύμιος μετὰ τοῦ Νικηφόρου Ἰεηρίτου παρέσυραν ὀλίγους ἀπλοικοὺς μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς ἐκ τῶν διαμενόντων προσωρινῶς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει δι' ἐργασίαν, συνειννοῦμενοι καὶ μὲ τὸν ἐκ Σερρῶν Ἐμμ. Παπᾶ...».

Ἐνεκα τῆς προδοτικῆς αὐτῆς στάσεως τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Μονῶν ἐναντι τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ τῆς δηλώσεώς των ἐνώπιον τοῦ πασᾶ, ὅτι «κέντρον ἐφοδιασμοῦ τῶν ἐπαναστατῶν ὑπῆρχεν ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου καὶ ὁ ἡγούμενος αὐτῆς ὁ ἀρχιστασιατὴς», ἅπερ πολλὴ κακὴν ἐντύπωσιν ἐνεποίησαν εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν Ἑλλήνων, οἱ Πρόκριτοι τῆς Ὑδρας καὶ ὁ ἐκεῖ εὐρεθεὶς Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Θεόφιλος, δι' ἐγκυκλίων ἐπιστολῶν των, ἐνῷ ἐκφράζονται εὐμενέστατα διὰ τοὺς Ἐσφιγμένους, «οἱ ὁποῖοι ἔδειξαν ἀνέκαθεν μεγάλον ζῆλον καὶ σχεδὸν ἐθυσίασαν τὸν ἑαυτὸν τους διὰ τὴν πρόδον καὶ ἐλευθερίαν τοῦ γένους καθὼς παρὰ πάντων μαρτυρεῖται καὶ διὰ τοῦτο κατετρέχθησαν... καὶ μὲ πολλὴν προθυμίαν φιλοξενίας ἐδοῦλυσαν τὸ γένος καὶ κάθε ἀρμαμέντο ἑλληνικὸν ἐκεῖ ἔκαμνε τὸ κατάλοιμα, καὶ πολλὰ ὑπερμάχησαν

μέσας των τὰς δυνάμεις διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ γένους καὶ ἐξημιώθησαν καὶ κατετρέχθησαν ἀπὸ τοῦ ἐναντίους...». καθάπτονται ὀρμίνως τῶν 19 ἀντιπροσώπων τῆς I. Κοινότητος διὰ ταῦτα καὶ διὰ τὴν ἐχθρικὴν στάσιν ἣν ἐτήρησαν συμμορφωθέντες μὲ τὸν Τούρκον ἀγὰν κατὰ τοῦ Παπᾶ, τοῦ ἡγουμένου Εὐθυμίου καὶ τοῦ Νικηφόρου. Ἐπίσης διὰ τὴν προδοτικὴν στάσιν τῶν Μονῶν, αἱ ὁποῖαι, κατὰ διαταγὴν τῆς I. Κοινότητος, ἔπαυσαν νὰ δίδουν τρόφιμα εἰς τὰ ἑλληνικὰ καράβια τὰ περιπολοῦντα τὸν Ἄθω — ἐκ φόβου διὰ νὰ μὴ φαίνωνται ὅτι ἐνισχύουν τὴν ἐπανάστασι — «τὸ ὅποιον οἱ πλοίαρχοι ἐθεώρησαν ὡς διωγμὸν καὶ προδοσίαν κατ' αὐτῶν», ἐνῷ ἐκφράζουσι τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου διὰ «...ὅσῃν κουμπάνιαν ἐλάβομεν εἰς τὸ καράβι μας ἀπὸ τὴν ἱερὰν ἡμῶν Μονὴν κατὰ τὴν ἐσχάτην καταδρομὴν ὅπου ἐδοκιμάσαμεν ἀπὸ τοὺς Ἁγιορείτας...».

Ἄμα ὡς ἀντικατεστάθη εἰς Καρυὰς Ἀγίου Ὁρους ὁ Τούρκος στρατιωτικὸς διοικητής, ἀμέσως ἐστειλεν ἀπειλητικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου, ὡς ἑξῆς:

«Πρὸς ἐσᾶς τοὺς ἁπαντας καλογήρους τοῦ Μοναστηρίου Ἐσφιγμένου, γνωστὸν ἔστι ὑμῖν, ὅτι σήμερον ἀπ' ἐδῶ ταῖς Καρυαῖς ἔφυγεν ὁ λεγόμενος Ἀρχοντας (ἐννοεῖ τὸν Ἐμμ. Παπᾶν) μετὰ τοῦ ἐπαράτου καὶ ὁπαδοῦ του Νικηφόρου καὶ ἤλθον αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους νὰ τοὺς πιάσῃτε καὶ νὰ μᾶς τοὺς στείλητε ἡμῶς μὲ τὸν ἡγουμένον σας. Ἄν ὅμως παρακούσῃτε εἰς τὰ γραφόμενά μου καὶ δὲν τοὺς πιάσῃτε νὰ μᾶς τοὺς στείλητε, ὅστερον θέλετε μεῖναι ἀναπολόγητοι καὶ εἰς τὸ Δοσβλέτι καὶ εἰς ἐμένα. Προσέξτε καλῶς νὰ μὴ προφασισθῇτε ἀκαίρους προφάσεις καὶ ματαιολογίας, διότι ἐγὼ κάμνω τὸ χρέος μου ὡς κατορθωτῆς τοῦ Τόπου καὶ τοῦ Μοναστηρίου σας. Ὅθεν καὶ σεῖς δὲν πρέπει νὰ θελήσῃτε τὸν ἀφανισμόν σας. Οὕτω ποιήσατε ἐξ ἀποφάσεως καὶ νὰ μοι ἀποκριθῇτε εἰς τὰ γραφόμενά μου μὲ τὸν ἴδιον κομιστὴν».

1821 Νοεμβρίου 9 ἡμέρα Τετάρτη.

Πολὺ σκληρότερον καὶ ἀπειλητικώτερον ἔγραψε πρὸς τὴν Μονὴν ἡ I. Κοινότης, ὡς ἑξῆς:

«Εἰς τὴν Πανοσιότητά σας ἅγιοι Πατέρες τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου, Ἐσφιγμένου.

Χθὲς ὁ ἐνδοξότατος ἡμῶν Χασεκὴ Ἀγᾶς μας σᾶς ἔγραψε μουρασάλην (ἐνταλμα) διὰ νὰ πιάσῃτε ἐνέγειρον τὸν Ἀρχοντα καὶ τοὺς λοιποὺς καθὼς καὶ ὁ ἴδιος σᾶς ἔγραψε. Λοιπὸν σᾶς γράφομεν καὶ ἡμεῖς οἱ τῶν εἴκοσιν ἱερῶν Μοναστηρίων Προϊστάμενοι, οἱ ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνάξει, νὰ κάμῃτε τὸ ἴδιον, ὁμοφώνως, δηλαδὴ νὰ μᾶς τοὺς φέρῃτε ἐνταῦθα ἀναιμιφθόλως, καὶ τοὺς ζητοῦμεν ἀπὸ ἐσᾶς ἀφεύκτως καὶ ἰδοὺ ὅπου στέλλομεν ἐπίτηδες ἀνθρώπους διὰ νὰ τοὺς πάρουν. Καὶ ὅσοι ἀκολουθεῖν τὸν Ἀρχοντα νὰ ἐπιστρέφουν εἰς τὰ καλλία των' εἰ δὲ καὶ φανοῦν παρήκοοι, θέλουν ὑποπέσει εἰς ὀργὴν μεγάλην, καὶ θέλει χάσουν καὶ τὰ ὀσπτήτιά των. Ὅμοιως καὶ ὅσοι κοσμικοὶ ἐδ-
οῦνται μὲ αὐτόν, ὅλοι νὰ τὸν ἀφήσουν, διότι καὶ

αὐτοὶ καὶ ὅσοι πιασθῶσιν ἔχουν νὰ παιδεύωνται. Ταῦτα πρὸς εἰδησίην σας καὶ ἀναμνόμενον».

αὐκα' Νοεμβρίου ια'

Ἀπαντες οἱ ἐν τῇ Κοινῇ Συνάξει τῶν δεκαεγγεά Ἱερῶν Μοναστηρίων τοῦ Ἀγ. Ὁρους Προϊστάμενοι.

Ταῦτα δὲ ἔγραψεν ἡ I. Κοινότης, ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου ὅμως οὐδένα ἐπρόδωσε καὶ οὐδεὶς τῶν ἀγωνιστῶν συνελήφθη ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ἀνεχώρησαν διὰ βοήθειάν τῆς Μονῆς, ἀνεχώρησαν δὲ τότε οἱ πλείστοι τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς. Οὕτως ἐκ τῶν 100 περίπου Πατέρων ποὺ εἶχε πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως, ἔμειναν μόνον 10, οἱ δὲ λοιποὶ ἢ ἐφονεύθησαν καὶ διεσκορπίσθησαν, ἐκ δὲ τῶν σωθέντων οἱ περισσότεροι διέμειναν εἰς μονῶδιον εἰς Σαλαμίνα, ἀπὸ ὅπου ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Μονὴν μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν. Ἐξ αἰτίας τῆς ὥς ἄνω συμπεριφορᾶς τῶν δεκαεγγεά μοναστηρίων ἐναντι τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ ἰδίᾳ τῆς ὥς ἄνω ἐπιστολῆς, διὰ τὴν ὁποίαν, ὅσον καὶ ἂν ὑπεχρεώθησαν ἀπὸ τὸν Τούρκον, ἠδύναντο ἢ ὑπεχρεοῦντο νὰ μὴ κατέλθουν εἰς τόσῃν χαμῆρπειαν καὶ δουλοπρέπειαν καὶ ἐχθρότητα κατὰ τῶν ἀδελφῶν των, κακίζονται σφοδρῶς ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν, νεώτερος δὲ τις ἱστορικὸς ἔγραψε διὰ τὰς 19 Μονὰς:

«...ὦ ρῦποι! ὦ αἰσχρὰ τοῦ χριστιανισμοῦ δυσειδέσταται Ἐρινυῖες, τὰς ὁποίας τὰ φρικτὰ ἐξήμεσαν Τάρταρα διὰ ν' ἀπορροφήσῃτε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τῶν τίγρεων αἰμοχαρέστερον τὸ αἷμα τῶν ἀθῶων! Τίς νόμος Χριστιανικός ἢ Ἠθικός ἢ Πολιτικός ἢ φυσικός ὑπηγάγευσεν ὑμῖν τὴν σατανικὴν καὶ παμμάρων αὐτὴν διαταγὴν; Ποῖον, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι σεῖς, ζητεῖτε ἀφεύκτως νὰ συλλάβωσι; τὸν Χριστὸν τῆς Πατρίδος! Ἀλλ' ἄς μὴ προβῶμεν περαιτέρω... Κύριος αὐτοὺς κρίνει καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ οἱ αἰσχιστοὶ ἄς τρέμωσι προδότες...».

— Καὶ οὕτως «ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται» εἰς τὰς ἡμέρας μας. Εἰς πολὺ ἐνδοξότερον ἀγῶνα ἀπεδύθη γὰρ ἡ Μονὴ ὑπὲρ ἐνδοξότερας καὶ ἀπείρους ὠφελιμιώτερας καὶ αἰωνίας ἐλευθερίας, ἐλευθερίας οὐχὶ ἔκ τινος ὀλιγοῦ προσωρινοῦ δυνάστου, ἀλλ' ἐκ τοῦ διαδόλου καὶ τῶν ἐργάνων του οἰκουμενιστῶν καὶ ἄλλων, οἱ ὁποῖοι συνώμοσαν νὰ ὑποδουλώσουν καὶ ἀφανίσουν τὴν πίστιν τῶν Πατέρων μας, ἡ ὁποία καὶ εἰς τοὺς πλέον μαύρους χρόνους καὶ εἰς τὴν πλέον σκοτεινὴν δουλείαν μᾶς διετήρησε καὶ μᾶς ἔσωσεν. Αἱ δὲ 19 Μοναί, εἰ καὶ ἀναγνώριζουσα ἐνδομύχως αἱ πλείστα τὴν ὁρθότητα καὶ τὸ θεάρεστον τοῦ Ἀγῶνος, ὅμως ἔχι μόνον δὲν τὸν συμμερίζονται καὶ δὲν συμμετέχουν τὴν ὁραν ποὺ πρέπει — ἐνῷ κάποτε ὅστερα θὰ μετανοοῦν, ἀλλὰ ἡμεῖς οἱ Ἕλληγες ἔτσι πάντα ἐπιμηθεῖς θὰ εἴμεθα — ἀλλὰ καὶ λυσοῦν καὶ μαίνονται κατ' αὐτῆς δεινότερον τῶν Χασεκῆ-ἀγάδων... Ἄν δὲν τοὺς συνεῖχεν ἡ τοσαύτη δουλοπρέπεια καὶ ὁ φιλοσημαρισμὸς καὶ ἂν ἐκράτουν πᾶσαι ἀναπεπταμένη τὴν σημαίαν τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ συνεπῆ καὶ ἀνόθευτον τὴν γραμμὴν τῶν Πατέρων, πόσον παγκόσμιον καλὸν θὰ προσέξουν! Καὶ τοὺς Πατριάρχας θὰ

ρατηρήτέον ὅτι οὐδεὶς ἄλλος νόμος ἀπολύτως ὑπάρχει τοῦ κράτους ἐπιβάλλον τὴν ὑποχρέωσιν εἰς τὰς ἐν Ἁγίῳ Ὅρει Μονάς, νὰ μὴ μνημονεύσιν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μυσταγωγίᾳ τὸ ὄνομα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, πλὴν τοῦ ἀπὸ 16 Σεπτεμβρίου 1926 νομοθετικοῦ διατάγματος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπεκυρώθη ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἐν τῷ ἄρθρῳ 5ῳ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου ὁρίζει τὰ ἐξῆς: Ἰάσασαι ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὅρει μοναὶ ὡς Πατριαρχικαὶ καὶ Σταυροπηγιακαὶ ὑπάγονται ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ Ἀνατολικῆς, μὴ ἐπιτερομένου οὐδενὸς ἄλλου μνημοσύνου πλὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ὅθεν ἡ νομιμότης τῆς ρηθείσης διαταγῆς τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐξαρτάται εἰς τὰς ἐρμηνείας τοῦ ἁρθροῦ 5 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου. Ὁ Διοικητὴς οὐ μόνον δὲν ἐγνοεῖ τὴν διάταξιν ταύτην ἀλλὰ φαίνεται ἀγνοεῖν καὶ τὰς περὶ τοῦ μνημοσύνου ἐκκλησιαστικὰς καὶ κανονικὰς διατάξεις δι' ὧν ρητῶς ἐν τῷ ρηθέντι 5ῳ ἁρθρῳ ὁρίζει ὅτι αἱ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὅρει Μοναὶ ὑπάγονται εἰς τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν οὐχὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀλλὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἡ δὲ Μεγ. Ἐκκλησία δὲν ἀποτελεῖται ὑπὸ μόνου τοῦ Πατριάρχου ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Κατὰ ρητὴν δὲ διάταξιν τοῦ κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς ταύτης Συνόδου, οὐδεμία πρᾶξις τοῦ Πατριάρχου εἶναι ἔγκυρος, ἐὰν δὲν ἔχῃ σύμφωνον καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐκκλησιαστικὸς λοιπὸν Προϊστάμενος τῶν Ἱερῶν Μονῶν δὲν εἶναι ὁ Πατριάρχης, ἀλλὰ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου μετὰ τοῦ Πατριάρχου.

Τοῦτο εἶναι λίαν οὐσιῶδες, διὰ τε τὴν διάγνωσιν τῆς τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὅρει Μονῶν Ἐκκλησιαστικῆς θέσεως, ἀπέναντι τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας καὶ τῆς ὑπαγωγῆς ἢ μὴ τῶν Μονῶν εἰς μόνον τὸν Πατριάρχην. Κατὰ τὸ ρητὸν λοιπὸν γράμμα τοῦ κυριούτου Κατ. Χάρτην, αἱ ἐν Ἁγίῳ Ὅρει Μοναὶ οὐδένα ἔχουσιν Ἐκκλησιαστικὸν Προϊστάμενον, οὐδὲ ὑπάγονται εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, πολὺ μᾶλλον τοῦ Πατριάρχου μόνον.

ἌΛΛΟ ΕΣΤΙΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΥΠΑΓΩΓΗ καὶ ἌΛΛΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ.

Ἀλλὰ καὶ αὕτη ὡς ὑπολαμβάνω ἀνωτέρω δὲν ἀνήκει εἰς τὸν Πατριάρχην μόνον ἀλλ' εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ὑπαγωγή εἰς τὸν Πατριάρχην, ἐγεννήθη εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Διοικητοῦ ἐκ τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ ἁρθρῳ ὁρισμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου ἀπαγορεύεται εἰς τὰς ἐν Ἁγίῳ Ὅρει Μονάς ἡ μνημόνευσις ἄλλου ὀνόματος ἐπισκόπου ἢ Μητροπολίτου, εἰ μὴ μόνον τὸ τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου. Ἀλλ' ἡ μνημόνευσις αὕτη δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διότι κατὰ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ἐπιτρέπεται. Ἐπομέ-

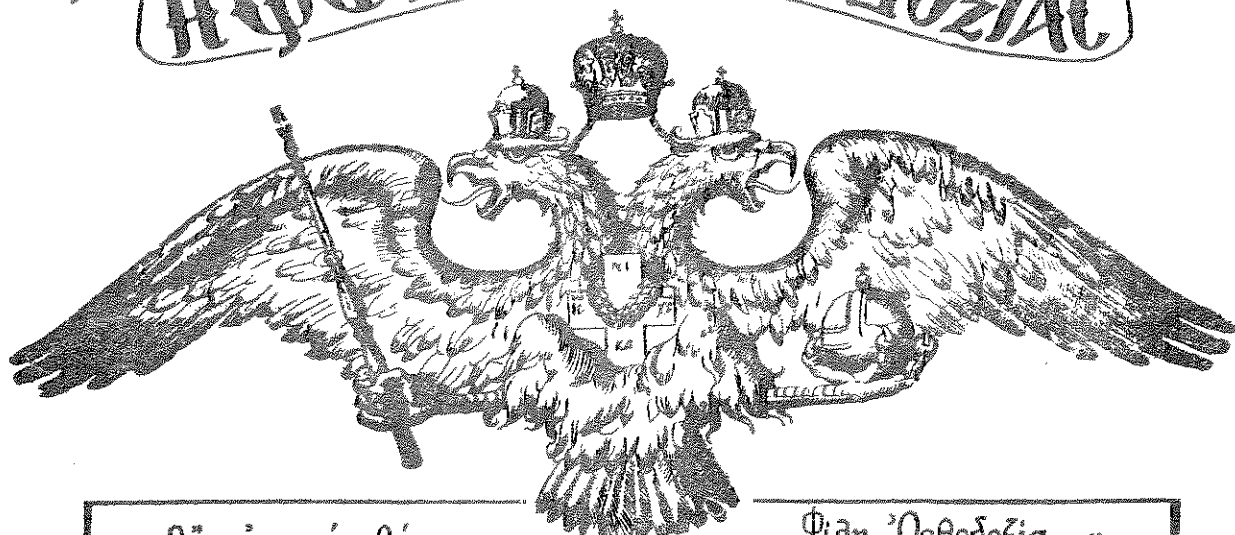
νως ἡ ἀναφορά τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου ἐν τῇ Ἱερᾷ Μυσταγωγίᾳ, ὑπόκειται εἰς τὴν θέλησιν ἐκάστου Ἱερομονάχου τοῦ τελούontos τὴν Θεῖαν Μυσταγωγίαν.

Ἡ ἐλευθερία δὲ αὕτη τῆς μνημονεύσεως ἢ μὴ ἐν ταῖς Μοναῖς τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, συνδέεται μετὰ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἱερῶν Μονῶν μὴ ὑποκειμένων ἐκκλησιαστικῶς οὔτε εἰς ἐπίσκοπον οὔτε εἰς Μητροπολίτην, οὔτε εἰς Πατριάρχην.

Ταῦτα δὲ ἐνισχύονται ἐτι μᾶλλον διὰ τοῦ ἁρθροῦ 3ου τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος τοῦ κυρώσαντος τὸν Κατ. Χάρτην. Διότι κατὰ τὸ ἁρθρον τοῦτο οὐχὶ ὁ Πατριάρχης, ἀλλ' ὁ ἐν Ἀγ. Ὅρει Διοικητὴς ἐποπτεύει πλὴν τῶν ζητημάτων δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας, καὶ τὴν τήρησιν τοῦ Κατ. Χάρτου, ἐφελκῶν τὴν προσοχὴν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἐπὶ τῶν παραβάσεων οἰασδήποτε μοναχικῆς ἐν Ἀγ. Ὅρει ἀρχῆς. Ἐν περιπτώσει δὲ διαφωνίας ὀφείλει αὐτὸς νὰ ἀποτανθῇ εἰς τὸ ἀρμόδιον ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργείων, συμμορφούμενος πρὸς τὰς ὁδηγίας τούτου. Οὐχὶ δὲ ὁ Πατριάρχης ἀλλ' ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος εἶναι ὁ Προϊστάμενος τῆς διοικήσεως τῶν ἐν τῷ Ἀγ. Ὅρει Μονῶν. Ὁ δὲ Πατριάρχης δὲν ἐπεμβαίνει οὐδὲ εἰς τὴν διοίκησιν τῶν Ἱερῶν Μονῶν οὐδὲ εἰς τὴν λειτουργίαν αὐτῶν περὶ τῶν ὁποίων ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ Κατ. Χάρτου ἀρμοδίᾳ μόνῃ ἡ Ἱερὰ Κοινότης, καὶ ἐν περιπτώσει διαφωνίας μεταξὺ Ἱ. Κοινότητος καὶ Διοικητοῦ ἀποφασίζει οὐχὶ ὁ Πατριάρχης, ἀλλ' ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν. Οὕτω διὰ τοῦ Κατ. Χάρτου ἐξασφαλίζεται ἡ πλήρης ἀνεξαρτησία τῶν ἐν Ἀγ. Ὅρει Ἱερῶν Μονῶν ἀπὸ πάσης ἐξαρτήσεως ἀπὸ τὸν Πατριάρχην ἐκ τῆς ὁποίας ἀδύνατον νὰ ἐξαγάγῃ τις συμπεράσματα ὑπὲρ τοῦ μνημοσύνου τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Οὐδὲ ἀντίκειται εἰς τοιαῦτα τὸ κανονικὸν δίκαιον τῆς Ἀγ. Ἐκκλησίας. Διότι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες 14, 15 τῆς πρωτοδευτέρας Συνόδου ἀπορῶσι τοὺς κληρικοὺς τοὺς ἀφισταμένους δηλαδὴ τοὺς ἀποστατεῦντας τῶν οἰκείων ἐπισκόπων καὶ μὴ ἀναφέροντας τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν τῇ Θεῇ Μυσταγωγίᾳ ἐξ ἀνυποταξίας καὶ ἀσεβείας. Αἱ δὲ ἐν Ἀγίῳ Ὅρει Μοναὶ δὲν ἔχουσιν οὐδεμίαν προϊσταμένην ἐκκλησίαν. ἐπισκοπὴν ἢ Μητροπολιτικὴν ἢ Πατριαρχικὴν ἀρχήν, ἀλλὰ μόνον τὴν Μ. Ἐκκλησίαν καὶ ταύτην, μόνον ὑπὸ πνευματικὴν ἐποψίν. Εἰς τὴν πνευματικὴν δὲ τοιαύτην δικαιοδοσίαν οὐδαμῶθεν προκύπτει ὅτι δύναται νὰ ὑπαχθῇ τὸ μνημοσύνον τοῦ Πατριάρχου. Λοιπὸν ξένα, ἐντελῶς ξένα εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἁρθροῦ 3ου εἰς 2 στηρίζεται ὁ Διοικητὴς τοῦ Κατ. Χάρτου τοῦ ἐιδικοῦ Νομοθετικοῦ διατάγματος περὶ τοῦ Ἀγ. Ὁρους. Αἱ διατάξεις τῶν ἀνωτέρω δύο κανόνων. Διότι ἐπαλαμβάνω, αἱ ἐν τῷ Ἀγ. Ὅρει Μοναὶ δὲν ἔχουσιν Ἐπίσκοπον οὔτε Μητροπολίτην εἰς τὸν ὅποιον νὰ ὑπάγωνται αὕτη ἢ ἐκείνη ἡ Μονὴ καὶ νὰ ὑπάρχῃ, ὑποχρέωσις τοῦ μνημοσύνου τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐπισκόπου.

Περὶ δὲ τῶν ἐκκλησιαστικῶν προϊσταμένων τῶν Ἱ.

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἄρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία...»

Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις . . . (Β' Θεσαλ. Β' 15)

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. Φδλ. — 688 — 689

Ἔτος ΚΗ'.

15 Νοεμβρίου 1973 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φέλλου Δρζ. 3

Γραφεῖα Κέντρου 32 — Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ἀπὸ τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ Σεβ. Κυκλάδων κ. Γαβριὴλ εἰς Τήνον τὴν 5-10-73

“Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ,,

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς I. Μονῆς Ἐσφιγμένου...

Ὅταν τὸ Γένος ἐξηγέρθη κατὰ τοῦ τυράννου, τῇ 1821, αἶον ρόλον διεδραμάτισαν εἰς τὴν Ἐπανάστασιν τῆς Πελοποννήσου ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς καὶ ἡ Μονὴ Ἀγίας Λαύρας, τοιοῦτον διεδραμάτισαν ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου καὶ ὁ ἡγούμενός της Εὐθύμιος Β' (1806—1828) εἰς τὴν Ἐπανάστασιν τῆς Χαλκιδικῆς.

Ὁ ἐκ Σερρών Ἐμμανουὴλ Παπᾶς, ὅστις ἦτο ἡ ψυχὴ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκεῖνης, ἔχων ὡς πρῶτον σύμβουλον καὶ συνεργὸν τὸν ἡγούμενον Εὐθύμιον, ἐνῶ προητοίμαζε ψυχολογικῶς καὶ διήγγειρε τὸ ἐθνικὸν φρόνημα τῶν κατοίκων τῆς ὑπάθρου διὰ τῶν θερμῶν πατριωτικῶν κηρυγμάτων του. σὺν τῷ χρόνῳ ἠτοίμαζον ὁμοῦ, ἐν μυστικῇ συνεννοήσει μετὰ πλοιάρχων, ἐμπόρων κλπ. εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, τὰς Σέρρας, τὴν Σμύρνην, τὰς νήσους, τὰ ἐφόδια δι' αὐτήν, μὲ κέντρον ἀνεφοδιασμοῦ τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου. Ἐκ τῶν σωζομένων ἐπιστολῶν, ἀπευθυνομένων πρὸς τὸν ἡγούμενον πρῶτη, ἥτις ἀναφέρεται εἰς τὴν μεταφορὰν μολύβδου διὰ τὸν σκοπὸν τῆς Ἐπαναστάσεως, εἶναι ἀπὸ 7 Ὀκτωβρίου 1812, δηλ. πρὸ τῆς συστάσεως τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας. Χάριν ἀσφαλείας αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἐγράφοντο ἀλληγορικῶς ἢ συνθηματικῶς καὶ ἡ μεταφορὰ ἐφοδίων ἐγίνετο ὡς διὰ συνήθεις σκοπούς, διὰ νὰ μὴ κινήσουν τὴν ὑπόφειαν τοῦ καχυπόπτου Τούρκου.

Περὶ τὰ μέσα Μαρτίου 1821 ὁ Ἐμμανουὴλ Παπᾶς ἦτο εἰς τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου καὶ ἐκεῖ, ὁμοῦ μὲ τὸν ἡγούμενον Εὐθύμιον, ἐκάλεσαν τοὺς Προϊσταμένους τῶν ἄλλων Μονῶν εἰς μυστικὴν σύσκεψιν, εἰς ἣν κατεστρώθη τὸ σχέδιον τῆς ἐξεγέρσεως ἅμα ὡς ἐδίδετο τὸ σύνθημα. Θὰ συναλαμβάνετο ὁ Τούρκος διοικητὴς καὶ ἡ φρουρά, θὰ ἀνελάμβανε διοικητὴς ὁ χαρτοφύλαξ Νικηφόρος Ἰθρητίτης καὶ θὰ ἐστρατολογοῦντο οἱ δυνάμενοι φέρειν ὅπλα, ὄντες ἐκ τῶν προτέρων κατηχημένοι καὶ ἠτοιμασμένοι.

Ὅταν ἐκηρύχθη ἡ Ἐπανάστασις, πρῶτος σταθμὸς τῶν ἐξερχομένων εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Πρόδλακος, παρὰ τὴν Ἱερισόν. ἦτο ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὰ διερχόμενα ἀποσπάσματα ἐπρωμεθεύοντο ὅλα τὰ χρειώδη καὶ τῆς διατροφῆς καὶ τοῦ πολέμου. Συμφωνῶς πρὸς τὰ συμφωνηθέντα, ἀπὸ τοῦ τέλους Ἀπριλίου 1821 αἱ ἄλλαι Μοναὶ ἤρχισαν νὰ στέλλουν εἰς τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου τρόφιμα δι' ἀνεφοδιασμόν, τὰ ὁποῖα εἶναι ὅλα καταγεγραμμένα λεπτομερῶς μὲ τὰς ἡμερομηνίας των εἰς τὰ κατὰστικα τῆς Μονῆς. Πλὴν ὅμως ἀλεύρου καὶ μερικῶς τυροῦ καὶ ἄλλων ἰχθύων οὐδὲν ἄλλο ἐστελλον αἱ Μοναὶ, ἐνῶ ὅλα τὰ εἶδη ἐλαμβάνοντο ἐκ τῆς Μονῆς. Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀπεξημῶντο κάποτε ἡ Μονὴ ἀπὸ

τὸ ἔθνος, καταγράφοντο λεπτομερέστατα ὅσα ἐδίδοντο εἰς τοὺς διερχομένους ἄνδρας καὶ τοὺς πλοιάρχους, τοὺς ὁπηρετοῦντας εἰς τὸν Ἀγῶνα, ὅχι μόνον οἱ ἄρτοι ποὺ κατεσκευάζοντο συνεχῶς εἰς τὴν Μονήν, τὸ λάδι, τὸ κρασί, τὰ ψαρικά, ρακί, κριθή, ὕσπρια, ἄλας, ὕξος, φασόλια, τυρὸς, τράγοι κλπ., ἀλλὰ καὶ μέχρι τῶν χλωρῶν κρομμύων καὶ σκόρδων ὅλα καταγράφοντο, μετεφέροντο μάλιστα διὰ τῶν ζώων τῆς Μονῆς. Ἀντὶ ἀποξημώσεως, ἐπατάχθησαν κατόπιν καὶ τὰ δύο πλοῖα ποὺ εἶχεν ἡ Μονὴ διὰ τὰς χρεῖας της, τὰ ὁποῖα οὕτε ἐπιστράφησαν, οὕτε ἀπεξημώθησαν.

Ἐπειδὴ τὸ στράτευμα τῆς Χαλκιδικῆς, πλὴν τοῦ ὅτι ἦτο ἀπειροπόλεμον καὶ ὀλιγάριθμον ἀπέναντι τοῦ πολυαριθμοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ἔμεινε καὶ ἀδοθήτην ἀπὸ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα, ἐνικήθη, περὶ τὰ μέσα μὲν τοῦ Ἰουνίου εἰς τὴν Ρεντίναν, τέλος δὲ τοῦ Ὀκτωβρίου 1821 εἰς τὴν Κασσάνδραν, ὑποστὰν ὅλον τὸ βάρος τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ἱππικοῦ τῆς Μακεδονίας. Ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖται, ὅτι μεγάλως ἐδοθήθη τὴν Ἐπανάστασιν τῆς κάτω Ἑλλάδος ἡ Ἐπανάστασις τῆς Χαλκιδικῆς, ἥτις καθήλωσε πολλὰς χιλιάδας τουρκικοῦ στρατοῦ καὶ ἱππικοῦ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκχυθοῦν κατὰ τῆς Ἐπαναστάσεως τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Στερεᾶς.

Μετὰ τὴν ἥτταν τῶν Ἑλλήνων οἱ Τούρκοι μὲ ἀρχηγὸν τὸν Ἀβδοῦλ - Ἀμποῦτ πασᾶν ἐστράφησαν κατὰ τοῦ Ἀγίου Ὀρους καὶ ἐλθόντες ἐστρατοπέδευον εἰς τὴν Κουμίσσαν, ἀρχὰς Νοεμβρίου 1821. Ἐκεῖ προσελθόντες ἀντιπρόσωποι τῶν Μονῶν ἐδήλωσαν ὑποταγὴν, δικαιολογούμενοι καὶ δηλοῦντες ὅτι «μόνον ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου Εὐθύμιος μετὰ τοῦ Νικηφόρου Ἰθρητίτου παρέσυραν ὀλίγους ἀπλοικοὺς μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς ἐκ τῶν διαμεινόντων προσωρινῶς ἐν Ἀγίῳ Ὀρεῖ δι' ἐργασίαν, συνεννοούμενοι καὶ μὲ τὸν ἐκ Σερρών Ἐμμ. Παπᾶ...».

Ἐνεκα τῆς προδοτικῆς αὐτῆς στάσεως τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Μονῶν ἔναντι τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ τῆς δηλώσεώς των ἐνώπιον τοῦ πασᾶ, ὅτι «κέντρον ἐφοδιασμοῦ τῶν ἐπαναστατῶν ὑπῆρχεν ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου καὶ ὁ ἡγούμενος αὐτῆς ὁ ἀρχιστασιγῆς», ἅπερ πολὺ κακὴν ἐντύπωσιν ἐνεποίησαν εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν Ἑλλήνων, οἱ Πρόκριτοι τῆς Ὑδρας καὶ ὁ ἐκεῖ εὑρεθεὶς Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Θεόφιλος, δι' ἐγκυκλίων ἐπιστολῶν των, ἐνῶ ἐκφράζονται εὐμενέστατα διὰ τοὺς Ἐσφιγμένους, «οἱ ὁποῖοι ἔδειξαν ἀνέκαθεν μεγάλον ζῆλον καὶ σχεδὸν ἐθυσίασαν τὸν ἑαυτὸν τους διὰ τὴν πρόδον καὶ ἐλευθερίαν τοῦ γένους καθὼς παρὰ πάντων μαρτυρεῖται καὶ διὰ τοῦτο κατετρέφθησαν... καὶ μὲ πολλὴν προθυμίαν φιλοξενίας ἐδούλευσαν τὸ γένος καὶ κάθε ἀρμαμέντο ἐλληνικὸν ἐκεῖ ἔκαμνε τὸ κατάλυμα, καὶ πολλὰ ὑπερμάχησαν

μέ ὅλας τῶν τὰς δυνάμεις διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ γένους καὶ ἐξημιώθησαν καὶ κατετρέχθησαν ἀπὸ τοὺς ἐναντίους...». καθάπτονται ὀρεμέως τῶν 19 ἀντιπροσώπων τῆς I. Κοινότητος διὰ ταῦτα καὶ διὰ τὴν ἐχθρικὴν στάσιν ἣν ἐτήρησαν συμμορφωθέντες μὲ τὸν Τοῦρκον ἀγῶν κατὰ τοῦ Παπᾶ, τοῦ ἡγουμένου Εὐθυμίου καὶ τοῦ Νικηφόρου. Ἐπίσης διὰ τὴν προδοτικὴν στάσιν τῶν Μονῶν, αἱ ὁποῖαι, κατὰ διαταγὴν τῆς I. Κοινότητος, ἔπαυσαν νὰ δίδουν τρόφιμα εἰς τὰ ἑλληνικὰ καράδια τὰ περιπολοῦντα τὸν Ἄθω — ἐκ φόβου διὰ νὰ μὴ φαίνωνται ὅτι ἐνισχύουν τὴν ἐπανάστασι — «τὸ ὅποιον οἱ πλοίαρχοι θεώρησαν ὡς διωγμὸν καὶ προδοσίαν κατ' αὐτῶν», ἐνῷ ἐκφράζουσαν τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν πρὸς τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου διὰ «...δύστην κουμπάνιαν ἐλάβομεν εἰς τὸ καράδι μας ἀπὸ τὴν ἱερὰν ἡμῶν Μονὴν κατὰ τὴν ἐσχάτην καταδρομὴν ὅπου ἐδοκιμάσαμεν ἀπὸ τοὺς Ἀγιορείτας...».

Ἄμα ὡς ἀντικατεστάθη εἰς Καρυὰς Ἀγίου Ὁρους ὁ Τοῦρκος στρατιωτικὸς διαικητής, ἀμέσως ἐστειλεν ἀπειλητικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου, ὡς ἑξῆς:

«Πρὸς ἐσᾶς τοὺς ἅπαντας καλογήρους τοῦ Μοναστηρίου Ἐσφιγμένου, γνωστὸν ἔστω ὑμῖν, ὅτι σήμερον ἀπ' ἐδῶ ταῖς Καρυαῖς ἔφυγεν ὁ λεγόμενος Ἀρχοντας (ἐννοεῖ τὸν Ἐμμ. Παπᾶ) μετὰ τοῦ ἐπαράτου καὶ θαλασσοῦ τοῦ Νικηφόρου καὶ ἤλθον αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους νὰ τοὺς πιάσῃτε καὶ νὰ μᾶς τοὺς στείλῃτε ὁμοῦ μὲ τὸν ἡγουμένον σας. Ἄν ὅμως παρακούσῃτε εἰς τὰ γραφομένα μου καὶ δὲν τοὺς πιάσῃτε νὰ μᾶς τοὺς στείλετε, ὅστερον θέλετε μένει ἀναπολόγητοι καὶ εἰς τὸ Δοθλέτι καὶ εἰς ἐμένα. Προσέξτε καλῶς νὰ μὴ προφασισθῇτε ἀκαίρους προφάσεις καὶ ματαιολογίας, διότι ἐγὼ κάμνω τὸ χρέος μου ὡς καλοθελητῆς τοῦ Τόπου καὶ τοῦ Μοναστηρίου σας. Ὅθεν καὶ σεῖς δὲν πρέπει νὰ θελήσῃτε τὸν ἀφανισμόν σας. Οὕτω ποιήσατε ἐξ ἀποφάσεως καὶ νὰ μοι ἀποκριθῇτε εἰς τὰ γραφομένα μου μὲ τὸν ἴδιον κομιστήν».

1821 Νοεμβρίου 9 ἡμέρα Τετάρτη.

Πολὺ σκληρότερον καὶ ἀπειλητικώτερον ἔγραψε πρὸς τὴν Μονὴν ἡ I. Κοινότης, ὡς ἑξῆς:

«Εἰς τὴν Πανοσιότητά σας ἅγιοι Πατέρες τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου Ἐσφιγμένου.

Χθὲς ὁ ἐνδοξότατος ἡμῶν Χασεκὴ Ἀγᾶς μας σᾶς ἔγραψε μουρασάλην (ἐνταλμα) διὰ νὰ πιάσῃτε ἐνέγειρον τὸν Ἀρχοντα καὶ τοὺς λοιποὺς καθὼς καὶ ὁ ἴδιος σᾶς ἔγραψε. Λοιπὸν σᾶς γράφομεν καὶ ἡμεῖς οἱ τῶν εἴκοσιν ἱερῶν Μοναστηρίων Προϊστάμενοι, οἱ ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνάξει, νὰ κάμῃτε τὸ ἴδιον, ὁμοφώνως, δηλαδὴ νὰ μᾶς τοὺς φέρῃτε ἐνταῦθα ἀναμφιβόλως, καὶ τοὺς ζητοῦμεν ἀπὸ ἐσᾶς ἀφεύχτως καὶ ἰδοὺ ὅπου στέλλομεν ἐπίτηδες ἀνθρώπους διὰ νὰ τοὺς πάρουν. Καὶ ὅσοι ἀκολουθοῦν τὸν Ἀρχοντα νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰ κελλία τῶν εἰ δὲ καὶ φανοῦν παρήκοοι, θέλουν ὑποπέσει εἰς ὀργὴν μεγάλην, καὶ θέλει χάσουν καὶ τὰ ὀσπῆτιά των. Ὅμοιως καὶ ὅσοι κοσμικοὶ εὐ-

αῦτοὶ καὶ ὅσοι πιασθῶσιν ἔχουν νὰ παιδεύωνται. Ταῦτα πρὸς εἰδησίην σας καὶ ἀναμένομεν».

αὐκα' Νοεμβρίου ια'

Ἀπαντες οἱ ἐν τῇ Κοινῇ Συνάξει τῶν δεκαεγγεά Ἱερῶν Μοναστηρίων τοῦ Ἀγ. Ὁρους Προϊστάμενοι.

Ταῦτα δὲ ἔγραψεν ἡ I. Κοινότης, ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου ὅμως οὐδένα ἐπρόδωσε καὶ οὐδεὶς τῶν ἀγωνιστῶν συνελήφθη ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ἀνεχώρησαν διὰ βοήθειας τῆς Μονῆς, ἀνεχώρησαν δὲ τότε οἱ πλείστοι τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς. Οὕτως ἐκ τῶν 100 περίπου Πατέρων ποὺ εἶχε πρὸ τῆς Ἐπανάστασεως, ἔμειναν μόνον 10, οἱ δὲ λοιποὶ ἢ ἐφονεύθησαν καὶ διεσκορπίσθησαν, ἐκ δὲ τῶν σωθέντων οἱ περισσότεροι διέμειναν εἰς μονῶν εἰς Σαλαμίνα, ἀπὸ ὅπου ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Μονὴν μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν. Ἐξ αἰτίας τῆς ὡς ἄνω συμπεριφορᾶς τῶν δεκαεγγεά μοναστηρίων ἐναντι τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ ἰδίᾳ τῆς ὡς ἄνω ἐπιστολῆς, διὰ τὴν ὁποίαν, ὅσον καὶ ἂν ὑπεχρεώθησαν ἀπὸ τὸν Τοῦρκον, ἠδύναντο ἢ ὑπεχρεοῦντο νὰ μὴ κατέλθουν εἰς τὴν τὴν χαμέρπειαν καὶ δουλοπρέπειαν καὶ ἐχθρότητα κατὰ τῶν ἀδελφῶν των, κακίζονται σφοδρῶς ὑπὸ τῶν ἱστορικών, νεώτερος δὲ τις ἱστορικὸς ἔγραψε διὰ τὰς 19 Μονὰς:

«...Ὡ ρῦποι! ὦ αἵσχῃ τοῦ χριστιανισμοῦ δυσειδέσταται Ἑριννῆς, τὰς ὁποίας τὰ φρικτὰ ἐξήμεσαν Τάρταρα διὰ ν' ἀπορροφήσῃτε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τῶν τίγρεων αἰμοχαρέστερον τὸ αἷμα τῶν ἀθῶων! Τίς νόμος Χριστιανικὸς ἢ Ἠθικὸς ἢ Πολιτικὸς ἢ φυσικὸς ὑπηγάρευσεν ὑμῖν τὴν σατανικὴν καὶ παμμάρων αὐτὴν διαταγὴν; Ποῖον, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι σεῖς, ζητεῖτε ἀφεύχτως νὰ συλλάβωσι; τὸν Χριστὸν τῆς Πατρίδος! Ἀλλ' ἄς μὴ προθῶμεν περαιτέρω... Κύριος αὐτοὺς κρίνει καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ οἱ αἰσχιστοὶ ἄς τρέμωσι προδῶται...».

— Καὶ οὕτως «ἡ ἱστορία ἐπαυλαχιδάνεται» εἰς τὰς ἡμέρας μας. Εἰς πολὺ ἐνδοξότερον ἀγῶνα ἀπεδύθη νῦν ἡ Μονὴ ὑπὲρ ἐνδοξοτέρας καὶ ἀπείρου ὠφελιμωτέρας καὶ αἰωνίας ἐλευθερίας, ἐλευθερίας οὐχὶ ἐκ τινος ὕλικου προσωρινοῦ δυνάστου, ἀλλ' ἐκ τοῦ διαβόλου καὶ τῶν ὀργάνων τοῦ οἰκουμενιστῶν καὶ ἄλλων, οἱ ὁποῖοι συνώμοσαν νὰ ὑποδουλώσουν καὶ ἀφανίσουν τὴν πίστιν τῶν Πατέρων μας, ἡ ὁποία καὶ εἰς τοὺς πλέον μαύρους χρόνους καὶ εἰς τὴν πλέον σκοτεινὴν δουλείαν μᾶς διετήρησε καὶ μᾶς ἔσωσεν. Αἱ δὲ 19 Μοναί, εἰ καὶ ἀγαγνωρίζουσαι ἐνδομύχως αἱ πλείσται τὴν ὀρθότητα καὶ τὸ θεάρεστον τοῦ Ἀγῶνος, ὅμως ὅχι μόνον δὲν τὸν συμμερίζονται καὶ δὲν συμμετέχουν τὴν ὥραν ποὺ πρέπει — ἐνῷ κάποτε ὅσπερ θὰ μετανοοῦν, ἀλλὰ ἡμεῖς οἱ Ἑλληνες ἔτσι πάντα ἐπιμηθεῖς θὰ εἴμεθα — ἀλλὰ καὶ λυσσοῦν καὶ μαινόνται κατ' αὐτῆς δεινότερον τῶν Χασεκῆ-ἀγάδων... Ἄν δὲν τοὺς συνείχεν ἡ τοσαύτη δουλοπρέπεια καὶ ὁ φιλοτομαρισμὸς καὶ ἂν ἐκράτουν πάντα ἀναπεπταμένην τὴν σημαίαν τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ συνεπῆ καὶ ἀνόθευτον τὴν γραμμὴν τῶν Πατέρων, πόσον παγκόσμιος καλὸν θὰ προεξένουν! Καὶ τοὺς Πατριάρχας θὰ

ρατηρητέον ὅτι οὐδεὶς ἄλλος νόμος ἀπολύτως ὑπάρχει τοῦ κράτους ἐπιβάλλων τὴν ὑποχρέωσιν εἰς τὰς ἐν Ἁγίῳ Ὁρει Μονάς, νὰ μὴ μνημονεύσιν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μυσταγωγίᾳ τὸ ὄνομα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, πλὴν τοῦ ἀπὸ 16 Σεπτεμβρίου 1926 νομοθετικοῦ διατάγματος, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐπεκυρώθη ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἐν τῷ ἄρθρῳ 5ῳ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου ὁρίζει τὰ ἑξῆς: Πᾶσαι αἱ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὁρει μοναὶ ὡς Πατριαρχικαὶ καὶ Σταυροπηγιακαὶ ὑπάγονται ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ Ἀνατολικῆς, μὴ ἐπιτροπευομένου οὐδενὸς ἄλλου μνημοσύνου πλὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ὅθεν ἡ νομιμότης τῆς ρηθείσης διαταγῆς τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐξαρτᾶται εἰς τὰς ἐρμηνείας τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου. Ὁ Διοικητὴς οὐ μόνον δὲν ἔγνωσε τὴν διάταξιν ταύτην ἀλλὰ φαίνεται ἄγνων καὶ τὰς περὶ τοῦ μνημοσύνου ἐκκλησιαστικὰς καὶ κανονικὰς διατάξεις δι' ὧν ρητῶς ἐν τῷ ρηθέντι 5ῳ ἄρθρῳ ὁρίζει ὅτι αἱ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὁρει Μοναὶ ὑπάγονται εἰς τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν οὐχὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀλλὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἡ δὲ Μεγ. Ἐκκλησία δὲν ἀποτελεῖται ὑπὸ μόνου τοῦ Πατριάρχου ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Κατὰ ρητὴν δὲ διάταξιν τοῦ κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς ταύτης Συνόδου, οὐδεμία πρᾶξις τοῦ Πατριάρχου εἶναι ἔγκυρος, ἐὰν δὲν ἔχῃ σύμφωνον καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐκκλησιαστικὸς λοιπὸν Προϊστάμενος τῶν Ἱερῶν Μονῶν δὲν εἶναι ὁ Πατριάρχης, ἀλλὰ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου μετὰ τοῦ Πατριάρχου.

Τοῦτο εἶναι λίαν οὐσιώδες, διὰ τε τὴν διάγνωσιν τῆς τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὁρει Μονῶν Ἐκκλησιαστικῆς θέσεως, ἀπέναντι τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας καὶ τῆς ὑπαγωγῆς ἢ μὴ τῶν Μονῶν εἰς μόνον τὸν Πατριάρχην. Κατὰ τὸ ρητὸν λοιπὸν γράμμα τοῦ ἄρθρου 5οῦ τοῦ εἰδικοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος τοῦ κυριεύοντος τὸν Κατ. Χάρτην, αἱ ἐν Ἁγίῳ Ὁρει Μοναὶ οὐδένα ἔχουσιν Ἐκκλησιαστικὸν Προϊστάμενον, οὐδὲ ὑπάγονται εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, πολὺ μᾶλλον τοῦ Πατριάρχου μόνον.

ἌΛΛΟ ΕΣΤΙΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΥΠΑΓΩΓΗ καὶ ἌΛΛΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ.
ΣΙΑ.

Ἀλλὰ καὶ αὕτη ὡς ὑπολαμβάνω ἀνωτέρω δὲν ἀνήκει εἰς τὸν Πατριάρχην μόνον ἀλλ' εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ὑπαγωγή εἰς τὸν Πατριάρχην, ἐγεννήθη εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Διοικητοῦ ἐκ τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ὁρισμοῦ διὰ τοῦ ὁποῦ ἀπαγορεύεται εἰς τὰς ἐν Ἁγίῳ Ὁρει Μονάς ἢ μνημονεύσεις ἄλλου ὀνόματος ἐπισκόπου ἢ Μητροπολίτου, εἰ μὴ μόνον τὸ τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου. Ἀλλ' ἡ μνημόνευσις αὕτη δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διότι κατὰ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ἐπιτρέπεται. Ἐπομέ-

νως ἡ ἀναφορά τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου ἐν τῇ Ἱερᾷ Μυσταγωγίᾳ, ὑπόκειται εἰς τὴν θέλησιν ἐκάστου Ἱερομονάχου τοῦ τελούντος τὴν Θείαν Μυσταγωγίαν.

Ἡ ἐλευθερία δὲ αὕτη τῆς μνημονεύσεως ἢ μὴ ἐν ταῖς Μοναῖς τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, συνδέεται μετὰ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἱερῶν Μονῶν μὴ ὑποκειμένων ἐκκλησιαστικῶς οὔτε εἰς ἐπίσκοπον οὔτε εἰς Μητροπολίτην, οὔτε εἰς Πατριάρχην.

Ταῦτα δὲ ἐνισχύονται ἐτι μᾶλλον διὰ τοῦ ἄρθρου 3οῦ τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος τοῦ κυριεύοντος τὸν Κατ. Χάρτην. Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο οὐχὶ ὁ Πατριάρχης, ἀλλ' ὁ ἐν Ἀγ. Ὁρει Διοικητὴς ἐποπτεύει πλὴν τῶν ζητημάτων δημοσίας τάξεως καὶ ασφαλείας, καὶ τὴν τήρησιν τοῦ Κατ. Χάρτου, ἐφελέων τὴν προσοχὴν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἐπὶ τῶν παραβάσεων οἰασδήποτε μοναχικῆς ἐν Ἀγ. Ὁρει ἀρχῆς. Ἐν περιπτώσει δὲ διαφωνίας ὀφείλει αὐτὸς νὰ ἀποταγῇ εἰς τὸ ἀρμόδιον ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργείον, συμμορφούμενος πρὸς τὰς ὁδηγίας τούτου. Οὐχὶ δὲ ὁ Πατριάρχης ἀλλ' ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος εἶναι ὁ Προϊστάμενος τῆς διοικήσεως τῶν ἐν τῷ Ἀγ. Ὁρει Μονῶν. Ὁ δὲ Πατριάρχης δὲν ἐπεμβαίνει οὐδὲ εἰς τὴν διοίκησιν τῶν Ἱερῶν Μονῶν οὐδὲ εἰς τὴν λειτουργίαν αὐτῶν περὶ τῶν ὁποίων ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ Κατ. Χάρτου ἀρμοδία μόνῃ ἡ Ἱερὰ Κοινότης, καὶ ἐν περιπτώσει διαφωνίας μεταξὺ Ἱ. Κοινότητος καὶ Διοικητοῦ ἀποφασίζει οὐχὶ ὁ Πατριάρχης, ἀλλ' ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν. Οὕτω διὰ τοῦ Κατ. Χάρτου ἐξασφαλίζεται ἡ πλήρης ἀνεξαρτησία τῶν ἐν Ἀγ. Ὁρει Ἱερῶν Μονῶν ἀπὸ πάσης ἐξαρτήσεως ἀπὸ τὸν Πατριάρχην ἐκ τῆς ὁποίας ἀδύνατον νὰ ἐξαγάγῃ τις συμπεράσματα ὑπὲρ τοῦ μνημοσύνου τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Οὐδὲ ἀντίκειται εἰς τοιαῦτα τὸ κανονικὸν δίκαιον τῆς Ἀγ. Ἐκκλησίας. Διότι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες 14, 15 τῆς πρωτοδευτέρας Συνόδου ἀφορῶσι τοὺς κληρικοὺς τοὺς ἀφισταμένους δηλαδὴ τοὺς ἀποστατεύοντας τῶν οἰκείων ἐπισκόπων καὶ μὴ ἀναφέροντας τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν τῇ Θείᾳ Μυσταγωγίᾳ ἐξ ἀνυποταξίας καὶ ἀσεβείας. Αἱ δὲ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Μοναὶ δὲν ἔχουσιν οὐδεμίαν προϊσταμένην ἐκκλησ. ἐπισκοπὴν ἢ Μητροπολιτικὴν ἢ Πατριαρχικὴν ἀρχήν, ἀλλὰ μόνον τὴν Μ. Ἐκκλησίαν καὶ ταύτην, μόνον ὑπὸ πνευματικὴν ἐποφιν. Εἰς τὴν πνευματικὴν δὲ τοιαύτην δικαιοδοσίαν οὐδαμῶθεν προκύπτει ὅτι δύναται νὰ ὑπαχθῇ τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου. Λοιπὸν ξένα, ἐντελῶς ξένα εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 5οῦ εἰς ὃ στηρίζεται ὁ Διοικητὴς τοῦ Κατ. Χάρτου τοῦ εἰδικοῦ Νομοθετικοῦ διατάγματος περὶ τοῦ Ἀγ. Ὁρους. Αἱ διατάξεις τῶν ἀνωτέρω δύο κανόνων. Διότι ἐπαναλαμβάνω, αἱ ἐν τῷ Ἀγ. Ὁρει Μοναὶ δὲν ἔχουσιν ἐπίσκοπον οὔτε Μητροπολίτην εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ὑπάγονται αὕτη ἢ ἐκείνη ἢ Μονὴ καὶ νὰ ὑπάρχῃ ὑποχρέωσις τοῦ μνημοσύνου τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐπισκόπου.

Περὶ δὲ τῶν ἐκκλησιαστικῶν προϊσταμένων τῶν Ἱ.

ερών Μονών και της Έκκλησιαστικής αὐτῶν διοικήσεως πρέπει ἀναμφιβόλως νὰ ἐφαρμόζεται ἀποκλειστικῶς ὁ εἰδικὸς νόμος, ὁ κυρώσας τὸν Κατ. Χάρτην. Μάλιστα δὲ συμφέρον τῶν Ἱερῶν Μονῶν εἶναι νὰ προφυλάξωσι τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Διοίκησιν ἀπὸ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, διότι ἀφ' ὅτου ἔπαυσε καὶ τὸς Οἰκ. Πατριάρχου ἡ ἀνεξαρτησία δυνάμει τῆς ἀπαισίας συνθήκης τῆς Λωζάνης διὰ τῆς ὁποίας τὸ Πατριαρχεῖον κατηργήθη, ὡς κέντρον ἐθνικόν, ὁ Οἰκ. Πατριάρχης εἶναι ἐκτεθιμένος ἐν παντὶ καιρῷ πιεζόμενος νὰ ὑποκύπτῃ εἰς ἀξιώσιν τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως, ἐπὶ ζημίᾳ καὶ βλάβῃ τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τῶν ἐν αὐτῷ Μονῶν.

Διὰ τοῦτο γνωμοδοτῶ ὅπως αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ Μ. Λαύρας καὶ Ἁγ. Παύλου, ἀπαιτήσωσι εἰς τὴν ἐν Κερυαῖς Ἱ. Κοινότητα ὅτι οὐχὶ ἐξ ἀπειθείας οὐδὲ ἐξ ἀνυποταξίας, οὐδὲ ἐξ ἀσεβείας δὲν μνημονεύεται τὸ ὄνομα τοῦ Πατριάρχου Κων. πόλεως, οὐδὲ ἐξ ἀπειθείας εἰς τὸν νόμον, ἀλλὰ διότι τοιαύτη ὑποχρέωσις δὲν ἐπιβάλλεται εἰς τὰς Ἱεράς Μονάς τοῦ Ἁγ. Ὁρους ὑπὸ τοῦ Κατ. Χάρτου, οὐδὲ ἐξ ἄλλων κανονικῶν τῆς Ἐκκλησίας διατάξεων, καθήκον δὲ καὶ συμφέρον τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ τῆς Κοινότητος εἶναι ὅπως συμφώνως πρὸς τὸν νόμον διατηρήσωσι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ὁποίαν περιέχει ὁ Κ. Χάρτης διὰ τοῦ ἄρθρου 5, νὰ μνημονεύωσιν ἐὰν καὶ ὅταν θελήσωσιν οἰκείᾳ βουλήσει τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐκάστοτε Οἰκ. Πατριάρχου. (Ἄνευ ἀμοιβῆς) Δικηγόρος Α. Βοκοτόπουλος. Ἐν Ἀθήναις τῇ 17) 30.3.1928

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ Ἱερά Κοινότης πρέπει νὰ σκεφθῇ ὅτι ἀπ' αὐτὴν ἐξαρτᾶται ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ἡ σωτηρία αὐτοῦ ἀπὸ τῶν περιστοιχούντων αὐτὸ κινδύνων ἐπὶ μεγίστῃ βλάβῃ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἱ. Κοινότης δὲν ἔχει νὰ δώσῃ λόγον εἰς καμμίαν ἐξουσίαν, εἴτε πολιτικὴν εἴτε ἐκκλησιαστικὴν ἐν ὅσῃ φυλάττει τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τοὺς Μοναστηριακοὺς καὶ τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ μίᾳ σήμερον παράδοσις θὰ φέρῃ αὖριον ἄλλην παράδοσιν καὶ μεθαύριον ἄλλην προπαρασκευάζουσα τὴν καταστροφὴν τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἁγ. Ὁρους καὶ τῶν ὀλικῶν συμφερόντων τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Σκητῶν. Τουναντίον εὐθύνεται ἡ Ἱερά Κοινότης καὶ τὰ μέλη αὐτῆς προσωπικῶς ὅταν ἄνευ νομίμου λόγου καὶ ἐναντίον τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου θὰ προβοῦν εἰς καταδιώξεις καὶ ἐξορίας Μοναχῶν ἐπὶ προφάσει ὅτι δὲν μνημονεύουν οὗτοι τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου τοῦ Α' λόγῳ τῆς ἀναγνωρίσεως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ αἱρετικοῦ Πάπα τῆς Ρώμης ὡς ἀρχηγοῦ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ (ἐνθρονιστήριος λόγος Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου τοῦ Α').

«Δραστικώτερα μέτρα ἀπὸ ὅσα ἔλαβεν ὁ Πατριάρχης Βένκος, δὲν δύνασθε νὰ λάβετε. Μόνον τὸ σῶ-

μα ἔχετε δικαίωμα νὰ κακοποιήσητε, ὅχι ὁμως καὶ τὴν ψυχὴν. Φοβηθεῖτε τὸν Θεὸν τὸν δυνάμενον ἀπωλέσαι σῶμα καὶ ψυχὴν. Εἰμεθα ἔτοιμοι. Ἔλθετε. Θὰ διαλύσατε τὴν ὀρθόδοξον Ἱεράν Μονὴν Ἐσφιγμένου. Θὰ ἐπιπέσῃ ἡ αἰώνιος κατάρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς Σας, ἐνῷ ἡ ἀγιορειτικὴ ἱστορία θὰ γράψῃ τὴν μελανὴν σελίδα αὐτῆς, ὅτι ζηλαδὴ τῇ συνεργασίᾳ τῶν συγχρόνων καλογήρων τῶν ζηλωσάντων τοὺς τυμπανικούς τῆς Μεγίστης Λαύρας, διαλύσατε μίαν ὀρθόδοξον καὶ ἀνθοῦσαν κατὰ πάντα ἀγιορειτικὴν Μονὴν ἐν καιρῷ τῆς μεγάλης λειψανδρίας τοῦ Ἁγ. Ὁρους». (Ἀγιορειτικὸν Περιοδικὸν «Ἁγ. Σίμων ὁ Μυροβλύτης» τεύχος 18 Ἰουλίου — Αὐγούστου 1973 σελ. 13).

Ο ΠΑΠΑΣ ΕΙΣ ΤΑ ΔΗΥΤΤΑ

ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Τὸ πλῆθος τῶν δημοσιευμάτων διὰ τὰς αἱρετικὰς δηλώσεις καὶ ἐνεργείας τοῦ ἀποθανόντος Πατριάρχου Ἀθηναγόρου καὶ τοῦ νῦν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου τοῦ Α' οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἀφήνουν εἰς κάθε ὀρθόδοξον Χριστιανόν, ὅτι εἶναι ἀληθινὰ γεγονότα καὶ τὰ ὁποῖα οἱ αἱρετικοὶ οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι εὐχόνται νὰ λησιμονῇ γρήγορα ὁ λαὸς μὲ τὸ ποδόσφαιρο, τὸ σὲξ κλπ., ἐνῷ αὐτοὶ καὶ οἱ ἐπίσκοποι τῶν προσπιούντων παντελῇ ἀγνοοῦν. Ὅλα ὅσα λέγουν διὰ τοὺς Πατριάρχας Ἀθηναγόραν καὶ Δημητρίον εἶναι φέματα, φωνάζουν. Τὰ γράφουν αἱ παλιοφυλλάδες διὰ νὰ γελοιοποιήσωσιν τὸν κλήρον, ὅταν ὁμως πιέζονται νὰ προστατεύουν τὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ θνείδος καὶ τὴν γελοιοποίησιν, διὰ μηνύσεως ὅλων τῶν ὑπευθύνων διὰ τὰ κατὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν δημοσιεύματα, τότε τοὺς πιάνει κρίσις «ταπεινώσεως» καὶ «ἀνωτερότητος» νὰ καταδεχθῶν νὰ ἀσχοληθῶν μὲ τέτοια μικροπράγματα. Πολλῇ δὲ μάλλον ὅταν συμβαίνει τὰ δημοσιεύματα αὐτὰ νὰ λέγουν τὴν τραγικὴν ἀλήθειαν.

ΤΡΙΤΗ 25 ΙΟΥΛΙΟΥ 1967

Στις 6.15 τὸ ἀπόγευμα ὁ Πάπας φορῶντας τὸ ἐγκόλπιον, ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει στὰ Ἱεροσόλυμα ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας, φθάνει στὴν πύλιν τῶν Πατριαρχείων. Οἱ καμπάνες χτυποῦν χαρμόσυνα καὶ τὰ συγκεντρωμένα πλῆθῃ χειροκροτοῦν καὶ ζητωκραυγάζουν... Μία ἱερὴ πομπή, ἀπὸ χρυσοφορεμένους μὲ ἄμφια διακόνους καὶ Ἀρχιμανδρίτες πλαισιώνει τὸν Πάπα, ἐνῷ βαδίζει πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ Πατριαρχικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Φωτογραφίες ὑπ' ἀριθ. 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179). Οἱ δύο προκαθήμενοι ἀνεβαίνουν σὲ μίαν ΧΑΜΗΛΗΝ ΕΞΕΔΡΑ μὲ δύο «θρόνους» ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν ὁρᾶν πύλιν τοῦ τέμπλου. Μετὰ τὰ τροπάρια στὸ Ἅγιον Πνεῦμα, στοὺς Ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλον καὶ στὴν Θεοτόκον, ἀκολουθοῦν στίχοι ἀπὸ τὴν μεγάλῃ δοξολογίαν καὶ ἡ ἐκτενὴς δέσσις τῶν διακόνων. ΔΙΑ ΠΡΩΤΗΝ ΦΟΡΑΝ στὰ τελευταῖα

πεντακόσια και πλέον χρόνια, ακούεται αθόρυγα από τα ὀρθόδοξα χεῖλη ἢ δέησις: «ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ ἁγιωτάτου Πάπα Ρώμης καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ Πατριάρχου ἡμῶν...» (ἀπὸ τὸ διδύλιον Παῦλος Στ' Ἀθηναγόρας Α' εἰρηνοποιοὶ τοῦ κ. Ἀριστ. Γ. Παγώ- τη σελ. 203).

22-12-1968 ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΠΑΝ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Ἀξία ἰδιαίτερης προσοχῆς εἶναι τὰ ἐόρτια Γράμματα τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1968. Ὁ Πατριάρχης ἐπισκοπῶντας «τὴν διανοιχθεῖσαν ὁδόν», λέγει ὅτι «μέτῃ τὴν σὺναψιν τῶν διεστώτων καὶ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς ἀγάπης, κατέστη βίωμα ἡ πνευματικὴ κοινωνία... ὁ πόθος τελειώσεως τῆς κοινωνίας ὁδηγεῖ εἰς νέας ἐπαφάς καὶ εἰς τὴν συναίσθησιν τῆς ἀνάγκης λειτουργικῆς προσεγγίσεως καὶ μνημοσύνης ἐνώπιον τῆς ἁγίας ἀναφορᾶς». Τὸ Γράμμα τοῦτο ἐκχυλίζει ἀγάπην ἐν Κυρίῳ καὶ ἀγάπην ἀδελφικὴν, ἀπαντᾷ ὁ Πάπας, «συνήντησε πλήρως τὰς προσωπικὰς ἡμῶν σκέψεις...». «Τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων εὐρέθημεν ἐνδομύχως καὶ μυστηριωδῶς ἡνωμένοι ἐν Χριστῷ». «Πόσον ἐπιθυμοῦμεν νὰ συνιερουργήσωμεν μετὰ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος... ἱκετεύομεν ἐπιμένοντες τὸν Κύριον». Καὶ τὸ γράμμα συνεχίζει μὲ παράκλησιν νὰ τύχουν ἀπαντήσεως προτάσεις του, «ὅπως προχωρήσωμεν καὶ μετὰ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι μνημονεύει τὸν Πατριάρχην εἰς τὸ θυσιαστήριον (Γράμμα τοῦ Πάπα πρὸς τὸν Πατριάρχην 10.1.69) (ἀπὸ τὸ διδύλιον «Εἰρηνοποιοὶ» σελ. 229).

«...Συνεπῶς ἡμεῖς θεωροῦμεν καθήκον ὅπως διαμαρτυρηθῶμεν ἐντόνως κατὰ τῆς διαστρεβλώσεως τοῦ δόγματος τῆς Ἐκκλησίας ποὺ τόσο ἐπιμόνως γίνεται ἐκ μέρους τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου καὶ τῆς Ὑμετέρας Σεδασιμότητος. Διαμαρτυρηθήκαμε κατὰ τῆς Οἰκουμενικῆς Δοξολογίας». Ὡς καὶ κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου συμπεριλήψεως εἰς τὰ δίπτυχα τοῦ δόματος τοῦ Πάπα Ρώμης καὶ πασῶν τῶν ὁμολογιῶν Ἀνατολικῶν τε καὶ Δυτικῶν, γεγονός τὸ ὅποιον ἀνηγγέλθη εἰς τὸ μῆνυμα τῶν Χριστουγέννων τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος. Ἡ συμπεριλήψις ὀνόματος τινὸς εἰς τὰ δίπτυχα εἶναι ἐνδειξίς, ὅτι ὁ τοιοῦτος ἀναγνωρίζεται ὡς ὀρθόδοξος...». (Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΦΙΛΑΡΕΤΟΥ πρὸς τὴν Α.Σ. Τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κ. ΙΑΚΩΒΟΝ. «Ὁρθόδοξος Τύπος» ἀριθ. φύλλου 110 1 Νοεμβρίου 1969, σελ. 3).

«Τῷ πνεύματι καὶ τῇ καρδίᾳ εὐρισκόμενοι πάντοτε πλησίον τῆς Ὑμετέρας Γερασιμοτάτης ἁγιότητος ὅ- λως ἰδιαίτερος ΕΜΝΗΣΘΗΜΕΝ αὐτῆς καὶ τῆς κατ' αὐτῆς ἁγιωτάτης Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ προσευχῇ, κατὰ τὴν ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ, ἐν τῇ Παυσέπτῳ Πατριαρχικῇ Ναφ' ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς περὶ αὐτὴν συνερχομένης Ἱερᾶς Ἐπισκοπικῆς Συνόδου».

(Ἐκ τηλεγραφήματός του πρὸς τὸν Πάπαν Παῦλον ΣΤ' ἐπὶ τῇ συγκλήσει ἐν Βατικανῷ τῆς Συνόδου Ἐπισκόπων τῇ 18-10-1969. Ἴδε «Καθολικὴ» Φύλλον 1651) 4.11.69, ἐφημερίς «Ἑλλησιαστικὸς Ἀγὼν» ἀρ. Φύλλου 48 Μάιος 1970, σελ. 3).

Σ Η Μ Ε Ρ Α

Ὁ Πατριάρχης Δημήτριος ὁ Α' ἐντίμως μᾶς προειδοποίησεν ὅτι, «ὅλῃ ἀκολουθήσῃ τὴν μεγάλην γραμμὴν τοῦ μεγάλου προκατόχου του» (ἀπὸ τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του) ἐπισφραγίζων οὕτως καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἔργον τοῦ Ἀθηναγόρου. Ἐνῶ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεως τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ' εἰς τὸν Παπικὸν θρόνον ἀπηρῶ- νεν εἰς αὐτὸν τὸ ἀκόλουθον μῆνυμα:

«Ἐν θαθείᾳ κοινωνίᾳ ἀγάπης συνεσπάζομεν μετὰ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης τὴν δεκαετηρίδα τῆς Χάρτι Θεοῦ ἐκλογῆς καὶ ἐνθρονίσεως Ὑμῶν εἰς τὸν Ἱερὸν θρόνον τῶν διαδόχων τοῦ Ἀποστόλου Πέ- τρου. Τιμῶμεν τὴν ἐπέτειον ταύτην ἐν περισυλλογῇ προσευχῆς ὑπὲρ Ὑμῶν ἁγιωτάτε καὶ προσδότες ἀ- δελφέ, ὑπὲρ ἁγίας Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας... καὶ ἀπο- δίδομεν τῇ Ὑμετέρᾳ Ἀγιότητι τὴν ἀπὸ τῆς Ἀνατο- λικῆς ἀδελφικῆς ἐν τιμῇ καὶ ἀναγνωρίσει ὀφειλὴν. Νο- ερῶς ἐπισκεπτόμενοι Ὑμᾶς, ἀσπάζομεθα φιλήματι ἀ- γίῳ εὐχόμενοι ἀπὸ βάθους καρδίας μακροήμερουσιν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τοῦ σύμπαντος κόσμου.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Φανάριον τῇ 25ῃ Ἰουνίου 1973

(«Ἐπίσκεψις» ἀριθ. 80) 26.6.1973)

«Ἀναλογίζεται τάχα ὁ Δημήτριος ὅτι μὲ αὐτὰς τὰς ἀνοήσις του, ὅχι μόνον Οἰκουμενικὸς Πατριάρ- χης δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶναι, ἀλλὰ οὔτε καὶ βάπτισμα πλέον κέκτηται» (Ἀγιορειτικὸν Περιοδικὸν «Ἅγιος Σίμων ὁ Μυροβλύτης» τεύχος 18, Ἰούλιος - Αὐγούστος σελ. 4).

Ἐπιστολὴ

Πρὸς τὴν Α.Ε. κ.κ. Γεώργιον Παπαδόπουλον
Πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας
Ἀθήνας

Ἐξοχώτατε Κε Πρόεδρε,

Ὡς γνωρίζετε, οἱ Βυζαντινοὶ Αὐτοκράτορες ἱδρυ- σαν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Πνευματικὰ Ἱερὰ Σκηνώματα ἀ- φιερώσαντες αὐτὰ εἰς τὴν Παράχραντον Κυρ'αν Θεο- τόκον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀειπάρθενον Μα- ρίαν, ἐξασφαλίσαντες αὐτὰ δι' Αὐτοκρατορικῶν Χρυ- σοδούλλων, τὴν ἰσοτιμίαν εἰς ἅπαντας τοῦ Ἀγιορείτας Μοναχοῦς ἀναγνωρ'σαντες.

Ἡμεῖς οἱ Ἀγιορεῖται παιθόμενοι ἀπολύτως εἰς τὰς ὑποσχέσεις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ Ἐφόρου

καὶ Προστάτιδος τοῦ Ἁγίου Ὁρους περὶ τῆς ψυχικῆς μας σωτηρίας, εἰμεθα οἱ ἐθελούσιοι ἰσόβιοι ἐγκάθειρκοι τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὡς οἱ Πρόγονοι ἡμῶν οἱ ἐπὶ χιλιετηρίδα διαφυλάξαντες ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὸ εὐρισκόμενον σήμερον καὶ ἐξυψῶν τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ὡς Παγχριστιανικὸν προσκύνημα.

Ἡ Σεβαστὴ ἡμῶν Κυβέρνησις ἀνεγνώρισε διὰ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τὰ δικαιώματα ἀπάντων τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὁρεῖ (Ἄθῳ) διαδιόντων μοναχῶν. Ἐν ἀγαστῇ συνεργασίᾳ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ Ἁγίου Ὁρους ἐπὶ τι διάστημα ἐπετεύχθη ἀρμονικὴ συνεργασία μὲ ἄμεσον ἀποτέλεσμα τὴν σημαντικὴν πρόδον αὐτοῦ.

Σήμερον δυστυχῶς ἡ Ἑκτακτος Διπλὴ Ἱερὰ Σύναξις, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Σεβαστῆς Πατριαρχικῆς Ἐξαρχίας, καίτοι οὐδαμῶς ἐδράζεται νομικῶς εἰς τὸν Καταστατικὸν Χάρτην ὡς Νομοθετικὸν Σῶμα, ἀπεφάσισε τὴν ἐκδῶσιν ταύτης ὡς καὶ τὴν δίωξιν μοναχῶν μὴ μνημονευόντων ἀπαρρασλεύτους τὰς ὑπερχυλιετέας παραδόσεις τῶν Ἀγίων Πατέρων.

Διὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων διώκονται μοναχοὶ ἀκραιφνῶν Ἑθνικῶν καὶ Ὁρθόδοξων αἰσθημάτων καὶ ἐκριζώνονται ἐκ τῶν ἐστίων τῶν διὰ μέτρων ἀκρῶς πιστικῶν.

Εἰς ἐπίμετρον ἀναφέρομεν ἀπόφασιν ἀποκαταστάσεως ἀποσχηματισθέντων διὰ Συνοδικῆς Πατριαρχικῆς Πράξεως τὸ ἔτος 1968 καὶ ἐκ παραλλήλου ἀπελαύνονται ἄπλοϊ, ἄθῳοι, ἀκραιφνεῖς καὶ ἀνεπίληπτοι μοναχοὶ γεγονὸς ὅπερ ἐμποιεῖ εἰς ἡμᾶς ἀλγυνὴν αἰσθησὶν καὶ ἐντύπωσιν.

Ἐξοχώτατε, ἐν ὅφει τῆς εἰς ἑαυτοὺς ἡμῶν δημιουργηθείσης καταστάσεως ζητοῦμεν τὴν ἄμεσον ἐπέμβασιν ὑμῶν καὶ τὴν προστασίαν τῆς ὑμετέρας ἐξοχώτητος ὡς Ἑλληνες πολῖται καὶ Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι, δοθέντος ὅτι αἱ παράγραφοι τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν ἀντιβαίνουν εἰς τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τοῦ

Ἁγίου Ὁρους καὶ εἰς τοὺς νόμους τῆς Ἑλληνικῆς Εὐκρατείας.

Ἐξοχώτατε,

ὑμεῖς ποὺ διεσώσατε τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς ἀδύσσου διὰ τῆς ἀπεριόριστου μεγαλοφυΐας Σας, ὅπου ἠλευθερώσατε τὸν δολοφόνον Σας, μιμούμενος τὸν Σταυρωθέντα Χριστόν, "Ὅστις εἶπεν ἐν τῇ Σταυρῷ: «Πάτερ ἄφες αὐτοῖς...», στρέφατε ὀλέμια συμπαθείας πρὸς τὴν κοιτίδα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἐξοχώτατε,

Ὁ γράφων μὲ τὰς μικρὰς του γνώσεις καὶ δυνάμεις προσέφερον εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος τὰς ὑπηρεσίας του καὶ δι' αὐτὸ συλληφθεὶς ἐκάθισεν εἰς τὰ Γερμανικὰ Στρατοδικεῖα, τρεῖς καταδικασθεὶς καὶ μεταχθεὶς εἰς τὰ κάτεργα καὶ ὡς ἐκ θαύματος διεσώθη.

Αὐτὰ τὰ ὀλίγα νομίζομεν ὅτι εἰσὶν ἱκανὰ νὰ πείσουν τὴν ὑμετέραν Ἐξοχώτητα τ' συντελεῖται νῦν ἐν Ἀγίῳ Ὁρεῖ, ποιοῦμεν ἐκκλησίαν εἰς τὰ ὑμέτερα Χριστιανικὰ αἰσθήματα παρακαλοῦντες ὅπως λυτρώσῃτε ἡμᾶς ἀπὸ τὰ ἐπερχόμενα δεινὰ.

Διατελῶ μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ

Θεοφύλακτος Μοναχὸς Νανόπουλος Τυπογράφος

Ἱερωτικὸν Κελλίον «Ἁγίος Νικόλαος»

Καρυαί 3) 16 Ὀκτωβρίου 1973

Κοινοποιήσεις:

- 1) Πρωθυπουργὸν κ. Σπυρίδωνα Μαρκεζίνη.
- 2) Ὑπουργὸν Ἐξωτερικῶν κ. Χρήστον Εὐαγόπουλον Παλαμῶν.
- 3) Ὑπουργὸν Ἐσωτερικῶν κ. Ἰωάννην Ἀγαθαγγέλου
- 4) Ὑπουργὸν Δημοσίας Τάξεως κ. Παναγιώτην Θεράποντα.
- 5) Διοίκησιν Ἁγίου Ὁρους (Ἄθως).

Ἀπάντησις εἰς τὰ σύγχρονα οὐαὶ

Κάποιος θρασὺς ἀνώνυμος λιβελλογράφος μὴ ἔχων τὸ ἑαυτοῦ ἀληθινὸν πιστεῖον τοῦ ἀπέστειλε μακροσκελεστάτην ἐπιστολὴν εἰς τοὺς ζηλωτὰς πατέρας ἀποδίδων εἰς αὐτοὺς πλὴν τῶν πεντήκοντα οὐαὶ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν γνωρίζομεν ποῖον τὸ ὄνομά του, ἢ ποῖοι κρύπτονται ὀπισθεν αὐτοῦ, τοῦ ἀπαντῶ-

μεν ἐνυπογράφως εἰς τὰ οὐαὶ ἡμῖν ὑποκριταὶ ζηλωταί, δι' ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς, διότι τὸ ἀνώνυμον εἶναι δειλόν, ὑπουλον καὶ οὐχὶ ἠθικόν.

Ἀγαπητὲ ἀνώνυμε λιβελλογράφε, γνωρίζεις κάλλιστα, ὅτι ὁ ζῆλος ἡμῶν εἶναι οὐχὶ ἄκαιρος, ἀλλὰ κατ' ἐπίγνωσιν καὶ ἐχωρίσθημεν δικαίως ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ Μασῶνος Πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης ἔκαμε τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Παπικοῦ Νέου ἡμερολογίου μονομερῶς καὶ ἔσχιζε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ οὕτω ἔδωκε τὸν ἀρραβῶνα εἰς τὸν Πάπαν. Συνεπὶς δὲν ἐσχίσσαμεν ἡμεῖς τὴν ἐκκλησίαν, διότι ἐμείναμεν εἰς «ὃ ἐμάθαμεν καὶ ἐν οἷς ἐπιστώθημεν», ἀλλὰ ὁ Πάτριωνάς σου μασῶνος Μεταξάκης καὶ ὁμεῖς οἱ ὅποιοι τὸν ἔχολουθήσατε. Ἡμεῖς δὲν περιόχομεν ξηρὰν καὶ θάλασσαν, σκῆτας καὶ μονὰς, ἵνα ποιήσωμεν προσηλύτους καθὼς γράφετε, ἀλλὰ τοὺς ποιοῦν οἱ πνευματικοὶ ἰθύνοντες τοῦ Ἁγίου Ὁρους μὲ τὰς οἰκονομίας τῶν καὶ μὲ τὰς ἐπικοινωνίας τῶν μετὰ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προσορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

των οίκουμενιστών

Θά σάς είναι γνωστόν, κύριε ἀνώνυμε λιβελλογράφε, ὅτι μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου καὶ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου ἐξῆλθον οἱ πλέον καλῶτεροι πνευματικοὶ Πατέρες ἐκ τῶν μονῶν καὶ κατώκησαν κατ' ἰδίαν εἰς ἀπέμερα κελλία καὶ οὕτω ἐφθάσε σιγὰ σιγὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος εἰς τὴν κατὰστασιν εἰς ἣν εὑρίσκεται ἐκ τῆς λειψανδρίας τῶν Μονῶν. Ἐχουν δὲ τόσας κακουχίας ὑποστῇ, διότι ἐζήλωσαν τῷ Κυρίῳ καὶ τοὺτους μόνον ἡ ἐκκλησία μίαν ἡμέραν θὰ ἀναγνωρίσῃ.

Παράδειγμα ἔστω ἡ ἐσχάτως ἀποθῶσα ζηλωτικὴ πολυάνθρωπος Μονὴ τοῦ Ἐσφιγμένου, ἥτις μόλις διέκοψε πᾶσαν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν κοινωνούντων μετὰ τοὺς οἰκουμενιστάς, ἀμέσως εὗρέθη εἰς δύσκολον θέσιν, διότι οὗτοι ὡς λύκοι θαρεῖς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου ἐπέπεσον κατ' αὐτῆς παντοειδῶς καὶ τοὺς κατεδικάσαν εἰς τὸν ἐκ πείνης θάνατον μὴ ὑπογράφοντες τὰ πληρεξουσιαστικὰ ἀπὸ δυνάμεως ἰσχύος.

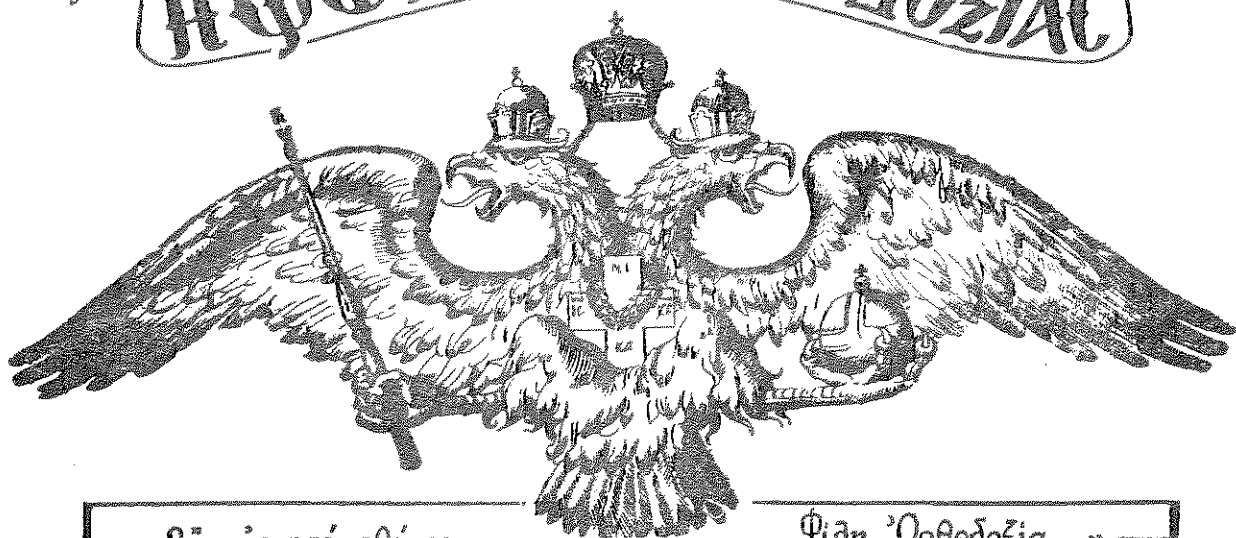
Τίνος κανονικοῦ Ἐπισκόπου ἐχωρίσθημεν; Μωρὲ καὶ ἀνόητε λιβελλογράφε οὐκ οἶδας τὴν γραμμὴν τοῦ Ὁρθόδοξου Πατριάρχου σου καὶ τῆς Ἐκκλησίας σου; Διατί ἐθελουφλῶν ρίπτεις στάχτην εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας, λέγων τὰ οὐαὶ ἡμῖν ζηλωταί; Δὲν ἀνεγνώσατε τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του; ὅτι θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν γραμμὴν τοῦ προκατόχου του; ἢ καὶ ὅτι ἀκόμη θὰ ἀρχίσῃ διάλογον μετὰ τὸ Ἰσλάμ; Ἐλησιμονήσατε τὰ πεπραγμένα τοῦ Οἰκουμενιστοῦ καὶ μασώνους Ἀθηναγόρου; Οὐδεὶς τῶν Πατέρων εἶπε, μάλιστα πρὸς Μωαμεθανούς, ὅτι ἀμαρτάνομεν ἂν ἐπιμένωμεν, ὅτι κατέχομεν μόνον τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ὅλοι αἱ θρησκείαι εἶναι ἴδιαι καὶ ὅτι κάθε θρησκεία ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ θελιώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Εἰσάγων οὕτω τὸν πλεόν θνητόφυχον καὶ ἀσεβῆ συγκρητισμόν, οὐδεὶς ποτὲ εἶπε μάλιστα πρὸς αἰρετικούς, ὅτι τὰ δόγματα ἀπεχρωματίσθησαν καὶ ὅτι ἀντικαθίστανται διὰ νέου νομίσματος. Τότε τί ἀποτελεῖ ὁ Χριστιανισμός; ἐφήμερον ἀγγελίον συγκρότημα; Οὐδεὶς εἶπε τὸ τερατώδες ὅτι οὐδὲν μᾶς χωρίζει ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μας Λατίνους διαγράφων οὕτω διὰ μονοκονδυλιάς τὴν Ἀγίαν Γραφὴν καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν μας καὶ τὴν ἱστορίαν τῶσων αἰώνων. Οὐδεὶς εἶπε ὅτι ἀποτροπιάζεται τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκκλησίας δέκα αἰώνων χαρακτηρίζων αὐτὴν σκότος μυκτηρίζων οὕτω καὶ καταπατῶν θανάτως τὰ αἵματα καὶ τοὺς ἀγῶνας τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ. Οὐδεὶς ἐτεχνεύθη τὴν γελοίαν ἄρσιν τοῦ ἀναθέματος ἄνευ τῆς ὑπὸ τοῦ φορτισθέντος αὐτοῦ καὶ ἐκλαμβάνοντος τοὺς πάντας ὡς κάφρους. Οὐδεὶς προέβη καταπατῶν τὴν συνείδησίν του καὶ τὴν πίστιν του εἰς τὰ θεατρικὰ φιλήματα καὶ τὰς παρανόμους συμπροσευχὰς μετὰ τὸν Πάπαν καὶ τοὺς λοιποὺς αἰρετικούς καὶ ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ μας οἵτινες τὸν ἀντικατέστησαν δι' εὐτελοὺς ἀνθρωπαρίου καὶ διέφθειραν τὴν πίστιν. Οὐδεὶς εὐσεβὴς, οὐδεὶς πιστὸς ἐπίσκοπος συνέστησεν εἰς τὴν Λατινικὴν νεολαίαν νὰ μένουν πιστοὶ εἰς τὸν Πάπαν καὶ τὴν

Παπικὴν Ἐκκλησίαν. Οὐδεὶς ἐξετέλει καθήκοντα ραββίνου εἰς τοὺς Ἑβραίους, οὐδεὶς ἐποίησεν μνημόσυνον καὶ εἰς τοὺς Μωαμεθανούς ἀκόμη, οὐδεὶς ποτὲ ἐξέσωσε τὴν εὐσεβείαν μετὰ ὅλας τὰς δυσσεβείας καὶ ἀσεβείας. Οὐδεὶς συμπεριέλαβε εἰς τὰ δίπτυχα τῶν ἀναθεματισμένων παρὰ τῶν Ἀγίων Πατέρων αἰρετικὸν Πάπαν καὶ οὐδεὶς μνημονεύει αὐτόν.

Ὅλα λοιπὸν τὰ ἀνωτέρω ἐπισφραγίσων ὁ νέος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης λέγει: «Θὰ ἀκολουθήσω τὴν γραμμὴν τοῦ προκατόχου μου». Καὶ ὅμως, οἱ βράχοι καὶ οἱ Ἡρακλεῖς σὰς χωρὶς νὰ ἐρυθρίουν ἐπ' ἀνέλασθον τὴν διαμνημονεύσιν τοῦ Νέου Πατριάρχου καὶ μάλιστα κατ' ἣν στιγμὴν τὴν ἡμέραν τῆς ἐνθρονιστικῆς του προσήλθον εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Γάλλοι αἰρετικοὶ καὶ μετέλαβον τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Ἰδοὺ λοιπὸν μία τρανωτάτη ἀπόδειξις τῆς πορείας τοῦ προκατόχου του. Ἐδημιούργησεν ἀκόμη ἐπιτροπὴν συνοδικὴν διαλόγου μετὰ τὸ Ἰσλάμ μετὰ πρόεδρον τῶν Δέρκων Ἰάκωβον (Ὁρθόδ. Τύπος 10 Ὀκτωβρ.).

Παραμορφωμένε καὶ κακόβουλε, ἀνώνυμε λιβελλογράφε, πῶς δικαιολογῇς τὴν στάσιν των ταύτην καὶ πρὸς τοὺς ἀπίστους ἀκόμη; Τί κοινὰ ἔχει ἡ Ὁρθόδοξος πίστις μετὰ τὸ Ἰσλάμ; Ὡ! τί φοβερόν! τί θεομπαιξία ἀλήθεια! Οὐκ οἶδας κακόβουλε λιβελλογράφε, ὅτι τὸν Πάπαν ἀποκαλεῖ πρῶτον ἐν ἱσοῖς ἐν τῇ Καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ; Οὐκ οἶδας, ὅτι ἀναγνωρίζει ὡς ἀγιωτάτην τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης; Οὐκ οἶδας ὅτι γράφει ἀποδίδομεν τῇ ἡμετέρᾳ Ἀγιότητι τὴν ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς ἀδελφικὴν καὶ ἐν τιμῇ ἀναγνωρίσει ἀφειλήν. (Μήνυμα ἐπὶ τῇ δεκαετίᾳ). Τί λοιπὸν τὸν χωρίζει ἀπὸ τοὺς Λατίνους; Ἐὰν μωρὸ καὶ τυφλὸς ἀνώνυμε λιβελλογράφε ἡ Ἐκκλησία τῶν αἰρετικῶν Λατίνων εἶναι ἀγιωτάτη, ὡς λέγει ὁ Πατριάρχης σου καὶ προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας σου, τότε ἡ Ὁρθόδοξος τί εἶναι; Καὶ ἀφοῦ οἱ πάντες γνωρίζομεν, ὅτι ἐπὶ τῆς γῆς μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ὑπάρχει ἡ Ὁρθόδοξος, ὃ δὲ προκαθήμενός σου ἀναγνωρίζει καὶ ἄλλην ἀγιωτάτην τὴν τῶν αἰρετικῶν Λατίνων, δὲν παραφρονεῖ; Ἀλλὰ ἀφοῦ ὁ ἀγιάζων σὰς ἀναγνωρίζει τὴν τῶν αἰρετικῶν Λατίνων Ἐκκλησίαν οὐ πού τὸν ἀκολουθεῖς σὺ περ' Ὁρθόδοξε, πῶς ἀνήκεις; Διατί τότε ἀπεσχίσθης ἀπὸ τῆς τῶν Λατίνων ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας; Δὲν διερωτᾷσαι οἱ ἴδιοί σου τί εἶναι; Καὶ τολμᾷς μετὰ σόμφρον νὰ εἴπῃς, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζηλωταὶ εἴμεθα Εὐσταθιανοί; Διότι διεχωρίσαμεν τὰς εὐθύνas μας ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστάς; Κακότροπε καὶ κακόβουλε συκοφάντα, ἀνώνυμε λιβελλογράφε. Κατηγορεῖς ἡμᾶς, ὅτι ἐπιρρίπτομεν εἰς πάντας τοὺς νεοημερολογίτας τὴν ρετινιάν, ὅτι εἶναι Οἰκουμενισταί. Ἐκ τῶν ἔργων των κ. Ἀνώνυμε κρηθίσονται. Καὶ ἀκουσον ἀκουσον! Οἱ βράχοι σου καὶ οἱ Ἡρακλεῖς τῆς ἐκκλησίας σου οἱ διακόφαντες τὸ μνημόσυνον τοῦ Μασώνους Ἀθηναγόρου, ἐπειδὴ ἐκήρυξεν αἵρεσιν κατεγνωμένην καὶ τὸν ἀποκαλοῦν παναιρετικὸν εἰς τὰ φύλλα των ὄντα ἐν τῇ ζωῇ δὲν τὸν ἐμνημόνευσαν. Μετὰ τὸν θάνατόν του τότε ἔσπευσαν νὰ ποιήσουν μνημόσυνον διὰ νὰ τάξῃ

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ... Φίλη Ὁρθοδοξία... »

Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις . . . (Β' Θεσαλ. Β' 15)

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. — 688 — 689

Ἔτος ΚΗ'.

15 Νοεμβρίου 1973 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 3

Γραφεῖα Κέντρου 32 — Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ἀπὸ τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ Σεβ. Κυκλάδων κ. Γαβριὴλ εἰς Τήνον τὴν 5-10-73

“Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ,,

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς Γ. Μονῆς Ἐσφιγμένου...

Ὅταν τὸ Γένος ἐξηγέρθη κατὰ τοῦ τυράννου, τῇ 1821, οἷον ρόλον διεδραμάτισαν εἰς τὴν Ἐπανάστασιν τῆς Πελοποννήσου ὁ Παλαιὸν Πατρὸν Γερμανὸς καὶ ἡ Μονὴ Ἀγίας Λαύρας, τοιοῦτον διεδραμάτισαν ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου καὶ ὁ ἡγούμενός της Εὐθύμιος Β' (1806—1828) εἰς τὴν Ἐπανάστασιν τῆς Χαλκιδικῆς.

Ὁ ἐκ Σερρῶν Ἐμμανουὴλ Παπᾶς, ὅστις ἦτο ἡ ψυχὴ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκείνης, ἔχων ὡς πρῶτον σύμβουλον καὶ συνεργὸν τὸν ἡγούμενον Εὐθύμιον, ἐνὸς προητοίμαζε ψυχολογικῶς καὶ διήγειρε τὸ ἐθνικὸν φρόνημα τῶν κατοίκων τῆς ὑπαίθρου διὰ τῶν θερμῶν πατριωτικῶν κηρυγμάτων του. σὺν τῇ χρόνῳ ἡτοίμαζον ὁμοῦ, ἐν μυστικῇ συνενοήσῃ μετὰ πλοίαρχων, ἐμπόρων κλπ. εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, τὰς Σέρρας, τὴν Σμύρνην, τὰς νήσους, τὰ ἐφόδια δι' αὐτήν, μὲ κέντρον ἀνεφοδιασμοῦ τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου. Ἐκ τῶν σωζομένων ἐπιστολῶν, ἀπευθυνομένων πρὸς τὸν ἡγούμενον πρῶτη, ἥτις ἀναφέρεται εἰς τὴν μεταφορὰν μολύβδου διὰ τὸν σκοπὸν τῆς Ἐπαναστάσεως, εἶναι ἀπὸ 7 Ὀκτωβρίου 1812, δηλ. πρὸ τῆς συστάσεως τῆς Φιλικῆς ἑταιρείας. Χάριν ἀσφαλείας αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἐγράφοντο ἀλληγορικῶς ἢ συνηματικῶς καὶ ἡ μεταφορὰ ἐφοδίων ἐγίνετο ὡς διὰ συνήθεις σκοπούς, διὰ νὰ μὴ κινήσουν τὴν ὑπόψιν τοῦ καχυπόπτου Τούρκου.

Περὶ τὰ μέσα Μαρτίου 1821 ὁ Ἐμμανουὴλ Παπᾶς ἦτο εἰς τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου καὶ ἐκεῖ, ὁμοῦ μὲ τὸν ἡγούμενον Εὐθύμιον, ἐκάλεσαν τοὺς Προϊσταμένους τῶν ἄλλων Μονῶν εἰς μυστικὴν σύσκεψιν, εἰς ἣν κατεστρώθη τὸ σχέδιον τῆς ἐξεγέρσεως ἅμα ὡς ἐδίδετο τὸ σύνθημα. Θὰ συναλαμβάνετο ὁ Τούρκος διοικητὴς καὶ ἡ φρουρά, θὰ ἀνελάμβανε διοικητὴς ὁ χαρτοφύλαξ Νικηφόρος Ἰεηρίτης καὶ θὰ ἐστρατολογεῖντο οἱ δυνάμενοι φέρειν ὅπλα, ὄντες ἐκ τῶν προτέρων κατηχημένοι καὶ ἡτοιμασμένοι.

Ὅταν ἐκηρύχθη ἡ Ἐπανάστασις, πρῶτος σταθμὸς τῶν ἐξερχομένων εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Πρόδλακος, παρὰ τὴν Ἱερισσόν, ἦτο ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου, ἀπὸ τὴν ὅποیان τὰ διερχόμενα ἀποσπάσματα ἐπρομηθεύοντο ὅλα τὰ χρειώδη καὶ τῆς διατροφῆς καὶ τοῦ πολέμου. Συμφώνως πρὸς τὰ συμφωνηθέντα, ἀπὸ τοῦ τέλους Ἀπριλίου 1821 αἱ ἄλλαι Μοναὶ ἤρχισαν νὰ στέλλουν εἰς τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου τρόφιμα δι' ἀνεφοδιασμόν, τὰ ὅποια εἶναι ὅλα καταγεγραμμένα λεπτομερῶς μὲ τὰς ἡμερομηνίας των εἰς τὰ κατὰστικα τῆς Μονῆς. Πλὴν ὅμως ἀλεύρου καὶ μερικοῦ τυροῦ καὶ ἄλλωρων ἰχθύων οὐδὲν ἄλλο ἐσταλλον αἱ Μοναὶ, ἐνθ' ὅλα τὰ εἶδη ἐλαμβάνοντο ἐκ τῆς Μονῆς. Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀπεζημιώμετο κάποτε ἡ Μονὴ ἀπὸ

τὸ ἔθνος, κατεγράφοντο λεπτομερέστατα ὅσα ἐδίδοντο εἰς τοὺς διερχομένους ἄνδρας καὶ τοὺς πλοίαρχους, τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς τὸν Ἀγῶνα, ὅχι μόνον οἱ ἄρτοι ποῦ κατεσκευάζοντο συνεχῶς εἰς τὴν Μονήν, τὸ λάδι, τὸ κρασί, τὰ ψαρικά, ρακί, κριθή, ὕσπρια, ἄλας, ὕξος, φασόλια, τυρός, τράγοι κλπ., ἀλλὰ καὶ μέχρι τῶν χλωρῶν κρομμύων καὶ σκόρδων ὅλα κατεγράfonto, μετεφέροντο μάλιστα διὰ τῶν ζώων τῆς Μονῆς. Ἀντὶ ἀποζημιώσεως, ἐπετάχθησαν κατόπιν καὶ τὰ δύο πλοία ποῦ εἶχεν ἡ Μονὴ διὰ τὰς χρεῖας της, τὰ ὅποια οὔτε ἐπιστράφησαν, οὔτε ἀπεζημιώθησαν.

Ἐπειδὴ τὸ στράτευμα τῆς Χαλκιδικῆς, πλὴν τοῦ ὅτι ἦτο ἀπειροπόλεμον καὶ ολιγάριθμον ἀπέναντι τοῦ πολυαριθμοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ἔμεινε καὶ ἀβοήθητον ἀπὸ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα, ἐνίκηθη, περὶ τὰ μέσα μὲν τοῦ Ἰουνίου εἰς τὴν Ρεντίναν, τέλος δὲ τοῦ Ὀκτωβρίου 1821 εἰς τὴν Κασσάνδραν, ὑποστὰν ὅλον τὸ βάρος τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ἱππικοῦ τῆς Μακεδονίας. Ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖται, ὅτι μεγάλως ἐβοήθησε τὴν Ἐπανάστασιν τῆς κάτω Ἑλλάδος ἡ Ἐπανάστασις τῆς Χαλκιδικῆς, ἥτις καθήλωσε πολλὰς χιλιάδας τουρκικοῦ στρατοῦ καὶ ἱππικοῦ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκχυθοῦν κατὰ τῆς Ἐπαναστάσεως τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Στερεᾶς.

Μετὰ τὴν ἥτταν τῶν Ἑλλήνων οἱ Τούρκοι μὲ ἀρχηγὸν τὸν Ἀβδὸν - Ἀμποῦτ πασᾶν ἐστράφησαν κατὰ τοῦ Ἀγίου Ὄρους καὶ ἐλθόντες ἐστρατοπέδευσαν εἰς τὴν Κουμίτσαν, ἀρχὰς Νοεμβρίου 1821. Ἐκεῖ προσελθόντες ἀντιπρόσωποι τῶν Μονῶν ἐδήλωσαν ὑποταγὴν, δικαιολογούμενοι καὶ δηλοῦντες ὅτι «μόνον ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου Εὐθύμιος μετὰ τοῦ Νικηφόρου Ἰεηρίτου παρέσυραν ὀλίγους ἀπλοῦς μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς ἐκ τῶν διαμεινόντων προσφρικῶς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει δι' ἐργασίαν, συνενοοῦμενοι καὶ μὲ τὸν ἐκ Σερρῶν Ἐμμ. Παπᾶ...».

Ἐνεκα τῆς προδοτικῆς αὐτῆς στάσεως τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Μονῶν ἐναντι τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ τῆς δηλώσεώς των ἐνώπιον τοῦ πασᾶ, ὅτι «κέντρον ἐφοδιασμοῦ τῶν ἐπαναστατῶν ὑπῆρχεν ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου καὶ ὁ ἡγούμενος αὐτῆς ὁ ἀρχιστασιατὴς», ὅπερ πολὺ κακὴν ἐντύπωσιν ἐνεποίησαν εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν Ἑλλήνων, οἱ Πρόκριτοι τῆς Ὑδρας καὶ ὁ ἐκεῖ εὐρεθεὶς Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Θεόφιλος, δι' ἐγκυκλίων ἐπιστολῶν των, ἐνθ' ἐκφράζονται εὐμενέστατα διὰ τοὺς Ἐσφιγμένους, «οἱ ὅποιοι ἐδείξαν ἀνέκαθεν μεγάλον ζῆλον καὶ σχεδὸν ἐθυσίασαν τὸν ἑαυτὸν τοὺς διὰ τὴν πρόδον καὶ ἐλευθερίαν τοῦ γένους καθὼς παρὰ πάντων μαρτυρεῖται καὶ διὰ τοῦτο κατετρέχθησαν... καὶ μὲ πολλὴν προθυμίαν φιλοξενίας ἐδωλέυσαν τὸ γένος καὶ κάθε ἄρμαμμένο ἐλληνικὸν ἐκεῖ ἔκαμνε τὸ κατάλυμα, καὶ πολλὰ ὑπερμάχησαν

μέ ὅλας τῶν τὰς δυνάμεις διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ γένους καὶ ἐξημώθησαν καὶ κατετρέχθησαν ἀπὸ τοὺς ἐναντίους...». καθάπτονται θριμύως τῶν 19 ἀντιπροσώπων τῆς I. Κοινότητος διὰ ταῦτα καὶ διὰ τὴν ἐχθρικὴν στάσιν ἣν ἐτήρησαν συμμορφωθέντες μὲ τὸν Τούρκον ἀγῶν κατὰ τοῦ Παπᾶ, τοῦ ἡγουμένου Εὐθυμίου καὶ τοῦ Νικηφόρου. Ἐπίσης διὰ τὴν προδοτικὴν στάσιν τῶν Μονῶν, αἱ ὁποῖαι, κατὰ διαταγὴν τῆς I. Κοινότητος, ἔπαυσαν νὰ δίδουν τρόφιμα εἰς τὰ ἑλληνικὰ καράδια τὰ περιπολοῦντα τὸν Ἄθω — ἐκ φόβου διὰ νὰ μὴ φαίνωνται ὅτι ἐνισχύουν τὴν ἐπανάστασι — «τὸ ὅποιον οἱ πλοίαρχοι ἐθεώρησαν ὡς διωγμὸν καὶ προδοσίαν κατ' αὐτῶν», ἐνῷ ἐκφράζον τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν πρὸς τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου διὰ «...δὴν κουμπάνιαν ἐλάβομεν εἰς τὸ καράδι μας ἀπὸ τὴν ἱερὰν ἡμῶν Μονὴν κατὰ τὴν ἐσχάτην καταδρομὴν ὅπου ἐδοκιμάσαμεν ἀπὸ τοὺς Ἀγιορείτας...».

Ἀμα ὡς ἀντικατεστάθη εἰς Καρυάς Ἀγίου Ὁρους ὁ Τούρκος στρατιωτικὸς διοικητής, ἀμέσως ἔστειλεν ἀπειλητικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου, ὡς ἑξῆς:

«Πρὸς ἐσᾶς τοὺς ἅπαντας καλογήρους τοῦ Μοναστηρίου Ἐσφιγμένου, γνωστὸν ἔστω ὑμῖν, ὅτι σήμερον ἀπ' ἐδῶ ταῖς Καρυαῖς ἔφυγεν ὁ λεγόμενος Ἀρχοντας (ἐγγονεὶ τὸν Ἐμμ. Παπᾶν) μετὰ τοῦ ἐπαράτου καὶ ὀπαδοῦ τοῦ Νικηφόρου καὶ ἤλθον αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους νὰ τοὺς πιάσετε καὶ νὰ μᾶς τοὺς στείλητε ὁμοῦ μὲ τὸν ἡγουμένον σας. Ἄν ὅμως παρακούσητε εἰς τὰ γραφόμενά μου καὶ δὲν τοὺς πιάσετε νὰ μᾶς τοὺς στείλετε, ὅστερον θέλετε μείνει ἀναπολόγητοι καὶ εἰς τὸ Δοσβλέτι καὶ εἰς ἐμένα. Προσέξατε καλῶς νὰ μὴ προφασισθῆτε ἀκαίρους προφάσεις καὶ ματαιολογίας, διότι ἐγὼ κάμνω τὸ χρέος μου ὡς καλοθελητῆς τοῦ Τόπου καὶ τοῦ Μοναστηρίου σας. Ὅθεν καὶ σεῖς δὲν πρέπει νὰ θελήσετε τὸν ἀφανισμόν σας. Οὕτω ποιήσατε ἐξ ἀποφάσεως καὶ νὰ μοι ἀποκριθῆτε εἰς τὰ γραφόμενά μου μὲ τὸν ἴδιον κομιστήν».

1821 Νοεμβρίου 9 ἡμέρα Τετάρτη.

Πολὺ σκληρότερον καὶ ἀπειλητικώτερον ἔγραψε πρὸς τὴν Μονὴν ἡ I. Κοινότης, ὡς ἑξῆς:

«Εἰς τὴν Πανοσιότητά σας ἅγιοι Πατέρες τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου, Ἐσφιγμένου.

Χθὲς ὁ ἐνδοξότατος ἡμῶν Χασεκὴ Ἀγᾶς μας σᾶς ἔγραψε μουρασάλην (ἐνταλμα) διὰ νὰ πιάσετε ἐνέχειρον τὸν Ἀρχοντα καὶ τοὺς λοιποὺς καθὼς καὶ ὁ ἴδιος σᾶς ἔγραψε. Λοιπὸν σᾶς γράφομεν καὶ ἡμεῖς οἱ τῶν εἴκοσιν ἱερῶν Μοναστηρίων Προϊστάμενοι, οἱ ἐν τῇ Τερᾷ Συνάξει, νὰ κάμνητε τὸ ἴδιον, ὁμοφώνως, δηλαδὴ νὰ μᾶς τοὺς φέρητε ἐνταῦθα ἀνακυβόλως, καὶ τοὺς ζητοῦμεν ἀπὸ ἐσᾶς ἀφεύκτως καὶ ἰδοὺ ὅπου στέλλομεν ἐπίτηδες ἀνθρώπους διὰ νὰ τοὺς πάρουν. Καὶ ὅσοι ἀκολούθουν τὸν Ἀρχοντα νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰ καλλία των' εἰ δὲ καὶ φανοῦν παρήκοοι. Θέλουν ὑποπέσει εἰς ὀργὴν μεγάλην, καὶ θέλει χάσουν καὶ τὰ δσπήτιά των. Ὅμοιως καὶ ὅσοι κοσμικοὶ ἐδ-
~~οποιοῦνται~~ με αὐτόν, ὅλοι νὰ τὸν ἀφήσουν, διότι καὶ

αὐτοὶ καὶ ὅσοι πιασθῶσιν ἔχουν νὰ παιδεύωνται. Ταῦτα πρὸς εἰδησίην σας καὶ ἀναμνόμενον».

αὐκα' Νοεμβρίου ια'

Ἀπαντες οἱ ἐν τῇ Κοινῇ Συνάξει τῶν δεκαεννέα Ἱερῶν Μοναστηρίων τοῦ Ἀγ. Ὁρους Προϊστάμενοι.

Ταῦτα δὲ ἔγραψεν ἡ I. Κοινότης, ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου ὅμως οὐδὲν ἐπρόδωσε καὶ οὐδεὶς τῶν ἀγωνιστῶν συνελήφθη ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ἀνεχώρησαν διὰ βοήθειας τῆς Μονῆς, ἀνεχώρησαν δὲ τότε οἱ πλείστοι τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς. Οὕτως ἐκ τῶν 100 περίπου Πατέρων ποὺ εἶχε πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως, ἔμειναν μόνον 10, οἱ δὲ λοιποὶ ἢ ἐφονεύθησαν καὶ διεσκορπίσθησαν, ἐκ δὲ τῶν σωθέντων οἱ περισσότεροι διέμειναν εἰς μονὴν εἰς Σαλαμίνα, ἀπὸ ὅπου ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Μονὴν μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν. Ἐξ αἰτίας τῆς ὡς ἄνω συμπεριφορᾶς τῶν δεκαεννέα μοναστηρίων ἐναντι τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ ἰδίᾳ τῆς ὡς ἄνω ἐπιστολῆς, διὰ τὴν ὁποίαν, ἔσον καὶ ἂν ὑπεχρεώθησαν ἀπὸ τὸν Τούρκον, ἠδύναντο ἢ ὑπερεπεπνεύοντο νὰ μὴ κατέλθουν εἰς τόσῃν χαμέρπειαν καὶ δουλοπρέπειαν καὶ ἐχθρότητα κατὰ τῶν ἀδελφῶν των, κακίζονται σφοδρῶς ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν, νεώτερος δὲ τις ἱστορικὸς ἔγραψε διὰ τὰς 19 Μονάς:

«...Ὡ ρῦποι! ὃ αἵσχη τοῦ χριστιανισμοῦ δυσειδέσταται Ἐρινύες, τὰς ὁποίας τὰ φρικτὰ ἐξήμεσαν Τάρταρα διὰ ν' ἀπορροφήσετε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τῶν τίγρεων αἰμοχαρέστερον τὸ αἷμα τῶν ἀθώων! Τίς νόμος Χριστιανικὸς ἢ Ἠθικὸς ἢ Πολιτικὸς ἢ φυσικὸς ὑπηγόρευεν ὑμῖν τὴν σατανικὴν καὶ παμμίᾳρον αὐτὴν διαταγὴν; Ποῖον, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι σεῖς, ζητεῖτε ἀφεύκτως νὰ συλλάβωσι; τὸν Χριστὸν τῆς Πατρίδος! Ἀλλ' ἄς μὴ προσῶμεν περαιτέρω... Κύριος αὐτοὺς κρίνει καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ οἱ αἰσχιστοὶ ἄς τρέμωσι προδότες...».

— Καὶ οὕτως «ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται» εἰς τὰς ἡμέρας μας. Εἰς πολὺ ἐνδοξότερον ἀγῶνα ἀπεδύθη νῦν ἡ Μονὴ ὑπὲρ ἐνδοξότερας καὶ ἀπείρωσ ὠφελιμωτέρας καὶ αἰωνίας ἐλευθερίας, ἐλευθερίας οὐχὶ ἐκ τινος ὕλικου προσωρινοῦ δυνάστου, ἀλλ' ἐκ τοῦ διαβόλου καὶ τῶν ὁργάνων τοῦ οἰκουμενιστῶν καὶ ἄλλων, οἱ ὁποῖοι συνώμοσαν νὰ ὑποδουλώσουν καὶ ἀφανίσουν τὴν πίστιν τῶν Πατέρων μας, ἡ ὁποία καὶ εἰς τοὺς πλέον μαύρους χρόνους καὶ εἰς τὴν πλέον σκοτεινὴν δουλείαν μᾶς διετήρησε καὶ μᾶς ἔσωσεν. Αἱ δὲ 19 Μοναί, εἰ καὶ ἀναγνωρίζουσαι ἐνδομύχως αἱ πλείστοι τὴν ὀρθότητα καὶ τὸ θεάρεστον τοῦ Ἀγῶνος, ὅμως ὅχι μόνον δὲν τὸν συμπεριρίζονται καὶ δὲν συμμετέχουν τὴν ὥραν ποὺ πρέπει — ἐνῷ κάποτε ὅστερα θὰ μετανοοῦν, ἀλλὰ ἡμεῖς οἱ Ἑλληνες ἔτσι πάντα ἐπιμηθεῖς θὰ εἴμεθα — ἀλλὰ καὶ λυσσοῦν καὶ μαίνονται κατ' αὐτῆς δεινότερον τῶν Χασεκῆ-ἀγάδων... Ἄν δὲν τοὺς συνεῖχεν ἡ τοσαύτη δουλοπρέπεια καὶ ὁ φιλοσομαρισμὸς καὶ ἂν ἐκράτουν πᾶσαι ἀναπεπταμένη τὴν σημαίαν τῆς Ὁρθοδόξας καὶ συνεπῆ καὶ ἀνόθευτον τὴν γραμμὴν τῶν Πατέρων, πόσον παγκόσμιον καλὸν θὰ προεξέγουν! Καὶ τοὺς Πατριάρχας θὰ

ρατηρητέον ὅτι οὐδεὶς ἄλλος νόμος ἀπολύτως ὑπάρχει τοῦ κράτους ἐπιβάλλων τὴν ὑποχρέωσιν εἰς τὰς ἐν Ἁγίῳ Ὁρει Μονάς, νὰ μὴ μνημονεύσιν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μυσταγωγίᾳ τὸ ὄνομα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, πλὴν τοῦ ἀπὸ 16 Σεπτεμβρίου 1926 νομοθετικοῦ διατάγματος, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐπεκυρώθη ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἐν τῷ ἄρθρῳ 5ῳ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου ὁρίζει τὰ ἑξῆς: Πᾶσαι αἱ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὁρει μοναὶ ὡς Πατριαρχικαὶ καὶ Σταυροπηγιακαὶ ὑπάγονται ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ Ἀνατολικῆς, μὴ ἐπιτροπευομένου οὐδενὸς ἄλλου μνημοσύνου πλὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ὅθεν ἡ νομιμότης τῆς ρηθείσης διαταγῆς τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐξαρτᾶται εἰς τὰς ἐρμηνείας τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου. Ὁ Διοικητὴς οὐ μόνον δὲν ἐννοεῖ τὴν διάταξιν ταύτην ἀλλὰ φαίνεται ἀγνοῶν καὶ τὰς περὶ τοῦ μνημοσύνου ἐκκλησιαστικὰς καὶ κανονικὰς διατάξεις δι' ὧν ρητῶς ἐν τῷ ρηθέντι 5ῳ ἄρθρῳ ὁρίζει ὅτι αἱ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὁρει Μοναὶ ὑπάγονται εἰς τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν οὐχὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀλλὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἡ δὲ Μεγ. Ἐκκλησία δὲν ἀποτελεῖται ὑπὸ μόνου τοῦ Πατριάρχου ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Κατὰ ρητὴν δὲ διάταξιν τοῦ κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς ταύτης Συνόδου, οὐδεμία πρᾶξις τοῦ Πατριάρχου εἶναι ἔγκυρος, ἐὰν δὲν ἔχη σύμφωνον καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐκκλησιαστικὸς λοιπὸν Προϊστάμενος τῶν Ἱερῶν Μονῶν δὲν εἶναι ὁ Πατριάρχης, ἀλλὰ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου μετὰ τοῦ Πατριάρχου.

Τοῦτο εἶναι λίαν οὐσιώδες, διὰ τε τὴν διάγνωσιν τῆς τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὁρει Μονῶν Ἐκκλησιαστικῆς θέσεως, ἀπέναντι τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας καὶ τῆς ὑπαγωγῆς ἢ μὴ τῶν Μονῶν εἰς μόνον τὸν Πατριάρχην. Κατὰ τὸ ρητὸν λοιπὸν γράμμα τοῦ ἄρθρου 5οῦ τοῦ εἰδικοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος τοῦ κυρῶντος τὸν Κατ. Χάρτην, αἱ ἐν Ἁγίῳ Ὁρει Μοναὶ οὐδένα ἔχουσιν Ἐκκλησιαστικὸν Προϊστάμενον, οὐδὲ ὑπάγονται εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, πολὺ μᾶλλον τοῦ Πατριάρχου μόνου.

ἌΛΛΟ ΕΣΤΙΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΥΠΑΓΩΓΗ καὶ ἌΛΛΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ.
ΣΙΑ.

Ἀλλὰ καὶ αὕτη ὡς ὑπολαμβάνω ἀνωτέρω δὲν ἀνήκει εἰς τὸν Πατριάρχην μόνον ἀλλ' εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ὑπαγωγή εἰς τὸν Πατριάρχην, ἐγεννήθη εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Διοικητοῦ ἐκ τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ὁρισμοῦ διὰ τοῦ ὁποῦ ἀπαγορεύεται εἰς τὰς ἐν Ἁγίῳ Ὁρει Μονάς ἢ μνημόνευσις ἄλλου ὀνόματος ἐπισκόπου ἢ Μητροπολίτου, εἰ μὴ μόνον τὸ τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου. Ἀλλ' ἡ μνημόνευσις αὕτη δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διότι κατὰ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ἐπιτρέπεται. Ἐπομέ-

νως ἡ ἀναφορὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου ἐν τῇ Ἱερᾷ Μυσταγωγίᾳ, ὑπόκειται εἰς τὴν θέλησιν ἐκάστου Ἱερομονάχου τοῦ τελοῦντος τὴν Θεῖαν Μυσταγωγίαν.

Ἡ ἐλευθερία δὲ αὕτη τῆς μνημονεύσεως ἢ μὴ ἐν ταῖς Μοναῖς τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, συνδέεται μετὰ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἱερῶν Μονῶν μὴ ὑποκειμένων ἐκκλησιαστικῶς οὔτε εἰς ἐπίσκοπον οὔτε εἰς Μητροπολίτην, οὔτε εἰς Πατριάρχην.

Ταῦτα δὲ ἐνισχύονται ἔτι μᾶλλον διὰ τοῦ ἄρθρου 3οῦ τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος τοῦ κυρῶσαντος τὸν Κατ. Χάρτην. Διότι κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο οὐχὶ ὁ Πατριάρχης, ἀλλ' ὁ ἐν Ἀγ. Ὁρει Διοικητὴς ἐποπτεύει πλὴν τῶν ζητημάτων δημοσίας τάξεως καὶ ασφαλείας, καὶ τὴν τήρησιν τοῦ Κατ. Χάρτου, ἐφεκλῶν τὴν προσοχὴν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἐπὶ τῶν παραβάσεων οἰκιστικῆς μοναχικῆς ἐν Ἀγ. Ὁρει ἀρχῆς. Ἐν περιπτώσει δὲ διαφωνίας ὀφείλει αὐτὸς νὰ ἀποτανθῇ εἰς τὸ ἀρμόδιον ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργεῖον, συμμορφούμενος πρὸς τὰς ἐδηγίας τούτου. Οὐχὶ δὲ ὁ Πατριάρχης ἀλλ' ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος εἶναι ὁ Προϊστάμενος τῆς διοικήσεως τῶν ἐν τῷ Ἀγ. Ὁρει Μονῶν. Ὁ δὲ Πατριάρχης δὲν ἐπιμβάινει οὐδὲ εἰς τὴν διοίκησιν τῶν Ἱερῶν Μονῶν οὐδὲ εἰς τὴν λειτουργίαν αὐτῶν περὶ τῶν ὁποίων ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ Κατ. Χάρτου ἀρμοδία μόνῃ ἡ Ἱερὰ Κοινότης, καὶ ἐν περιπτώσει διαφωνίας μεταξὺ Ἱ. Κοινότητος καὶ Διοικητοῦ ἀποφασίζει οὐχὶ ὁ Πατριάρχης, ἀλλ' ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν. Οὕτω διὰ τοῦ Κατ. Χάρτου ἐξασφαλίζεται ἡ πλήρης ἀνεξαρτησία τῶν ἐν Ἀγ. Ὁρει Ἱερῶν Μονῶν ἀπὸ πάσης ἐξαρτήσεως ἀπὸ τὸν Πατριάρχην ἐκ τῆς ὁποίας ἀδύνατον νὰ ἐξαγάγῃ τις συμπεράσματα ὑπὲρ τοῦ μνημοσύνου τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Οὐδὲ ἀντίκειται εἰς τοιαῦτα τὸ κανονικὸν δίκαιον τῆς Ἀγ. Ἐκκλησίας. Διότι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες 14, 15 τῆς πρωτοδευτέρας Συνόδου ἀφορῶσι τοὺς κληρικὰς τοὺς ἀφισταμένους δηλαδὴ τοὺς ἀποστατεύοντας τῶν οἰκείων ἐπισκόπων καὶ μὴ ἀναφέροντας τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν τῇ Θεῇ Μυσταγωγίᾳ ἐξ ἀνυποταξίας καὶ ἀσεβείας. Αἱ δὲ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Μοναὶ δὲν ἔχουσιν οὐδεμίαν προϊσταμένην ἐκκλησι. ἐπισκοπὴν ἢ Μητροπολιτικὴν ἢ Πατριαρχικὴν ἀρχήν, ἀλλὰ μόνον τὴν Μ. Ἐκκλησίαν καὶ ταύτην, μόνον ὑπὸ πνευματικὴν ἐποφιν. Εἰς τὴν πνευματικὴν δὲ τοιαύτην δικαιοδοσίαν οὐδαμῶθεν προκύπτει ὅτι δύναται νὰ ὑπαχθῇ τὸ μνημοσύνον τοῦ Πατριάρχου. Λοιπὸν ξένα, ἐντελῶς ξένα εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 5οῦ εἰς 2 στηρίζεται ὁ Διοικητὴς τοῦ Κατ. Χάρτου τοῦ εἰδικοῦ Νομοθετικοῦ διατάγματος περὶ τοῦ Ἀγ. Ὁρους. Αἱ διατάξεις τῶν ἀνωτέρω δύο κανόνων. Διότι ἐπαναλαμβάνω, αἱ ἐν τῷ Ἀγ. Ὁρει Μοναὶ δὲν ἔχουσιν Ἐπίσκοπον οὔτε Μητροπολίτην εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ὑπάγωνται αὕτη ἢ ἐκείνη ἢ Μονὴ καὶ νὰ ὑπάρχῃ ὑποχρέωσις τοῦ μνημοσύνου τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐπισκόπου.

Περὶ δὲ τῶν ἐκκλησιαστικῶν προϊσταμένων τῶν Ἱ.

ερών Μονών και της Εκκλησιαστικής αυτών διακονίας πρέπει αναμφισβήτως να εφαρμόζεται αποκλειστικώς ο ειδικός νόμος, ο κυρώσας τον Κατ. Χάρτην. Μέγιστον δὲ συμφέρον των Ἱερών Μονών εἶναι νὰ προσφυλάξωσι τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Διοίκησιν ἀπὸ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, διότι ἀπ' αὐτοῦ ἔπαισε καὶ τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου ἡ ἀνεξαρτησία δυνάμει τῆς ἀπαισίας συνθήκης τῆς Λωζάνης διὰ τῆς ὁποίας τὸ Πατριαρχεῖον κατήργηθη, ὡς κέντρον ἐθνικόν, ὁ Οἴκ. Πατριάρχης εἶναι ἐκτεθειμένος ἐν παντὶ καιρῷ πιεζόμενος νὰ ὑποκύπῃ εἰς ἀξίωσιν τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως, ἐπὶ ζημίᾳ καὶ βλάβῃ τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τῶν ἐν αὐτῷ Μονῶν.

Διὰ τοῦτο γνωμοδοτῶ ὅπως αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ Μ. Λαύρας καὶ Ἁγ. Παύλου, ἀπαιτήσωσι εἰς τὴν ἐν Κερυαῖς Ἱ. Κοινότητα ὅτι οὐχὶ ἐξ ἀπειθείας οὐδὲ ἐξ ἄνυποταξίας, οὐδὲ ἐξ ἀσεβείας δὲν μνημονεύεται τὸ ὄνομα τοῦ Πατριάρχου Κων. πόλεως, οὐδὲ ἐξ ἀπειθείας εἰς τὸν νόμον, ἀλλὰ διότι τοιαύτη ὑποχρέωσις δὲν ἐπιβάλλεται εἰς τὰς Ἱεράς Μονὰς τοῦ Ἁγ. Ὁρους ὑπὸ τοῦ Κατ. Χάρτου, οὐδὲ ἐξ ἄλλων κανονικῶν τῆς Ἐκκλησίας διατάξεων, καθήκον δὲ καὶ συμφέρον τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ τῆς Κοινότητος εἶναι ὅπως συμφώνως πρὸς τὸν νόμον διατηρήσωσι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ὁποίαν περιέχει ὁ Κ. Χάρτης διὰ τοῦ ἄρθρου 5, νὰ μνημονεύωσιν ἐάν καὶ ὅταν θελήσωσιν οικεῖα βουλήσῃ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐκαστοῦ Οἴκ. Πατριάρχου. (Ἄνευ ἀμοιβῆς) Δικηγόρος Α. Βοκοτόπουλος. Ἐν Ἀθήναις τῇ 17) 30.3.1928

Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ

Ἡ Ἱερὰ Κοινότης πρέπει νὰ σκεφθῇ ὅτι ἀπ' αὐτὴν ἐξαρτᾶται ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ἡ σωτηρία αὐτοῦ ἀπὸ τῶν περιστοιχούντων αὐτὸ κινδύνων ἐπὶ μεγίστῃ βλάβῃ τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἱ. Κοινότης δὲν ἔχει νὰ δώσῃ λόγον εἰς καμμίαν ἐξουσίαν, εἴτε πολιτικὴν εἴτε ἐκκλησιαστικὴν ἐν ὅσῃ φυλάττει τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τοὺς Μοναστηριακοὺς καὶ τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ μίᾳ σήμερον παράδοσις θὰ φέρῃ αὖριον ἄλλην παράβασιν καὶ μεθύριον ἄλλην προπαρασκευάζουσα τὴν καταστροφὴν τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἁγ. Ὁρους καὶ τῶν ὕλικῶν συμφερόντων τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Σκητῶν. Τουναντίον εὐθύνεται ἡ Ἱερὰ Κοινότης καὶ τὰ μέλη αὐτῆς προσωπικῶς ὅταν ἄνευ νομίμου λόγου καὶ ἐναντίον τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου θὰ προβοῦν εἰς καταδιώξεις καὶ ἐξορίας Μοναχῶν ἐπὶ προφάσει ὅτι δὲν μνημονεύουν οὗτοι τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου τοῦ Α' λόγω τῆς ἀνγνωρίσεως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ αἵρετικοῦ Πάπα τῆς Ρώμης ὡς ἀρχηγοῦ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ (ἐνθρονιστήριος λόγος Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου τοῦ Α').

«Δραστηκώτερα μέτρα ἀπὸ ὅσα ἔλαβεν ὁ Πατριάρχης Βέκκος, δὲν δύνασθε νὰ λάβετε. Μόνον τὸ σῶ-

μα ἔχετε δικαίωμα νὰ κακοποιήσητε, ὅχι ὅμως καὶ τὴν ψυχὴν. Φοβηθεῖτε τὸν Θεὸν τὸν δυνάμενον ἀπωλεῖσαι σῶμα καὶ ψυχὴν. Εἰμεθα ἔτοιμοι. Ἐλθετε. Θὰ διαλύσετε τὴν ὁρθόδοξον Ἱεράν Μονὴν Ἐσφιγμένου. Θὰ ἐπιπέσῃ ἡ αἰώνιος κατάρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς Σας, ἐνῷ ἡ ἀγιορείτικη ἱστορία θὰ γράψῃ τὴν μελανὴν σελίδα αὐτῆς, ὅτι ἐηλασθὲ τῇ συνεργασίᾳ τῶν συγχρόνων καλογήρων τῶν ζηλωσάντων τοὺς τυμπανικούς τῆς Μεγίστης Λαύρας, διαλύσατε μίαν ὁρθόδοξον καὶ ἀνθοῦσαν κατὰ πάντα ἀγιορείτικὴν Μονὴν ἐν καιρῷ τῆς μεγάλης λαϊφανδρίας τοῦ Ἁγ. Ὁρους». (Ἀγιορείτικόν Περιοδικόν «Ἁγ. Σίμων ὁ Μυροβλύτης» τεύχος 18 Ἰουλίου — Αὐγούστου 1973 σελ. 13).

Ο ΠΑΠΑΣ ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΠΤΥΧΑ

ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Τὸ πλῆθος τῶν δημοσιευμάτων διὰ τὰς αἵρετικὰς δηλώσεις καὶ ἐνεργείας τοῦ ἀποθανόντος Πατριάρχου Ἀθηναγόρου καὶ τοῦ νῦν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου τοῦ Α' οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἀφήνουν εἰς κάθε ὁρθόδοξον Χριστιανόν, ὅτι εἶναι ἀληθινὰ γεγονότα καὶ τὰ ὅποια οἱ αἵρετικοὶ οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι εὐχονται νὰ λησιμονῇ γρήγορα ὁ λαὸς μὲ τὸ πώδωφαιρο, τὸ σὲξ κλπ., ἐνῷ αὐτοὶ καὶ οἱ ἐπίσκοποι τῶν προσποιούνται παντελῆ ἀγνοίαν. Ὅλα ὅσα λέγουν διὰ τοὺς Πατριάρχας Ἀθηναγόραν καὶ Δημήτριον εἶναι φέματα, φωνάζουν. Τὰ γράφουν αἱ παλιοφυλλάδες διὰ νὰ γελοιοποιήσωσιν τὸν κληρὸν, ὅταν ὅμως πιέζονται νὰ προστατεύουν τὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ ἐνεδος καὶ τὴν γελοιοποίησιν, διὰ μὴνύσεως βίων τῶν ὑπευθύνων διὰ τὰ κατὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν δημοσιεύματα, τότε τοὺς πιάνει κρίσις «ταπεινώσεως» καὶ «ἀνωτερότητος» νὰ καταδεχθῶν νὰ ἀσχοληθῶν μὲ τέτοια μικροπράγματα. Πολλῶν δὲ μᾶλλον ὅταν συμβαίνει τὰ δημοσιεύματα αὐτὰ νὰ λέγουν τὴν τραγικὴν ἀλήθειαν.

ΤΡΙΤΗ 25 ΙΟΥΛΙΟΥ 1967

Στις 6.15 τὸ ἀπόγευμα ὁ Πάπας φορῶντας τὸ ἐγκόλπιον, ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει στὰ Ἱεροσόλυμα ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας, φθάνει στὴν πόλιν τῶν Πατριαρχείων. Οἱ καμπάνες χτυποῦν χαρμόσυνα καὶ τὰ συγκεντρωμένα πλῆθη χειροκροτοῦν καὶ ζητωκραυγάζουν... Μία ἱερὴ πομπή, ἀπὸ χρυσοφορεμένους μὲ ἄμφια διακόνους καὶ Ἀρχιμανδρίτες πλαισιώνει τὸν Πάπα, ἐνῷ βαδίζει πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ Πατριαρχικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Φωτογραφίες ὑπ' ἀριθ. 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179). Οἱ δύο προκαθήμενοι ἀνεβαίνουν σὲ μίαν ΧΑΜΗΛΗΝ ΕΞΕΔΡΑ μὲ δύο «θρόνους» ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν ὥρ' ἂν πόλιν τοῦ τέμπλου. Μετὰ τὰ τροπάρια στὸ Ἅγιον Πνεῦμα, στοὺς Ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλον καὶ στὴν Θεοτόκον, ἀκολουθοῦν στίχοι ἀπὸ τὴν μεγάλην δοξολογίαν καὶ ἡ ἐκτενὴς δέσσις τῶν διακόνων. ΔΙΑ ΠΡΩΤΗΝ ΦΟΡΑΝ στὰ τελευταῖα

πεντακόσια και πλέον χρόνια, ακούεται αβρότητα από τα ὀρθόδοξα χεῖλη ἢ δέσεις: «εἰ δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ ἁγιωτάτου Πάπα Ρώμης καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ Πατριάρχου ἡμῶν...» (ἀπὸ τὸ βιβλίον Παῦλος Στ' Ἀθηναγόρας Α' εἰρηνοποιοὶ τοῦ κ. Ἀριστ. Γ. Πανώ- τη σελ. 208).

22-12-1968 ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΠΑΝ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Ἀξία ἰδιαίτερα προσοχῆς εἶναι τὰ ἐόρτια Γράμματα τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1968. Ὁ Πατριάρχης ἐπισκοπῶντας «τὴν διανοιχθεῖσαν ὁδόν», λέγει ὅτι «μέτῃ τὴν σύναψιν τῶν διεστώτων καὶ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς ἀγάπης, κατέστη θίωμα ἡ πνευματικὴ κοινωνία... ὁ πόθος τελειώσεως τῆς κοινωνίας ὁδηγεῖ εἰς νέας ἐπαφὰς καὶ εἰς τὴν συναίσθησιν τῆς ἀνάγκης λειτουργικῆς προσεγγίσεως καὶ μνημοσύνης ἐνώπιον τῆς ἁγίας ἀναφορᾶς». Τὸ Γράμμα τοῦτο ἐκχυλίζει ἀγάπην ἐν Κυρίῳ καὶ ἀγάπην ἀδελφικήν, ἀπαντᾷ ὁ Πάπας, «συνήντησε πλήρως τὰς προσωπικὰς ἡμῶν σκέψεις...». «Τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων εὐρέθημεν ἐνδομύχως καὶ μυστηριωδῶς ἡνωμένοι ἐν Χριστῷ». «Πόσον ἐπιθυμοῦμεν νὰ συνιερουργήσωμεν μετὰ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος... ἱκετεύομεν ἐπιμόνως τὸν Κύριον». Καὶ τὸ γράμμα συνεχίζει μὲ παράκλησιν νὰ τόχουν ἀπαντήσεως προτάσεις του, «ἐπὶ πρὸς προχωρήσωμεν» καὶ μὲ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι μνημονεύει τὸν Πατριάρχην εἰς τὸ θυσιαστήριον (Γράμμα τοῦ Πάπα Ρώμης πρὸς τὸν Πατριάρχην 10.1.69) (ἀπὸ τὸ βιβλίον «Εἰρηνοποιοὶ» σελ. 229).

«...Συνεπῶς ἡμεῖς θεωροῦμεν καθήκον ὅπως διαμαρτυρηθῶμεν ἐντόνως κατὰ τῆς διαστρεβλώσεως τοῦ δόγματος τῆς Ἐκκλησίας ποῦ τόσο ἐπιμόνως γίνεται ἐκ μέρους τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου καὶ τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος. Διαμαρτυροῦμεθα κατὰ τῆς «Οἰκουμένης Δοξολογίας». Ὡς καὶ κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου συμπεριλήψεως εἰς τὰ δίπτυχα τοῦ ὀνόματος τοῦ Πάπα Ρώμης καὶ πασῶν τῶν ὁμολογιῶν Ἀνατολικῶν τε καὶ Δυτικῶν, γεγονός τὸ ὅποιον ἀνηγγέλθη εἰς τὸ μήνυμα τῶν Χριστουγέννων τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος. Ἡ συμπερίληψις ὀνόματος τινὸς εἰς τὰ δίπτυχα εἶναι ἐνδείξεις, ὅτι ὁ τοιοῦτος ἀναγνωρίζεται ὡς ὀρθόδοξος...». (Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΦΙΛΑΡΕΤΟΥ πρὸς τὴν Α.Σ. Τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κ. ΙΑΚΩΒΟΝ. «Ὁρθόδοξος Τύπος» ἀριθ. φύλλου 110 1 Νοεμβρίου 1969, σελ. 3).

Τῷ πνεύματι καὶ τῇ καρδίᾳ εὐρισκόμενοι πάντοτε πλησίον τῆς Ὑμετέρας Γερασμιότητος ἁγιότητος ὅλως ἰδιαίτερος ΕΜΝΗΣΘΗΜΕΝ αὐτῆς καὶ τῆς κατ' αὐτῆς ἁγιωτάτης Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ προσευχῇ, κατὰ τὴν ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ, ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς περὶ αὐτὴν συνερχομένης Τετάρτης Ἐπισκοπικῆς Συνόδου.

(Ἐκ τηλεγραφήματός του πρὸς τὸν Πάπαν Παῦλον ΣΤ' ἐπὶ τῇ συγκλήσει ἐν Βατικανῷ τῆς Συνόδου Ἐπισκόπων τὴν 18-10-1969. Ἦδε «Καθολικὴ» Φύλλον 1651) 4.11.69, ἑφημερίς «Ἑλλησιαστικὸς Ἀγών» ἀρ. Φύλλου 48 Μάιος 1970, σελ. 3).

Σ Η Μ Ε Ρ Α

Ὁ Πατριάρχης Δημήτριος ὁ Α' ἐντίμως μᾶς προειδοποίησεν ὅτι, «θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν μεγάλην γραμμὴν τοῦ μεγάλου προκατόχου του» (ἀπὸ τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του) ἐπισφραγίζων οὕτως καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἔργον τοῦ Ἀθηναγόρου. Ἐνῶ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεως τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ' εἰς τὸν Παπικὸν θρόνον ἀπηθύ- ναν εἰς αὐτόν τὸ ἀκόλουθον μήνυμα:

«Ἐν θαθείᾳ κοινωνίᾳ ἀγάπης συνεορτάζομεν μετὰ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης τὴν δεκαετηρίδα τῆς Χάρτι Θεοῦ ἐκλογῆς καὶ ἐνθρονίσεως Ὑμῶν εἰς τὸν ἱερὸν θρόνον τῶν διαδόχων τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου. Τιμῶμεν τὴν ἐπέτειον ταύτην ἐν περισυλλογῇ προσευχῆς ὑπὲρ Ὑμῶν ἁγιώτατε καὶ προσδύτερε ἀδελφέ, ὑπὲρ ἁγίας Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας... καὶ ἀποδίδομεν τῇ Ὑμετέρᾳ Ἀγιότητι τὴν ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς ἀδελφικὴν ἐν τιμῇ καὶ ἀναγνωρίσει ὀφειλὴν. Νοερῶς ἐπισκεπτόμενοι Ὑμᾶς, ἀσπαζόμεθα φιλήματι ἁγίῳ εὐχόμενοι ἀπὸ βάθους καρδίας μακροήμερουσιν ἐπ' ἀγαθῇ τῆς βλῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τοῦ σύμπαντος κόσμου.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ»

Φανάριον τῇ 25ῃ Ἰουνίου 1973

(«Ἐπίσκεψις» ἀριθ. 80) 26.6.1973)

«Ἀναλογίζεται τάχα ὁ Δημήτριος ὅτι μὲ αὐτὰς τὰς ἀνοήσις του, ὅχι μόνον Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶναι, ἀλλὰ οὔτε καὶ θάπτισμα πλέον κέεται» (Ἀγιορειτικὸν Περιοδικὸν «Ἅγιος Σίμων ὁ Μυροβλύτης» τεύχος 18, Ἰούλιος - Αὐγούστος σελ. 4).

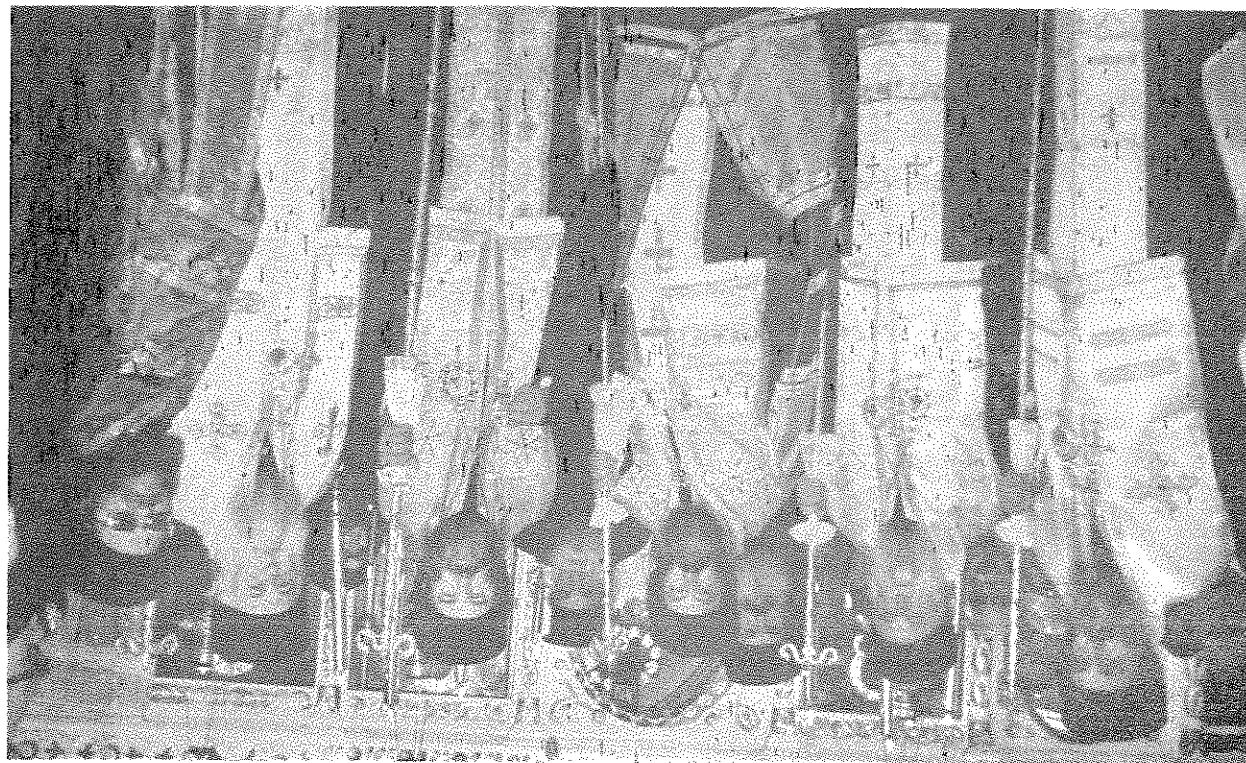
Ἐπιστολὴ

Πρὸς τὴν Α.Ε. κ.κ. Γεώργιον Παπαδόπουλον
Πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας
Ἀθήνας

Ἐξοχώτατε Κε Πρόεδρε,

Ὡς γνωρίζετε, οἱ Βυζαντινοὶ Αὐτοκράτορες ἱδρυσαν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Πνευματικὰ Τετὰ Σκηνώματα ἀφιερῶσαντες αὐτὰ εἰς τὴν Πανάχαρτον Κυρίαν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀειπάρθεγον Μαρίαν, ἐξασφαλίσαντες αὐτὰ δι' Αὐτοκρατορικῶν Χρυσοδούλων, τὴν ἰσοτιμίαν εἰς ἅπαντας τοῦ Ἀγιορείτου Μοναχοῦς ἀναγνωρ'σαντες.

Ἡμεῖς οἱ Ἀγιορεῖται παιθόμενοι ἀπολύτως εἰς τὰς ὑποσχέσεις τῆς Ὑπερωγίας Θεοτόκου καὶ Ἐφόρου

Από την εθνογραφία του Σερ. Κοκκάδων κ. Ταβήλα εἰς Τήνον τὴν 5-10-73

Ἀριθ. φιλ. — 688 — 689 Ἔτος ΚΗ'. 15 Νοεμβρίου 1973 (Π.Ο.Η.)
Τυπὴ Φιλολογ. Δρ. 3 Τραπεζὴ Κἀντὸς 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 628.280

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΘΟΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΝ ΓΝΗΣΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Στηκετε και κρατειτε τας παραδόσεις . . . (Β' Θεολ. Β' 15)

« Οὐκ ἀρνεώμεθα σε . . . » φωνή Ὁρθόδοξια . . .

Εἰς τὴν μερίπτωσιν τῆς Ι. Μονῆς Ἐσφιγμένου...
 Ὅταν τὸ Πενος ἐγγυήθη κατὰ τὸν ὑπόκονον, τῷ
 1821, ὡς ὅσον διεργαζέσθαι εἰς τὴν Πανακτο-
 σιν τῆς Μεγαπονήσου ὁ Παλαιὸν Πατριὸν Γερμανὸς
 καὶ ἡ Μονὴ Ἀγίας Λαβρας, τοιοῦτον διεργαζέσθαι
 ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου καὶ ὁ ἡγουμένης τῆς Βιβλίως
 Β' (1806—1828) εἰς τὴν Πανακτοσιν τῆς Χαλ-
 κιδικῆς.
 Ὁ ἐκ Λεσβῶν Ἐπιμνησὺν Πατριὰς, ὅστις ἦτο ἡ
 φυλὴ τῆς Πανακτοσσεως ἐκείνης, ἔχων ὡς πρῶτον
 σφιδουλον καὶ συνεργὸν τὸν ἡγουμένην Βιβλίου, ὁ
 ὡς προσητάκις φυλογόγιχος καὶ διηγήσει τὸ ἔθνη-
 κὸν φρόνημα τὸν κατόικων τῆς οὐκείρου διὰ τὸν
 θεσμὸν πατριωτικῶν κρησυχιαίων του, ὡς τῷ ἁγίῳ
 ἡτοκήσαν διὰ, ἐν ἡσυχίᾳ συνενοήσαι περὶ τὰ πλο-
 ἀγίων, ἐπαύρων κατ. εἰς τὴν Θεσσαλονικίην, τὰς
 ἁβρας, τὴν Σιπυρίην, τὰς νήσους, τὰ ἐφόδια δὲ τῶν
 τῶν, πὲ κέντρον ἀνεφοδισμοῦ τὴν Μονὴν Ἐσφιγμέ-
 νου. Εἰς τὸν σωζόμενων ἐπιστολῶν, ἀπευθυνόμενων
 πρὸς τὸν ἡγουμένην πρῶτην, ἦτις ἀναφέρεται εἰς τὴν
 μεταφορὰν τοῦδεον διὰ τὸν σκοπὸν τῆς Πανακτο-
 σσεως, εἶναι ἀπὸ 7 Ὀκτωβρίου 1812, δηλ. πρὸ τῆς
 συστάσεως τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας. Χάρις ἀσφαλείας
 αὐ ἐπιστολὰ ἀπὸ ἐργασίον ἀλλήλοισιν ἡ συνθη-
 ματικῶς καὶ ἡ μεταφορὰ ἐφοδίων ἐγγίνετο ὡς διὰ συ-
 νθημῶς σκοποῦς, διὰ τὰ πᾶσι κινήσων τὴν ὑποφάν τοῦ
 καχυπόπτου Ὑποκόου.
 Περὶ τὰ μέσα Μαρτίου 1821 ὁ Ἐπιμνησὺν Πα-
 τριὸς ἦτο εἰς τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου καὶ ἐκεῖ, διὰ τοῦ
 περὶ τὸν ἡγουμένην Βιβλίου, ἐκδόσαν τοὺς ἡρωϊστα-
 μένους τῶν ἁλλῶν Μονῶν εἰς ἡσυχίᾳ σκεψὶν, εἰς
 ἣν κατεστρεβήν τὸ σκεῖνον τῆς ἐξελίξεως ἀπὸ τῶς
 ἐδίδετο τὸ σὴνῆμα. Εἰς συνεκαταβάνετο ὁ Ὑποκόος διὰ
 κινήσε καὶ ἡ φορὰ, διὰ ἀνεκαθάνα διαικίτης ὁ ἁρ-
 τοφύλαξ Νικηφόρος Ἰερνίτης καὶ διὰ ἐσφατολοῦν-
 τοι δὲ διυλίζοντο φέρειν θύλακ, ὅστις ἐκ τῶν ποτε-
 ῶν κατηχίμενοι καὶ ἡτοκήσαντο.

(19) Εἰς συνέλευσιν τῶν ὀλιγοπληθῶν
 καὶ ἀληθινῶν ὁ Ἀ', ἐπαγγέλλαν διὰ τὰς αἰτίας τῶν
 μετὰ βασιλεὺς εἰσὶν ἀδελφεοὶ καὶ διὰ τὰ ἐξουσίαν
 οὐκ ἔχοντες εἰς τὸ παγκράτιον καταβῆναι τῶν
 βασιλέων.

BIBLIOTHECA

1) Ἐβραϊστικῆς λέως Οἰκουμένης Πατριάρχου Ἀλεξανδρινῶν. 2) «Ἐπὶ κεφαλῇ» ἐκδομένη ἐν Ἰερουζαλὴμ. 3) Γαλική Κεκλησίη Ἐπιθετικῆς «Αἰ ΚΡΟΛΑ». 4) «Ὁρθόδοξος Πύλος» Ἀθηνῶν. 5) «Ἐκκλησιαστικὸς Ἄλφω» Ἀθηνῶν. 6) «Ἄγιος Σπυρίδων καὶ Ἄγιος Ὀρόλος» ἐν ἐγγύτητι ἀγιορείτων Πατριάρχης Μονῆς Σπυρίδωνος Πέτρας. 7) «Φωτὸν» ἐν ἐγγύτητι ἀγιορείτων Πατριάρχης Μονῆς Σπυρίδωνος Πέτρας. 8) «Ἡ φωνὴ τῶν ἀποστόλων» Ἀλεξάνδρ. 9) «Ἡ παραδοθεὶς Πίστις» ἐπεὶ βασιλεὺς τοῦ Σουλτὰν καὶ 10) «Ἑλληνικὸς Βορρᾶς» Θεσσαλονίκης.

2011.05.10 10:00

ΔΕΝ ΠΑΡΕΧΕΙ ΠΡΟΧΕΙΡΙΣΤΗ ΕΚ ΤΟΥ ΚΑ-
ΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΧΑΡΤΟΣ ΝΑ ΜΝΗΜΟΝΕΥΕΤΑΙ
ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΩ-
ΝΟΣ ΕΝ ΤΑΙΣ Ι. ΜΟΝΑΙΣ.
ΟΙΚΙΟ Ο ΠΑΤΡΙΩΝΟΣ ΔΕΝ ΟΥΔΕΝΕΣ
ΕΠΙΣΤΕΦΕΙΝ ΤΗ ΕΥΛΟΓΩ ΕΙΝΑΙ Ο
ΗΠΟΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΝ
ΤΩ ΑΙΤΙΟ ΟΡΕΙ ΜΟΝΩΝ.

OPIZETAI LHO JOI KATAEATIKOI
KAPTOI APMOVA MONH IEPA KOINOTHE
KAI EN PERIPTOSEI DIAFANIA METAEI I
EPAE KOINOTHOE KAI MOIKHTOI MOI-
ΦAZIZEI OXI O KATAPHEXAE VAV O I-
HOPHOE TEN EOTTEPION

[illegible]

πικόν Παροικιῶν Ἀγγλῶν, Δουδαίων καὶ ἀρχαιο-
νίων, ἰσχυρότων Γερμανῶν Κανονικῶν καὶ ἀρχαιο-
των Μοναχικῶν ὁσίων καὶ Καθεδρῶν),
Ἐπίθετα προσημαίνοντι τὰ ἀναρρέζοντα εἰς πάλαια
τοιαῦτα καὶ πικρὰ βούαντων Ἀποκαρῶν. διὰ

[illegible]

«Θεοπρόβλεπον οὐκ εὐχόμενος καὶ ψεύτης, εἶναι τὸ Α-
ΛΗΘΕΙΑΝ ΟΡΟΝ ἀθεσβέρον καὶ ἠνέστιον φορολογικῶν ᾗ
σοῦ.

ἐπιφέρειν τινα ἔχει τοὺς Μοναχοὺς εὐσεβεῖς τοὺς σωτη-
ρίαις τοῦ αἵματος πληροῦναι ἐκ τοῦ βασιλεῦς καὶ
ἐν τῷ τοῦ κόσμου ἀνταρκατικῶς εὐχόμεναι καὶ
δοξοῦναι καὶ τοὺς ἐπαρχοὺς ἀρχόντας καὶ πλῆθος
χρόνους, πληθεῖν καὶ ἐξέστησαι ἐξέστησαι ἐκ παλαιῶν
ἀρχόντων ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὁρίῳ. Αἱ, ὅδε ἑμμενοῦν
δὲν τῇ θεοφρονεῖ εἰς τὸ Ἄγιον Ὁρος
δὲν τῇ καὶ τῇ καὶ ἐκς προλήψεως αὐτῶν, καὶ δὲν τὸ
τῇ δεσφῆναι ἐκς ἑκκλησίας καὶ ἐντολὰς δίδοναι τοὺς
πρεσβυτέρους καὶ ἐπισκοπῶν αὐτοὺς, ἀλλὰ πλῆθος ἑκα-
τῶν καὶ πλῆθος δεσποτῶν, τὸν Ἱππῶν ἐξαιρετοῦν ἡμεῖς
καὶ ἡμεῖς καὶ ἐκείνοι. Οἱ δὲ καταφρονέοντες αὐτῶν ἔ-

[illegible]

Μὴν Νουμβρίου ἐνδεκάτημος Β', δι' ἑρμῆον γράψαντων τῆς Βουλῆς τῆς γερῆς (ΣΤ').

Αλέξ. προσοχής είναι και η γνωμοδότησις του
 κ. Βασιλείου δι' αμφοτέρων. Α. Βασιλείου, γενο-
 μένου το έτος 1938.

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

παρακοιτα καὶ πάλιν ἡρώδια, ἀνοδεύει ἀποβόρητα ὡς
πρὸς ὀρθόδοξα Χριστὴν ἡ δέησις: «ἐν δεσφειᾷ ὡς
τοῦ ἀνωτάτου Πάπα Πέτρου καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου
καὶ Πατριάρχου ἡμεῶν.» (καὶ τὸ ἐκείνου ἡρώδιος Δ΄
Ἀθηνάγορας Α΄ εἰρηνοποιεῖ τὸν κ. Ἀργεῖ. Π. Παπα-
τη σελ. 203».

THEY WILL NOT

Ὁ Πατριάρχης Ἀθηναίος δ' Ἀ' ἐντέλες πᾶς προ-
εδομήσαντες δι', «ὅτι ἀκούσθησαν τὴν παλαιάν γραφήν
τὴν τοῦ παλαιῶν προκατάχουτου» (καὶ τὸν ἀποφω-
νισμὸν ἄδων τοῦ) ἐκπαράσχων οὐδὲς καὶ τὸ προ-
σῶμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ Ἀθηναίου. Πρὸς αὐτὴν
συγκλημένην δεκάετες ἀπὸ τῆς ἀναρχίας τοῦ Πα-
τριάρχου τοῦ 1877 εἰς τὸν Πατριὰν ἔφθον ἀπρὸς-
πρὸς αὐτὸν τὸ ἀκλόνητον ἡγήματα:

«Ἐν βασιλείᾳ κοινῶς ἀγίας συνεστὰς τῶν ἡμετέ-
ρων εἰς αὐτὸν τὸ ἀκλόνητον ἡγήματα:

[illegible]

Προς τὴν Α.Ε. κ.κ. Τεθόριον Παράδοπον
 Ἰππείδρον τῆς Βαλκανικῆς Δημοκρατίας

SoldyGV.

ὅς γε γυνήκεται, οἱ βούραντοὶ Ἀποστόλοις τόπου
οὗ ἐν Ἀγίῳ Ὁρίῳ Ἰερουσαλὴν Ἰερὰ Διηγήματα ἀ-
φωφωσάντες ἀπὸ εἰς τὴν Παναγίαν Κυρίαν Θεο-
τόκον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀειπάρετον Μα-
ρίαν, ἐξαφαιλίσαντες ἀπὸ τοῦ Ἀποκαταρκτικῶν Χρυ-
σοστόμου, τὴν κοινήν αἰς ἡμᾶς τοῦ Ἀποστόλου
Μοναχὸς ἀνέγνωσαν.

[illegible][illegible]

[illegible]

Ἀνθρώπου ἀνεγγύρατος τὸ ναί, ναί καὶ τὸ οὐ, οὐ.
 Δυνατότατος εἰς τὰ τῆς Ὁρθοδοξίας πίστεως τὸ ὅχι
 περ λέγει· ὁ ἄγιος Μάρκος ὁ Βόλεβνικὸς, τὸν πρῶτον
 καὶ ὁ ἐπικαλεῖται. Ἰδιώτικῃ κακουργίᾳ καὶ πρεπιρ-
 ρωπῆτι ἀνεγγύρατος, διότι ἤπειτα ἀγρότητατοι
 καὶ ἀνιέρπονται διὰ τὸ διασκευτὸς τοῦ ἁγίου Παύλου
 δι' ἐν τῷ εἶχεας τὴν χάριν τοῦ Κυρίου. Καὶ ὁ δι-
 σφάλας διὰ αὐτὴν κοινωμένην, εἶναι κολλήσιμος· Μω-
 ρὲ καὶ τυφά, ἵνεα ἐν οἷς εἴπabas καὶ ἐπιστάτης. Καὶ
 τὴν προσπαθῆς νὰ ἐκτρέψῃς χάριν νομοσωματικὸν τοῦ
 Ὀικουμενικοῦ, διότι πρὸ ὅλγου καὶ ἀλλοι ἐμεχέ-
 ρισαν νὰ κλονῇ χάριν νομοσωματικὸν ἐμὸν ἐλέον·
 το ἀφῶτα προσέχουσιν εἰς τοὺς παλαιωρητολογίας.
 Τοῦτο ἀγαπήει τὸν ἔλπει διότι ὁ πιστός τοῦ Κυρίου
 γὰρ ἀποθάνεται διὰ τὰς ἐπαφάς, συμπερσεύχας
 καὶ τὰ ἀνεπρόσδοκα τὴν ἡλικία τὰ ἐβρεθή· τίκαν ἡλι-
 ραν ἡλφὶς νὰ θέλῃ εἰς τὰς ἀνέκχας τοῦ Παύλου καὶ φε-
 καὶ ὁ πῆρωνός σου Ἀνθωλφός καὶ διὰ τοῦτο φε-

[illegible]

Ἀρχὴν τῆς Ὀρθότητος. Πῶς δὲ μὴ ᾔδειται καὶ ὁ
 ἡγ' ἀρχαίῃ ὁ εὐσεβὴς Χριστιανὸς ὅτιν ἐστὶν τοῦ
 τοῦς συμπορευομένου «ἐκ πομπῆς κατὰ τοῦ Χρι-
 στοῦ Συνέδριον» ὃ ἵκον κατὰ τὸν πομπωδὴν ἀπο-
 τικῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ Ἐβραίων ἐστὶν, τὴν ἀπὸ ἡρώδους
 βασιλέως στανωσάμενον τὸν Κίριον;

Ἀδελφοί καὶ ἐπιστάται οὗτος τοῦ ἀφῆρτου καὶ
 διανοητοῦ πῶς εἴπαν συναντῶν ὡς γινώσκοντα ταῦτα εἰς δα-
 ποῦς τῆς Ὀρθοδοξίας. Δι' αὐτὸ πολλὰ προδοῦν καὶ
 πολλὰ ἀναθεῖναι αὐτὸν εἰς γέρας Ἑλληνικῇ Ἱερα-
 ρίᾳ καὶ δι' αὐτὰς τοὺς προσηλυτῶν τῶν Π.Ο.Χ.
 ὁφείναι οὐκ ἐπαρκεῖν πορὰς προσηλύτων εἰς αὐτὴν
 τῆσαν δαψν αὐτὸν περὶ τοῦ εἰσῆλθαι καὶ παύσεαι
 ἐχόμενος τῇ τῆσαν τοῦ ἡμετέρου καὶ ἡμετέρου
 ὁμοῦ ἐπὶ τῆσιν ΝΙΚΗΤΑΙ ΚΑΙ ΤΡΟΠΑΙΟΙΣ ΧΟΙ.

Ἡμεῖς εὐχαριστοῦμεν, ἄλλοι οὐ ἀνακτοῦτες καὶ παραβάται τῶν βουλομένων κληθέντων. Ἡμεῖς οὐδὲ ἀδικτοὺς πέραν τῆς κατὰ πρόφητιαν ἐπισημῶς τῶν ἁποστόλων καὶ βουλομένων ἑταίρων ὧς αὐτοὶ παροδοῦμεν. Ἡμεῖς ἐπαφίκοι καὶ κηρύττοντες τοῖς ἐν τῷ βουλομένῳ τῷ αἴτιᾳ καὶ μέλει τῆς ἐβδόμης οἰκονομικῆς ἐκπόνοιο ἡμεῖς τὴν ὁδοῦσαν ἀντιτάττον καὶ προσευχόμεθα ὑποτασσόμενοι καὶ παραδόντες ἡμῶς τῷ θεῷ καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ κυρίου ἡμεῶς ἡμεῖς.

[illegible]

κοιμηθῆναι ἐσθρῖβας.
 Τὸν αὖτις τὴν Πόλιν, Μακροστάτας καὶ τὴν Πεν-
 τακτικὴν Πάρεα, πρυθόλαι καὶ ἔγω, ὁ ἐλάχιςτος ἐν τοῖς
 Ἀδελφοῖς, καὶ διόχουλος ἐνόμιον, Τίμων, ἐνόμιον τοῦ
 Τίμου Προδουτῆρα καὶ τῶν Δεδοσμένων Ἀρ-
 χιερέων, ἐνόμιον τῶν ἐπαλασσοτάτων Κληρικῶν, Μο-

[illegible]

-սար իմի հաջ հրամանը ուղիւ զոր քիչ հոգուց հըս
հասնի՝ առաւ թէլիքով նշ «Թողտալած քի դու սար թէլիք»

100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525
 526
 527
 528
 529
 530
 531
 532
 533
 534
 535
 536
 537
 538
 539
 540
 541
 542
 543
 544
 545
 546
 547
 548
 549
 550
 551
 552
 553
 554
 555
 556
 557
 558
 559
 560
 561
 562
 563
 564
 565
 566
 567
 568
 569
 570
 571
 572
 573
 574
 575
 576
 577
 578
 579
 580
 581
 582
 583
 584
 585
 586
 587
 588
 589
 590
 591
 592
 593
 594
 595
 596
 597
 598
 599
 600
 601
 602
 603
 604
 605
 606
 607
 608
 609
 610
 611

ὁ εὐσεβέστατος ἐγγληνικός ὁρθόδοξος λόγος ὁ εὐ-
 λέων ἀκολουθεῖ εἰς τὰ θεόφρατα τὸν ὅσιον καὶ ἁ-
 γιον Κωνσταντὸν τῆς Ἀγλαΐτης Ἐκκλησίας τοῦ Κου-
 ρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀναμαρτυρεῖται τῇ-
 ρον τὰς παραδόσεις τῶν ἁγίων Πατέρων, ἀντιτε-
 νει ἀπὸ ἡμῶς οὗτος φανώμενος ἀντίθετος τοῖς ἐνείκε-
 λαι καὶ προσηλυτικαῖς τὸν πωλητικὸν θρησκονομῶν
 τῆς Ὀρθοδοξίας διὰ τῆς «τὰ πάντα γελώμενης ἑνα-
 πλάνης τινος καθ' ὅσοντες» κατὰ τὸν θεωρητικόν

Ἦν βαθεῖα κατανόησι καὶ οὐλολογημένη ἀπο-
 ρία ἀναγκάσει καθ' ἑκάστην εἰς τὴν καθήκοντο
 ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἴσιν ὡς ἄλλοις
 εἰς ἑαυτοὺς τῆς ἀληθείας καὶ ἀποφάντων τῶν
 ἱερῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλήνων τεκταινόν-
 τεσσι καὶ πολλὰ ἀναφέρει παρ' ἡμῶν τῶν ταπεινῶν
 Ἰατρῶν Ἀδελφῶν, ἐρχόμενος ὁμοῦ εὐρεθῆναι ἐκαστοῦ
 ἰσχυρὸς δικαιοσύνη καὶ πιστοφύρουσιν τοὺς ὁμοῦ τῶν ἡμι-
 ου αἰῶνων διεξαγωγέων ἀγώνων. Ὁλοκτισμένον ὅτι
 Κόριος ὁ Θεὸς θέλει ἐκτελεῖν τὴν κρηταιάν ἡμεῶν
 Ἀβτοῖς ἡνὰ προστάσειν Ἀδελφῶν, ἡνὶ ὁ Προφήτης «Νῆ-
 φηρ Ἀβτοῦ ἐκεκλήν» ἀποφάνει, καὶ τῆν ὁμοίαν ὡς ἡ ἱ-
 καλλύει καὶ ἐσπερώσει, ὅτε «καὶ ὁδοὶ αὐτοῦ καὶ
 τοῦ Ἀβτοῦ ὅχι ῥηθνήσονται καὶ κατισχύσονται ἀδελφῶν»
 κατὰ τὴν ἐκφάνειν τῶν ἀφέντων Ἀβτοῦ ἡμεῶν.

[illegible]

τοὺς ἰσχυρούς ἐρχομένους, ἀγαπῶν καὶ θαυμάζων
σεβαστά, τοῦ, θεοῦ ἐν παντί τῷ εἶποι του θεῶν
διατίθει πρὸς ἄνθρωπον. Ἐρρωθεῖ.

Μετὰ τὴν διατίθησιν τοῦ Ἀντιόχου ἐβήθησαν εἰς
τὸ προσκύβειν τοῦ Ναου ὅπου ἐβέβηθη εὐχὰς καὶ
ἐκ συγχρησθῆσα τοῦ Ἱερατοῦ καὶ τοῦ Ἐκκλησιασ-
τικοῦ. Μετὰ δὲ οἱ ἀνακινήτων μετέβησαν εἰς τὴν
Ἰουδαίαν Μορνὴν τοῦ Κεχρόβουλου καὶ προσεκύνη-
σαν τὴν ἀγίαν Κάραν τῆς Ὀσίας Μεγαλίας καὶ εἰ-
σὸν καὶ τὸν Κελλὸν ἐν ᾧ ἠορτήσαντες ἄβην καὶ ἐν τῷ
ὄντι ἐβήθη εἰς ἄβηθ ἡ Ἱεραγλία Θεότοκος ὡς-
βεβήσας τὸν τόπον ὅπου ἐκαίτο τειθεμένη ἡ ὦν τοῦ
Ἀποστόλου Λουκᾶ φιλοεχρήνηται Εὐκὼν, ἡ βροία
ἥν ἐβόσκεται ἐς τὸν διωκτὴν Ἀβρὴν περικαλλή
Ναὺν. Μετὰ τὰς φιλοφρονήσεις τὰς ὄντας προσέβε-
βην ἡ Κρηνησιανὴν γερώντισσα Εὐφροσύνη, ἐνδοξε-
φῶς εἰς τὴν πόλιν καὶ τὰς πόλεις κτεταμένης διδόν-
σας μετέβησαν καὶ προσεκύνησαν τὴν Θεομήτορα ὡς
Εὐκὼν τῆς Μεγαλόχαρης, ἐπισκεφθέντες αἶψα τὸ
Μουσεῖον καὶ τὸ Χρυσοφύλακτον τοῦ ἱεροῦ Ἱερουσαλὴμ
Τῆρον. Τὴν δὲν ἀπολαύσαντίν ἀνεχώρησαν ἐπιστρέ-
φοντες εἰς Ἱερουζὰ διὰ τὸ ἀποπλοῦν τῆς γροφῆς

Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
 ΔΕΚΑΤΕΝΟΗΜΕΡΙΟΝ ΟΡΘΑΝΟΝ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
 ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ
 ΤΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
 ΤΡΕΠΟΣ
 ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΥΞΗΝΙΟΣ
 ΠΑΡΕΛΙΑ ΚΑΝΙΝΤΟΣ 32, ΑΘΗΝΑΙ.ΤΗΛ. 628,280
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ ΟΥΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΥΤΩΣ + 8 ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΕΒΔΟΜΑΣ
 ΠΑΡΟΣ
 ΚΑΝΥΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑ 147
 ΤΙΠΟΤΑΚΤΕΝΟΣ ΤΥΠΟΠΟΙΕΙΟΝ
 ΤΕΛΕΥΣ ΤΕΛΕΥΤΗΣ
 ΕΠΙΣΤΟΛΑΚΑΝΟΣ 33 — ΑΘΗΝΑ
 ΖΥΝΔΡΟΜΑΙ:
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΒ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΔΡΑΧΜΑΣ 20. —
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΒ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΔΡΑΧΜΑΣ 3
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΒ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΔΡΑΧΜΑΣ 6
 ΤΙΠΗ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 3

εως πηλας της ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, να ούτω ανέδοξα-
 στως δουλώω να εκπληρώσω ως ο καλός Πατήρ «Ισο-
 γλω και τα παλικά» ο οποίος ο Θεός».

Η προτομή παρών τον λόγον μου, καθήκον θε-
 ωρώ ύψιστον όπως άνωτον τιμή της προς το ελ-
 ληνικήν προσκολληθήσαντας Αρχιερείς της Γεράς Επα-
 σκοπίας ταύτης τοις κατηνύοντασιν αβήν δια της φω-
 τελής προσκομίσαντες των δικαίων κυριότης Γεράς

Επὶ τοῖσι, Μακαριώτατε,
 ἀνείρους ἐρχομένους ἀναστήτω τῷ φιλελευθέρῳ
 Θεῷ τῷ κατασκευάσαντι τὴν τοιαύτην μεγαλήν δω-
 ρέα καὶ χάριτος τὸν δαίμονα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, δε-
 σποτα καὶ παρκαλῶντας ὅπως ὅταν πρὸ τοῦ Φρικτοῦ Θε-
 οαυτηρίου ἐπιστρέψῃ τὴν ἱερὰν καὶ ἀναψικατον Θε-
 οτα, πιστῶς ἐκλήκωσιν, να ο Κύριος τις ἐνδυναμῶται καὶ ἐν-
 οδα εἰς τὸ εὐαγγέλιον ὅπου μοι ἐνεστασθήναι.

Διαφωκιστὴν Κύριος ο Θεός τῆς Γεράς
 παρὰ σερτής Μακαριώτητος εἰς τὸ διηγεῖσθαι ἐν ἀρχῇ καὶ
 ἀκλονήτως ὕλην καὶ πιστοδοσίαν, διηγεῖται ἐβδικο-
 να καὶ ἀδικασίαν διακονῇ ἡμεῖς ἡμεῖς βαυάκτου
 εἰς ἐνδύειαν τοῦ περὶ τῆς Γεράς ἱεροῦ Κλήρου τοῦ ὅπου
 τοιούτους ὅν λόγον τῆς Ἀκρίβειας, εἰς ἀγαλλίασιν
 καὶ παραυθῖαν τῶν ἀπερσάντων κατὰ Πνεύμα Γε-
 κων Γηῶν, τοῦ ἐβδόμου ἡμοῦ τοῦτον τοῦ ἐπιστοπ-
 ῶντος τὸν ὁφθαλμὸν Γηῶν πνευματικῶν ἔργων, καθὼς
 καὶ εἰς τὴν ἀδικίαν καὶ ὁφθαλμὸν εἰς βόλαν τῆς ἀ-
 νεικτικῆτος καὶ φιλικῆς ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.

Ἀξίως τολών, Μακαριώτατε, τὰ ἐνθεμία καὶ ἀ-
 δελφικά συλλογητήρια μου δι' οὓς ὁμῆς τῆς Οὐθο-
 δοῆς ἀφ' ὧντας ἄλυσας ἐπισκοπήσεις, καθὼς καὶ τὴν
 ἔκδοσιν τῆς προςκομίσαντες καὶ τὴν περὶ Πατέ-
 ρων καὶ δεδαικισμένων Ἀρχιερέων ἐνυπνοσύνης,
 ἡ ἱεράτης τῶν ὁμοίων συλλήβει καὶ ἀδικασίαν θεῶν-
 τοφύλας τῶν Πατέρων Παράδοξων καὶ τῶν Οὐτο-
 ῶν ἡ ὁδοῦς ἀγάπῃ ἀνληγεί τις εἰς τὸ τῆς Ἀρχιε-
 πσκοπῆς ὕψιστον καὶ ἡγεμονία, ἡεῖ ὧν ἐν
 ἀγλή καὶ ἀδελφικῇ φιλικότητι τὴν καριόδοτον καὶ
 ἀγίαν δεῖξάν Γηῶν καταπαύσεται.

Επὶ ἐνκαρπία θεωρῶ ὁμογεῖναι ἐπιβεβαιώνων
 ὅπως τὰς ἀπὸ ἡμεῶς καριότας ἐνχαριστίας μου ἔκφρα-
 σιν πρὸς τοῖς παροῦσιν καὶ μελλοῦσιν ἀγαπη-
 τοῖς ἐν Κυρίῳ Ἀδελφοῖς καὶ Δουλοῦσιν τοῖς κ.κ.
 Ἀντικῆς καὶ Διαιρέτας ΑΚΑΚΤΟΝ, Ἀστροῖς (ΓΗ,
 ΠΟΛΙΤΕΙΝ) ΠΕΤΡΟΝ καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΝ ΚΑΛΑΝΙ-
 ΚΟΝ, οὗτινες ἀφ' ἡμεῶν καὶ ὡς καὶ ταλαιπωρή-
 εῖς ἔργων, τὴν ἱερὰν ὕψιστον τῆς Γεράς Θεοδότης,
 αὐτῶν παροῦσας τιμήσαν καὶ ἐκκαταπύον τὴν ἐ-
 ἔραν ταύτην ταύτην τῆς Ἐνθρονώσεως μου. Πρὸς δε
 τοῖς διὰ λόγους ἀνεξαρτήτως τῆς φιλελευθέρου θελή-
 σης τῶν ἡμῶν ἐνυπνοσύνων καὶ παρέρθεσιν, ἐβδόμ-
 στως παρκαλῶ τὴν τῆς Γεράς Μακαριώτητος ὅπως
 ἐνδραστηριῶν καὶ ἐν δυνάμει τοῦ Θεοῦ ἂν-

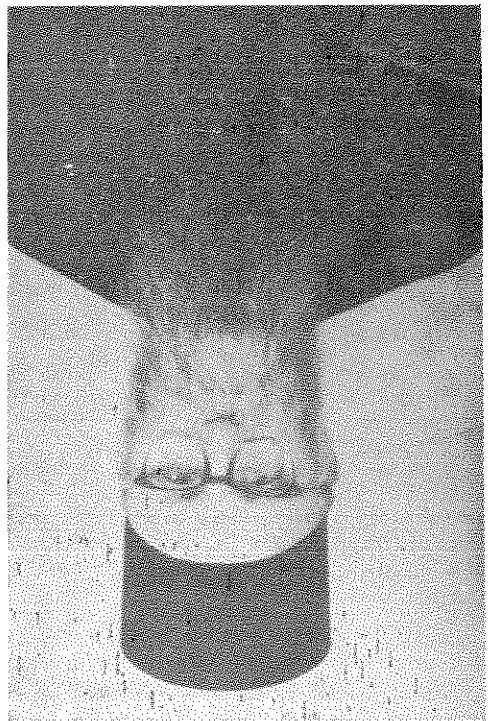
Ο ΚΑΘΗΓΟΡΗΜΕΝΟΣ ΒΙΚΤΩΡ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΟΡΠΑΝΙΟΝ ΠΑΤΡΙΑΔ

Ανεχώρησεν ἀμετακλήτως...

Εἶναι γεγονός! Τὰ μάλιστα πως δὲν θὰ ἐπαινοῦν τὸν σπουδαῖον, τὸν δραστήριον, τὸν εὐγενικὸν πατέρα Βικτωρα. Τὸν ἐκάλεσαν ὁ Θεὸς κατὰ Του, διὰ τὴν ἀναπαύσασθαι εἰς τὴν ὁριζήσαντες Βασιλείαν τὸν Ὀρθόκλητον καὶ διὰ τὴν ὁμοίαν ἡλικίαν.

Ἠδγάμια! Ὁρθόκλητος ἡ ἑστὶν τοῦ ὁμήρου ἑως

Ο ἀειμνήστος: III. Βικτωρ

σκληρὸς, ἀλλὰ ὁρατός ἀγων. Ἀεῖται καὶ τὴν ἰδέσθαι συντομώτατα. Προκαλεῖ θαυμασίον, δίδασκει. Ἐγενήθη τὸ 1909 εἰς Ἀθήνας. Ἀπὸ ἐνός τοῦ «ἡλικία τῆς καρδίας» τοῦ προσκηλῶντος εἰς τὸν Ὀρθόκλητον. Ἡ φύξις τοῦ δέχεται τὴν εὐγενικὴν πλημυρίαν τοῦ Φωτός τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἀνταναμιδύεται διὰ τὰς ἀπὸ τὸν ἡλικίαν κείνην ἀπαιτούμεν διαπιστώσει διὰ «ὁ συνδυασμὸς ἡ δόξα, ὁ παρρησία ὁ πλοῦτος». Δι' αὐτὸ εἰς ἡλικίαν εἰκοσιπέντε ἐτῶν ἀμείχεται εἰς τὴν Μονὴν Κερατέας. Εἶναι ἡ παραμονὴ τὸν Χριστοῦ γένων τοῦ 1934.

Νοσταλγὸς τῆς νοστής Βηθλεὲμ ἐκκολληθεὶς τὸν ἀσπέρα τῆς πίστεως καὶ ἀνεύρεται εἰς τὸ λίκνον τῆς ἀπρόσβλητον ἡ διακεκαμηλῆς οἰκονομίας τοῦ.

Τὴν εὐλογία Θεοῦ! Ἀλλὰ καὶ τὴν συγκινητικὴν ἡ-

Τὴν γαλήνην τοῦ Κοινοῦ ταπείνου οἱ δόξας τοῦ πατρὸς τοῦ 1940.

Ο ἰσχυρὸς Βικτωρ πορεύεται εἰς Ἀθανάσιον. Ἡ φύξις τοῦ εὐχαιρέτην μετ' οὐκ. Καὶ ἡ πίστις αὐτῆς ἐπιδείκνυται τὴν πίστιν τὸν ἀνέκτων Καλογηρῶν τοῦ Βιβλίου, ἐκτετατὴν καὶ κρατῆρ τὸν ὁμοίαν καὶ με- κινήσει ἀντιθέτως μετ' ἐκείνου, πὺν ἐκτετατὴν καὶ με- κείνου τὰ ὅσα χωρὶς κατέναν ἐξαναγκασμένη.

Ὁπλίτης τῆς Βλαδέας, ἀλλὰ καὶ ὁκλήτης τοῦ Κυρίου! Καὶ μετὰ, τὰ σκληρὰ ἡρόνια τῆς κατὰ τῆς ἐλαφίης προφητείας, εἶναι, ἐκτετατὴν.

Εἰς τὸ Μοναστήριον ἔχουν συγκεντρωθῆναι περὶ τὰ 500 ἀτομα. Μοναχοί, ἐργάται, προσκυνηταί! Ἀπει- λούται ἀπὸ πείνα. Ἠτοίμος θὰ ἀναλάβῃ τὴν πρόνοιαν τὴν οἰκονομικὴν καὶ τοῦ ἐκτετατὴν.

«Ὁ κατήρως ἔλαχε» εἰς τὸν π. Βικτωρα. Νέαι ἡδ- γαί. Νέαι ἀγῶνες. Μακρόν, Θεσσαλία, Ἡπειρος, Νῆσος, οἱ τόποι δραστηριοῦντος. Ὁμοίως μετ' οὐκ. ἡλικί, πὺν ἀνέκτων ἐπέχει, διὰ τὴν μεταφύρ τὰ ἀ- γὰθὰ εἰς τὴν ὁμοίαν τοῦ. Τὸ κατήρως τῆς ἀποστο- λῆς δὲν εἶναι ἐκτετατὴν.

Ἐπειτα, Ἰταλὶ, Βουλγαρία, Ἀνδρῆς ἀνεί- λον, ἀφάξον, ἀπράξον. Ἐκτετατὴν ἡ πορεία διὰ μέσου τῆς Βλαδέας. Μετὰ τὴν ὁμοίαν τοῦ ὁμοίαν καὶ τὴν μεταφύρ εἰς τὴν ἰσχυρὴν, διὰ τὴν ἰσχυρὴν ἀπὸ πείνα.

Ἀπρόσβλητος καὶ ἀνέκτων ὁ π. Βικτωρ. Μετ' οὐκ. φιλῶν συναισθητὴν εὐθύνης δὲν ἀφῆκε τὸ Μοναστήριον καὶ πείνα.

Ἀπὸ τὸ 1940—1945 πάλιν. Μετ' οὐκ. Καὶ τὸ 1945 κλονίζεται σφοδρὸς ἡ ὁμοίαν τοῦ. Ἐγγίζει τὰς πόδας τοῦ Ἀδου. Ἀλλὰ ἑστὶν, ἐστὶν καὶ μετ' οὐκ. ὁμοίαν.

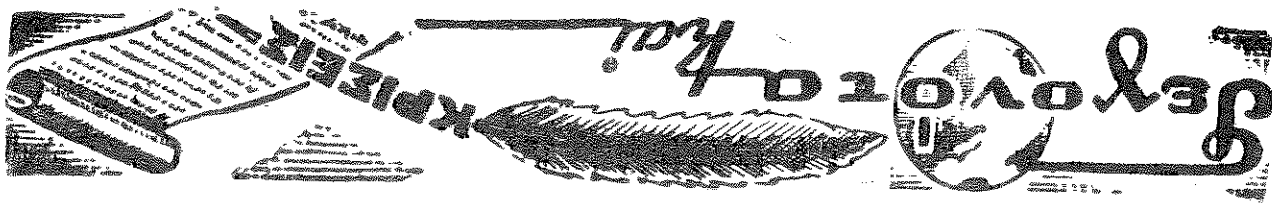
Καὶ μετὰ ὁ πείνας ἀλλοί! Αἱ ἐκτετατὴν. Οἱ δὲ- νάξονται, ὁ ἐκτετατὴν, τὰ Κυριακοῦ, τὸ Τε- τρακλῶν, ἡ Κλήμας, τὸ Βαγγέλιον, τὸ Προσκυ- λῶν, καὶ πάλιν ἀλλὰ. Νὰ τὴν ἰσχυρὴν καὶ ἰσχυ- ρὴν τῆς Ὀρθοδοξίας!

Καὶ πείνας θὰ πορεύῃ διὰ τὴν ἐκτετατὴν ἀπὸ κα- τὰ τῆς Ὀρθοδοξίας!

1945 μετ' οὐκ. ἔκτετατὴν Ὀρθόδοξον κῶλον, ἐκτετατὴν τὸ ἐκτετατὴν τῆς Βλαδέας Ὀρθόδοξον κῶλον, ἐκτετατὴν τὸ ἐκτετατὴν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ὁ π. Βικτωρ ὁμήρως τῆς μετ' οὐκ. Ὀρθόδοξον καὶ τὸν ἑστὶν ἀγῶνα τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἐκτετατὴν ἀνέκτων τὸν κῶλον ἀπὸ τὰς δι- ἡκτικαῖς καὶ τὰς ὁμοίαν καὶ τὴν ἐκτετατὴν ἀπὸ τὸν ὁμοίαν, ἐκτετατὴν τὸν ὁμοίαν ἐκτετατὴν, ὁμοίαν τὸν ὁμοίαν, ὁμοίαν τὸν ὁμοίαν.

Πανεύρεσις ἡμερῶς Νοεμβρίου

Πένθη

Τὴν 10ην Ὀκτωβρίου ἔ.ε. ἀπῆλθεν πρὸς Κύριον ἡ ἀδελφὴ ἡμῶν Ἀνδρομάχη Παπαδοπούλου εἰς ἡλικίαν 45 ἐτών.

Ἡ μεταστάσις ἐντὶς θανάτου γυναικὸς ἐκπαίδευτικῶν καὶ διέπνευεν ἐν Μελισσῷ. Κατήχητο ἐκ Θεσσαλονίκης καὶ ἐχρημάτισεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἱ. Πουρπύλου. Διεκρίνετο διὰ τὴν γαβειάν ἐν ὁμοίᾳ τῆς, ἀρετῇ καὶ προσήκουσιν εἰς τὰ ἰδεώδη τοῦ Ὀρθόδοξου Μοναχισμοῦ. Ἐντὶ αἰσθάν ἐτών ὁμιλῶν ἐν ἐκκλησίᾳ συνεργάτις τῆς «Φωνῆς τῆς Ὀρθοδοξίας» γράφουσα ἀφῆρα πῶρτα ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἢν ἡ πύλην ἀντὶς αἰωνία!

ΕΙΔΟΜΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἡμεροβόσκται τοῦχοι καὶ τοῦτῃς τοῦ ἔτους 1974, ἐξετυπώθησαν μετὰ πλουσίας καὶ ἔλκετιν ὁλῆν.

Παρακαλοῦνται οὖν, οἱ ἐφημέριοι καὶ ἱερεῖς τῶν Ἐνοριῶν, Κατοικησιῶν καὶ Παρρησιῶν ἑλκετός καὶ ἐξωστεικούς, ὅπως φροντίσῃ διὰ τὴν διδόναν ἀδελφῶν.

Τιμὰ ἡμεροβόσκται τοῦχοι δῶχ. 14, τοῦτῃς δῶχ. 6. Ἡ ἀνέγνωσις τῶν τιμῶν ὁμιλῶν Ἢν ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ Χρότου.

ΕΙΔΟΜΟΙΗΣΙΣ

Τὸ Σωματεῖον «Παναγία ἡ Ὀδηγητριά» ἔχει κατὰ τὴν ἐρετὴν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου τὴν 13 Νοεμβρίου 1978 π.μ. εἰς τὸν ἐδριάζοντον ἐν τῇ Ἱεροκλήσει τοῦτοῦ διανοῦ Νεότορον ἐν ὁμοίᾳ Ἀγίου Ἰωάννου Χρυσόστομου καὶ Παναγίας Ὀδηγητριάς, πνευματικῶν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ὁμοίου τοῦτοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Κύριου πρῶτον Φλωρίῃ Χρυσόστομου.

ΜΕΤΑΒΑΣΕΙΣ

Ἀπὸ Ἀθήνας: Ἀφῆρηλα λωφορεῖον 172 εἰς Ζάκυνθον, κἀθὼς οὐδὲς Ἀφῆρηλα.

Ἀπὸ Πειραιῶς: Ἀφῆρηλα λωφορεῖον 126 εἰς Ἀγίον. Ὁμοίως οὐδὲς Ἀφῆρηλα.

Τὴν 1 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Τετάρτην ἐρετὴν τῶν Ἀγίων Ἀναργῶν Κοσμά καὶ Δαμιανῶν πανηγυρίζον οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Ἐλευσίνας, 2) Παρεκκλήσιον τῆς Ὑπαλκιστρίας Καραδῶ, 3) Δομολιῆς, 4) Ἀιγίνης, 5) Πετρίνου Κρήτης καὶ 6) Ποταμίας Θεσσο.

Τὴν 8 ἡμέραν Τετάρτην τῶν Παμμεγίστων Ταξιάρχων Μιχαὴλ καὶ Ἰωάννη πανηγυρίζον 1) ὁ Ἱ. Ναὸς Ν. Ἱεροκλήσεως καὶ 2) ἡ Ἱ. Μονὴ Στάτων.

Τὴν 9 ἡμέραν Πέμπτην ἐρετὴν τοῦ Ἀγίου Νεκταρίου πανηγυρίζον τὰ Ἱ. Ἡσυχαστήρια 1) Τορλεῶν, 2) Ἀχαρνῶν καὶ τὸ παρεκκλήσιον Ἀγ. Ἀνδρέου Ἱεροστερεῖον.

Τὴν 11 ἡμέραν Σάββατον ἐρετὴν τοῦ Ἀγίου Μεγ. Μηνῶ πανηγυρίζον οἱ Ἱ. Μοῦναι 1) Παναγίας, 2) Ἀνδρόν, 3) Ἀμφικλῆς καὶ 4) ὁ Ἱ. Ναὸς Βιλλίων.

Τὴν 14 ἡμέραν Τρίτην ἐρετὴν τοῦ Ἀγ. Ἀποστόλου Φιλίππου καὶ Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου τοῦ Ὑπαλκιστρίας πανηγυρίζον οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Ἱεραίας καὶ 2) Κορυθαλάς.

Τὴν 21 ἡμέραν Τρίτην ἐρετὴν τῶν Βισσολίων τῆς Θεσσοῦ πανηγυρίζον οἱ Ἱ. Μοῦναι 1) Μεγάρων καὶ 2) Κουδαρά.

Τὴν 25 ἡμέραν Σάββατον ἐρετὴν τῆς Ἀγίας Μεγ. Ἀικατερίνης πανηγυρίζον 1) ὁ Ἱ. Ναὸς Παναγίας καὶ 2) ἡ Ἱ. Μονὴ Θεοφανῶν.

Τὴν 30 ἡμέραν Πέμπτην ἐρετὴν τοῦ Ἀγ. Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Ἱεροκλήσεως πανηγυρίζον 1) ὁ Ἱ. Ναὸς Ἱεροστερεῖον.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ.

Ἦν ἐρετὴν τῶν ἀνθρώπων, μετὰ ἀφῆρηλα ἐνδὲς ὁμοίως ἡμερῶν τῆς ἀνέμνησιν ἐνδὲς ὁμοίως καὶ π. Ἡλίας, τῆς ἐνδὲς ὁμοίως.

Ἀφῆρηλας ὁ π. Βικτωρ. Μετὰ ἀφῆρηλας πνευματικῶν καὶ τῶν ἀνέμνησιν ἐνδὲς ὁμοίως καὶ π. Μακάριος καὶ π. Ἡλίας, τῆς ἐνδὲς ὁμοίως.

Ἀφῆρηλας καὶ τὸ ὁμοίως ἀναμνήσιν ἐνδὲς ὁμοίως καὶ π. Βικτωρ. Μετὰ ἀφῆρηλας πνευματικῶν καὶ τῶν ἀνέμνησιν ἐνδὲς ὁμοίως καὶ π. Μακάριος καὶ π. Ἡλίας, τῆς ἐνδὲς ὁμοίως.